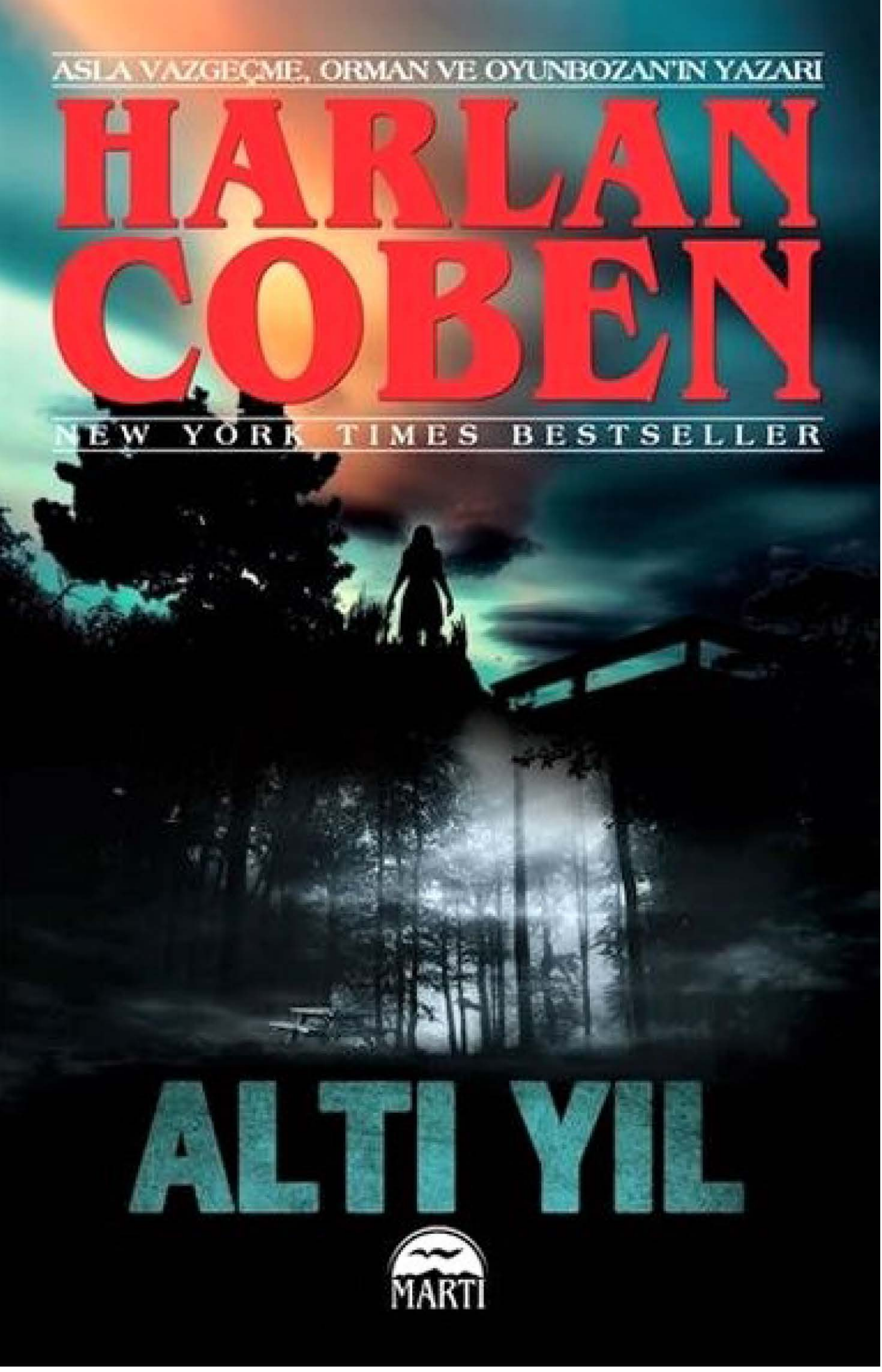
ASLA VAZGEÇME, ORMAN VE OYUNBOZAN'IN YAZARI

HARLAN COBEN

NEW YORK TIMES BESTSELLER

ALTI YIL

MARTI

HARLAN COBEN / ALTI YIL

Onu her gün düşünecektim ama asla aramayacak, hatta çevrimiçi olup olmadığına bile bakmayacaktım. Sözümü tutacaktım. Altı yıl boyunca...

Başarılı bir öğretim görevlisi olan Jake Fisher tezini yazmak üzere gittiği yaz kampında Natalie adındaki ressamla tanışır. Birbirlerine ilk görüşte âşık olurlar fakat Natalie yaz sonunda Jake'ten nedensizce ayrılıp eski sevgilisi olduğunu söylediği Todd'la evlenir. Genç adam olan bitene inanabilmek için düğüne gitse de aradığı cevabı bir türlü bulamamıştır. Yine de, Natalie'ye onları rahat bırakacağına dair söz verir.

Altı yıl sonra Jake ofiste öğrencisiyle görüşme yaptığı esnada bir ölüm ilanı görür. Bu ilan Natalie'nin kocası Todd'a aittir. Jake yıllar sonra eski aşkını görme umuduyla cenazeye gitmeye karar verir ancak cenazede gördüğü kişi o değildir. Üstelik yaslı dul, Todd'la on yılı aşkın süredir evlidir ve Natalie'yi tanımamaktadır.

Bunun üzerine Jake olayın üstüne gitmeye karar verir. İlk olarak, hayatının aşkıyla tanıştığı kampa gider fakat kasabadakiler orada bir kampın hiçbir zaman olmadığını, buranın yıllardır bir çiftlik olduğunu söylemektedirler. Olayı araştırdıkça hayatını büyük bir tehlikeye attığını anlayan Fisher, hiç ummadığı tuhaflıklarla karşılaşır ve aslında en yakınındaki insanların bile kendisinden yıllardır sakladığı gerçekleri güç çıkarmak üzeredir.

Harlan Coben heyecanlandırıcı ve merak uyandıran anlatımıyla okurlarını bir kez daha eski bir aşkın gücünü ve ardındaki sırları keşfe çıkarıyor.

MARTI

HARLAN COBEN

ALTI YIL

Altı Yıl
Özgün Adı: *Six Years*
Harlan Coben

Editör	: Gamze Büyükkaya
Çeviren	: Didem Uğur
Düzelti	: Elif Hazal Çök
Sayfa Tasarım	: Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım	Filiz Odabaş
Tür	: Polisiye
Kitap No	: 2027

1. Baskı: Eylül 2020
ISBN: 978-625-448-179-6
Yayınevi Sertifika No: 12330

©Harlan Coben, 2013
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16
Topkapı / İstanbul Tel: 0212 674 71 61
Sertifika No: 43087

HARLAN COBEN

ALTI YIL

Çeviren: Didem Uğur

MARTI

Birinci Bölüm

Arka sırada oturup hayatım boyunca seveceğim tek kadının başka bir adamla evlenmesini seyrettim.

Natalie –tabii ki– beyaz giyinmişti, aşırı derecedeki *be-nimle-sonsuza-dek-eğlen* tarzıyla muhteşem görünüyordu. Güzelliğinde daima hem kırılganlık hem de sessiz bir güç vardı ve Natalie orada neredeyse başka bir dünyadan gel-mişçesine havai görünüyordu.

Altdudağını ısırdı. Tembellik ettiğimiz sabahlar, seviştik-ten sonra mavi gömleğimi üzerine geçirmesi ve sonra aşa-ğı inmemiz geldi aklıma. Kahvaltı köşesinde oturur gazete okurduk ve en sonunda not defterini çıkarıp kabataslak çiz-meye başlardı. Dudağını beni çizerken de tıpkı böyle ısırırdı.

İki el göğsüme uzandı, narin kalbimi tutup iki parçaya ayırdı.

Neden gelmiştim ki?

İlk görüşte aşka inanır mısınız? Ben de inanmam. Ancak ilk görüşte büyük, yalnızca fiziksel olmanın ötesinde bir çe-kime inanırım. Hayatta bir defa –iki de olabilir– birine de-rinden, ilkelce, bir anda, manyetik bir çekimden daha güçlü

bir şekilde tutulursunuz. Natalie'yle de işte böyle olmuştu. Bazen olan biten tam anlamıyla budur. Bazen işler öyle bir gelişir ve işin sıcaklığı öyle bir artar ki bunun gerçek olduğunu ve sonsuza dek süreceğini bilirsiniz.

Bazen de enayilik edip ilkinin aslında ikincisi olduğunu zannedersiniz. Ben safça, bizimkinin *sonsuza dek* süreceğini düşünmüştüm. Bağlanmaya gerçekten hiçbir zaman inanmamış olan ve bunun her türlü prangasından kaçmak için her şeyi yapan ben, o an –pekâlâ, aşağı yukarı bir haftada– her gün yanında uyanacağım kadının o olduğuna emindim. Hayatımı adayacağım kadın oydu. Kulağa ne kadar sıradan geldiğini biliyorum ama onsuz hiçbir şey yapamayacağım, alelade bir şeyi bile güzelleştirebilecek kadın oydu.

Ağzımı kaşıkla tıkayın ve konuşmama engel olun, tamam mı?

Kafası tertemiz tıraş edilmiş bir papaz konuşuyordu ama kulaklarıma akan kan onu duymamı imkânsız hale getiriyordu. Gözlerimi Natalie'ye diktim. Onun mutlu olmasını istiyordum. Bu yalnızca dudaklarımdan dökülen bir şey değildi, zira sevgilimiz bizi istemediği zaman genellikle kendimize bu şekilde yalan söyler ama aslında içten içe, onun perişan olmasını isteriz, öyle değil mi? Fakat ben gerçekten onun mutluluğunu istiyordum. Natalie'nin bensiz mutlu olacağına yürekten inanırsam, her ne kadar içim paramparça olsa da gitmesine izin verirdim. Fakat önceden söylediklerine ve yaptıklarına rağmen onun daha mutlu olacağına inanmıyordum. Belki bu da kendimize söylediğimiz başka bir yalandı, kendi kendimize uydurduğumuz bir mantıktı.

Natalie bana bakmıyordu ama ben onun ağzının kenarındaki gerginliği görebiliyordum. Benim orada olduğumu biliyordu. Gözleri müstakbel kocasındaydı. Adamın adının Todd olduğunu henüz öğrenmiştim. Todd isminden nefret ederim. Todd. Ona muhtemelen Toddy veya Todd-Man ya da Toddster diye sesleniyorlardı.

Todd'un saçı fazla uzundu ve bazılarının havalı bulduğu, benim de dahil olduğum bazılarınınsa tam tokatlık olduğunu düşündüğü dört günlük sakalları vardı. Tüm salonda yumuşak ve kendini beğenmiş bakışlarla gezdirdiği gözlerini üzerime dikti. Zamanına değmediğine karar verene dek bakışları birkaç saniye üzerimde kaldı.

Natalie ona neden geri dönmüştü acaba?

Natalie'nin kız kardeşi Julie baş nedimeydi. İki eliyle tuttuğu çiçek buketi ve yüzündeki cansız, robotvari gülümsemeyle platformda ayakta duruyordu. Onunla hiç tanışmamıştık ama resimlerini görmüş, telefonda konuşmalarını duymuştum. Julie de bu gelişmelerden dolayı şaşkın görünüyordu. Onunla göz göze gelmeye çalıştım ama kızın bakışları beş yüz metre uzaktaydı.

Yeniden Natalie'nin yüzüne baktım, içimde adeta art arda bombalar patlıyordu. *Bam! Bam! Bam*! Tanrım, bu kötü bir fikirdi. Sağdıç cebinden yüzükleri çıkardığında göğsüm daraldı. Nefes almak zorlaştı.

Yeterliydi.

Buraya bunu kendi gözlerimle görmek için gelmiştim galiba. Buna ihtiyacım olduğunu zor yoldan öğrenmiştim. Babam beş ay önce kalp krizinden öldü. Onun öncesinde

kalbinden hiç sorun yaşamamıştı ve her bakımdan iyi durumdaydı. Doktorun odasına çağırılmak üzere bekleme salonunda oturduğumu, o yıkıcı haberi aldığımı ve sonrasında da hem oracıkta hem de cenaze evinde, babamın cesedini görmek isteyip istemediğimi sorduklarını hatırladım. İstemiyordum. Sanırım onu sedyede veya tabutun içinde yatarken hatırlamakistemiyordum. Onu olduğu gibi hatırlayacaktım.

Ama zaman geçtikçe, onun ölümünü kabul etmekte sorun yaşamaya başladım. O öylesine hayat dolu, öylesine enerjikti ki... Ölümünden daha iki gün önce New York Rangers'ın hokey maçına gitmiştik –babamın sezonluk bileti olurdu– ve maç uzatmalara gitmişti, çığlıklar atıp eğlenmiştik; nasıl ölebilirdi? Bir yanım, acaba bir hata olabilir mi veya hadi ya, babam aslında hâlâ sağsa ve fena halde dalgaya alınıyorsam diye meraka kapılmaya başladı. Saçma olduğunu biliyorum ama işte insan çaresizliğin oyuncağı oluyor ve eğer çaresizliğe esneklik payı verirseniz, alternatif yanıtlar bulursunuz.

Babamın naaşını hiç görmediğim gerçeği sık sık aklıma takılıyordu. Aynı hatayı burada da yapmak istemiyordum. Fakat bu zayıf metafora göre ifade edersek, ceset şimdi gözlerimin önündeydi. Nabzına bakılmasına, dürtülmesine veya gerektiğinden daha fazla beklemeye lüzum yoktu.

Oradan ayrılışımın fark edilmemesi için çabaladım. Fakat 1,98 cm boyum ve yapılı vücudumla, Natalie'nin tabiriyle "oduncu gibi" olduğum için bu kolay olmadı. Ellerim büyüktür. Natalie onlara bayılırdı. Ellerimi ellerine alır ve avucumdaki izleri takip ederdi. Onların gerçek bir erkek eli olduğunu söylerdi. Ellerimin de resmini çizmişti çünkü

onların benim hikâyemi anlattığını söylerdi: Mavi yaka yetiştiriliş tarzımın, Lanford Üniversitesi'nde okurken gece kulüplerinde *bodyguard* olarak çalıştığımın ve her nasılsa, şimdilerde aynı okulun siyaset bilimi bölümündeki en genç öğretim görevlisi olduğumun hikâyesini.

Sendeleyerek ufak, beyaz şapelden ılık yaz havasına çıktım. Yaz. Her şey böyle mi sona ermişti? Bu bir yaz aşkı mıydı? Kampta eğlence arayan iki kuduruk çocuk değil, inzivada huzur arayan iki yetişkindik; o sanatını icra ediyor, bense siyaset bilimi tezimi yazıyordum. Tanışıp sırılsıklam âşık olmuştuk ve şimdi eylül yaklaşırken de... Pekâlâ, her güzel şeyin bir sonu vardır. Her ikimiz de normal hayatımızdan ve bunun getirdiği her türlü sıradanlıktan uzak olduğumuzdan, ilişkimizin gerçeküstü bir kalitesi oldu. Belki de onu böylesine mükemmel kılan buydu. Belki de gerçekle alakası olmayan bu baloncuğun içinde geçirdiğimiz zaman ilişkimizi daha iyi ve daha yoğun hale getirmişti. Belki de saçmalıyordum.

Kilisenin arka kapısından gülüşmeleri ve alkış sesini duydum. Bu beni kendime getirdi. Tören bitmişti. Todd ve Natalie artık Bay ve Bayan Sakallı Surat olmuşlardı. Az sonra koridorda yürüyeceklerdi. Üzerlerine pirinç atılıp atılmayacağını merak ettim. Todd muhtemelen bundan hoşlanmazdı. Saçları bozulur, pirinçler sakalına yapışırdı.

Daha fazlasını görmeme lüzum yoktu.

Beyaz şapelin arkasına yöneldim, ben görüş alanından tam çıkarken, şapelin kapıları hızla açıldı. Açık alana bakakaldım. Görünen hiçbir şey yoktu, yalnızca boş bir alan.

Uzakta ağaçlar vardı. Kulübeler tepenin diğer tarafındaydı. Şapel Natalie'nin kaldığı sanat kampının bir parçasıydı. Benim kaldığım, yazarların inzivası için ayrılan kampsa yolun aşağısındaydı. Her iki kamp da halen az miktarda olsa da organik üretim yapan eski Vermont çiftlikleriydi.

"Merhaba, Jake."

Tanıdık sese doğru döndüm. Benden aşağı yukarı beş metre ileride, ayakta duran bu kişi Natalie'den başkası değildi. Sol elindeki yüzükparmağına hızlı bir bakış attım. Natalie düşüncelerimi okuyormuşçasına, elini kaldırıp henüz taktığı yüzüğünü bana gösterdi.

"Tebrik ederim," dedim. "Senin adına sevindim."

Yorumumu duymazdan geldi. "Burada olduğuna inanamıyorum."

Kollarımı açtım. "Şahane mezeler olacağını duydum. Kendimi alamadım."

"Çok komik."

Kalbim paramparça olup savrulurken omuzlarımı silktim.

Natalie, "Herkes asla gelmeyeceğini söyledi," dedi. "Ama ben geleceğini biliyordum."

"Seni hâlâ seviyorum," dedim.

"Biliyorum."

"Sen de beni hâlâ seviyorsun."

"Sevmiyorum Jake. Görmüyor musun?"

Yüzüklü elini yüzüme doğru salladı.

"Tatlım?" Todd yüzündeki kıllarla beraber köşede belirdi. Beni görünce kaşlarını çattı. "Bu da kim?"

Aslında yanıtı bildiği belliydi.

"Jake Fisher," dedim. "Düğün için tebrikler."

"Sizi daha önce nerede gördüm acaba?"

Bunun yanıtını Natalie'ye bıraktım. Natalie elini rahatlatıcı bir tavırla adamın omzuna koyarak, "Jake bize epeyce modellik yaptı. Onu muhtemelen bazı eserlerimizden tanıyorsundur," dedi.

Todd'un kaşları hâlâ çatıktı. Natalie onun önüne geçip, "Bize biraz izin ver, olur mu? Hemen dönerim," dedi.

Todd bana baktı. Hareket etmedim. Geri adım atmadım. Uzaklara bakmadım.

Todd gönülsüzce, "Peki," dedi. "Uzatma ama."

Bana sert bir bakış daha atıp şapele yürüdü. Natalie'nin bakışları üzerimdeydi. Todd'un gittiği yönü işaret ettim.

"Eğlenceli birine benziyor," dedim.

"Neden buradasın?"

"Sana seni sevdiğimi söylemem gerekiyordu," dedim. "Ve her zaman da seveceğimi."

"Bitti Jake. Hayatına devam edeceksin. İyi olacaksın."

Hiçbir şey söylemedim.

"Jake?"

"Ne var?"

Natalie başını hafifçe yana yatırdı. Bu baş yatırmanın beni ne hale getirdiğini iyi bilirdi. "Bizi rahat bırakacağına söz ver."

Öylece ayakta durdum.

"Bizi takip etmeyecek, telefonla aramayacak, hatta bize e-posta bile göndermeyeceksin."

Göğsümdeki sızı artıyordu. Keskin ve ağır bir hal almıştı.

"Bana söz ver, Jake. Bizi rahat bırakacağına söz ver."

Gözleri gözlerime kilitlenmişti.

"Tamam," dedim. "Söz veriyorum."

Natalie başka tek söz etmeden şapelin ön kısmına, az önce evlendiği adamın yanına döndü. Bir an için orada öylece durup nefesimi toparlamaya çalıştım. Öfkelenmemeye çalıştım, hafife almaya çalıştım, aldırış etmemeye ve gidip ona bunun kendi kaybı olduğunu söylemeye çalıştım. Bunların hepsini yapmaya çalıştım ve hatta sonra bunu olgunlukla karşılamaya çalıştım ama yine de, tüm bunların kalbimin sonsuza dek kırık kalacağı gerçeğiyle yüzleşmemek için bahanelerle kendimi kandırmak olduğunun farkındaydım.

Herkesin gittiğine kanaat getirene dek şapelin arkasında, oracıkta durdum. Sonra ön tarafa geçtim. Kafası sinekkaydı tıraş edilmiş papaz dışarıda, basamaklardaydı. Natalie'nin kardeşi Julie de öyle. Julie elini koluma koydu. "Sen iyi misin?"

"Harikayım," diye yanıt verdim ona.

Papaz bana gülümsedi. "Evlenmek için güzel bir gün, sizce de öyle değil mi?"

Güneşten dolayı gözlerimi kırpıştırdım. "Sanırım öyle," deyip yürüdüm. Natalie'nin istediğini yapacaktım. Onu rahat bırakacaktım. Onu her gün düşünecektim ama asla aramayacak, hatta çevrimiçi olup olmadığına bile bakmayacaktım. Sözümü tutacaktım.

Altı yıl boyunca.

İkinci Bölüm

ALTI YIL SONRA

O zaman için bunu bilmesem de hayatımdaki en büyük değişiklik başıma saat 15.29 ve 15.30 arasında gelecekti. Siyaset bilimi birinci sınıf öğrencilerime verdiğim ahlaki muhakeme dersi yeni bitmişti. Bard Binası'ndan ayrılıyordum. Kampüste klasik bir gündü. Bu soğuk Massachusetts öğleden sonrasında güneş pırıl pırıl parlıyordu. Orta bahçede frizbi oynanıyordu. Öğrenciler yerlerde uzanıyordu, sanki dev bir el tarafından etrafa saçılmış gibiydiler. Müziğin sesi oldukça yüksekti. Rüya kampüs broşürü hayat bulmuştu adeta.

Böyle günlere bayılırım ama zaten kim bayılmaz ki?

"Profesör Fisher?"

Sese doğru döndüm. Yedi öğrenci çimlerin üzerinde yarım daire şeklinde oturuyorlardı. Ortada oturan kızdı konuşan.

Kız, "Bize katılmak ister misiniz?" diye sordu.

Gülümseyerek el salladım. "Teşekkürler, ofis ziyaretlerim olacak."

Yürümeye devam ettim. Böylesine harika bir günde onlarla oturmak hoşuma giderdi, kimin gitmezdi ki? Ama kalamazdım. Öğretmen ve öğrenci arasında ince çizgiler vardı ve

üzgünüm, bu kulağa sertçe gelebilir ama *o tarz* öğretmenlerden olmak istemiyordum. Hani anlarsınız ya öğrencileriyle biraz fazla takılan, bazı dernek partilerine katılan ve belki de, futbol maçlarından sonra onlara bazen bira ısmarlayan o öğretmenlerden. Bir profesör destekleyici ve ulaşılabilir olmalı ama arkadaş veya ebeveyn olmamalı.

Clark Binası'na vardığımda, Bayan Dinsmore beni o bildik asık suratıyla selamladı. Geçimsiz bir kadın olan Bayan Dinsmore sanırım Hoover yönetiminden bu yana siyasal bilimler bölümünün danışma görevlisiydi. En az iki yüz yaşındaydı ama yarı yaşındakiler kadar sabırsız ve huysuzdu.

"İyi günler, seksi şey," dedim ona. "Mesajım var mı?"

Bayan Dinsmore, "Masanda," dedi. Kadının sesi bile aksiydi. "Kapının önünde de her zamanki öğrenci sırası var."

"Tamamdır, teşekkürler."

"Rockettes seçmeleri geri dönmüş gibi görünüyor."

"Anladım."

"Senden önceki öğretmen asla bu kadar ulaşılabilir değildi."

"Ah, hadi ama Bayan Dinsmore. Öğrenciyken onu sürekli ziyaret ederdim."

"Evet ama hiç değilse, senin şortların münasip uzunlukta olurdu."

"Bu da seni biraz hayal kırıklığına uğratırdı, değil mi?"

Bayan Dinsmore bana gülümsememek için epey çaba gösterdi. "Gözümün önünden çekil artık."

"Kabul et işte."

"İlla tekme mi atayım? Git başımdan."

Ona bir öpücük atıp cuma günkü ofis ziyareti için sırada

bekleyenlerden kaçabileyim diye arka kapıdan girdim. Her cuma saat 15.00-17.00 arası "randevusuz" ofis ziyareti koyarım. Bu her öğrenciye dokuz dakikanın düştüğü, plansız, önceden kayıt gerektirmeyen açık bir zamandır. Yalnızca gelmeniz yeterlidir, ilk gelen ilk sırayı alır. Gözümüz saatte olur. Dokuz dakikanız vardır; daha az veya daha çok değil. Sonraki bir dakikaysa ayrılmanız ve sizden sonraki öğrencinin girip yerleşmesi içindir. Eğer daha zamana ihtiyacınız varsa veya tez danışmanınız falansam, Bayan Dinsmore sizin için daha uzun bir randevu ayarlar.

Saat tam 15.00'da ilk öğrencimi içeri aldım. Bu öğrencim felsefi teorilerinden ziyade, "Lost" dizisindeki reenkarnasyonlarıyla tanınan iki siyaset bilimci olan Locke ve Rousseau hakkındaki teorileri tartışmak istiyordu. İkinci öğrencimin geliş sebebi –burada lafımı sakınmayacağım– kıçımı yalamaktan başka bir şey değildi. Bazen elimi kaldırıp "Bunun yerine kurabiye yapıp getirseydin bari," demek istiyordum ama anlıyordum. Üçüncü öğrencimse not dileniyordu; B+ aldığı ödevinin aslında A- olması gerektiğini düşünüyordu, halbuki o ödevin değeri muhtemelen B olmalıydı.

Böyleydi işte. Ofisime kimi öğrenmeye, kimi göz doldurmaya, kimi not dilenmeye, kimi de sohbete geliyordu. Sorun yoktu. Bu ziyaretlere dayanarak kararlar almıyorum. Bu yanlış olur. Bu kapılardan giren her öğrenciye aynı şekilde davranırım çünkü bizler siyaset bilimi olmasa da, belki de düşünmek veya hatta hayat –vay be!– hakkında bir şeyler *öğretmek* için buradayız. Öğrenciler bize tam gelişimini tamamlamış ve güvensizliklerini aşmış olarak gelseler, bu işin ne anlamı olur ki?

Kız konuşmasını bitirdiğinde, "B+ olarak kalacak," dedim. "Ama bir sonraki ödevinde daha yüksek not alacağına eminim."

Saatin alarmı çaldı. Evet, dediğim gibi, zaman konusunda katıyım. Saat tam 15.29'du. Her şeyin ne zaman –saat 15.29 ve 15.30 arasında– başladığını tam olarak bilmemin nedeni de işte buydu.

Kız ayağa kalkarken, "Teşekkür ederim Profesör," dedi. Onunla beraber ayağa kalktım.

Dört yıl önce bölüm başkanı olup bu ofisi hem halefim, hem de danışmanım olan, bir yönetimde Dışişleri Bakanı, bir diğerindeyse özel kalem olarak görev yapmış olan Profesör Malcolm Hume'dan devraldığımdan beri biraz bile değiştirmemiştim. Akademik karmaşanın muhteşem nostaljik özü –antika küreler, kocaman kitaplar, sararmış elyazmaları, duvardan ayrılan posterler, sakallı adamların çerçeveli portreleri– hâlâ duruyordu. Odada çalışma masası yoktu, yalnızca on iki –son sınıf tez grubumdakilerin tam sayısı– kişilik, meşe ağacından yapılma kocaman bir masa vardı.

Dağınıklık her taraftaydı. Ofisimi yeniden dekore etme zahmetine girmemiştim; birçoğunun düşündüğü gibi, danışmanımı onurlandırmak istediğimden değil. Birincisi, tembeldim ve cidden bu zahmete giremezdim. İkincisi, kişisel bir tarzım veya etrafa koyacak aile fotoğraflarım yoktu ve şu "ofis insanın yansımasıdır" zırvası kesinlikle umurumda değildi, olsaydı bile elimizdeki insan buydu işte. Üçüncüsü, dağınıklığın insanın kendini ifade etmesine yardımcı olduğunu düşünürüm hep. Temizlik ve düzen bir öğrencinin spontane olmasını bir şekilde engeller. Dağınıklık öğrenci-

lerimin özgür ifadelerini memnuniyetle karşılıyor gibi görünüyor "ortalık zaten kirli ve talan edilmiş," diye düşünüyorlardır, hal böyleyken saçma fikirlerimden daha ne kadar zarar gelebilir ki?

Ama bunun nedeni daha ziyade, tembel olmam ve o zahmete katlanamayacak olmamdı. Meşe ağacından yapılma büyük masadan kalkıp el sıkıştık. Kız elimi olması gerekenden biraz daha uzun sıkınca, elimi kasten hızlıca çektim. Hayır, bu sürekli olan bir şey değil. Ama oluyor işte. Artık otuz beş yaşımdayım fakat buraya ilk başladığımda, yirmili yaşlarımda genç bir öğretim görevlisiyken daha sık olurdu. "Kutsal Hazine Avcıları" filmindeki bir kız öğrencinin gözkapaklarına "SENİ SEVİYORUM" yazdığı sahneyi hatırlar mısınız? İlk dönemimde böyle bir şey benim de başıma geldi. İkinci sözcük "SEVİYORUM" değildi ve "SENİ" yerine "BENİ" yazıyordu. Bundan dolayı koltuklarım kabarmadı. Biz öğretmenler muazzam gücümüzün olduğu bir konumdayız. Kendini buna kaptıran veya böylesine bir ilgiye gerçekten değer olduğuna inanan adamlar (cinsiyetçi olduğumdan değil ama bunu çoğunlukla erkekler yapıyor) genellikle güvensiz ve ilgi fakiri tiplerdir.

Oturup bir sonraki öğrencimi beklerken masanın sağ tarafında bulunan bilgisayara baktım. Üniversitenin ana sayfası açıktı. Sayfanın üniversitelere özgü bir tarzı vardı sanırım. Sol tarafta üniversite hayatına dair slaytlar dönüyordu: Her ırktan, inançtan, dinden öğrenciler, farklı cinsiyetlerin derslerde iyi vakit geçirmesi, birbirleriyle ve öğretmenleriyle olan iletişimleri, ders harici etkinlikler falan, anlarsınız ya. Üstteyse okulun logosu ve Natalie'nin evlenmesini seyretti-

ğim şapelin epey büyük versiyonu olan Johnson Şapeli dahil olmak üzere, en ünlü binaları vardı.

Ekranın sağındaysa, okuldan başlıca haberler görünüyordu. Bir sonraki öğrencim Barry Watkins odaya girip, "Merhaba hocam, nasıl gidiyor?" diye sorarken haberlerin arasında gördüğüm vefat ilanı duraksamama neden oldu.

"Merhaba, Barry," dedim. Gözlerim hâlâ ekrandaydı. "Otursana."

Barry oturup ayaklarını masama koydu. Umursamadığımı biliyordu. Barry her hafta gelirdi. Havadan sudan konuşurduk. Onun ziyaretleri akademi diyarında sulandırılmış bir terapi gibiydi ama benim için hiç sıkıntı yoktu.

Monitöre daha yakından baktım. Beni duraksatan şey ölen kişinin vesikalık fotoğrafıydı. Onu –bu mesafeden– tanıyamadım ama genç görünüyordu. Vefat ilanlarında genellikle böyle yapılırdı. Üniversiteler ölen kişinin güncel bir fotoğrafını koymak yerine, yıllığındaki fotoğrafını taratırlardı ama burada, hızlı bir bakışla bile, durumun bu olmadığını görebiliyordum. Adamın saç stili altmışlardan, yetmişlerden kalma değildi. Fotoğraf siyah-beyaz da değildi ki yıllıklar 1989'a kadar bu şekildeydi. Burası halen her bir sınıfta dört yüz civarında öğrencinin olduğu küçük bir üniversiteydi. Ölüm olağandışı bir şey değildi ama belki okulun çapından belki de burada hem öğrenci, hem de şimdilerde öğretim görevlisi olduğumdan, buradan birisi öldüğünde kendimi şahsen alakadar hissederdim.

"Hey, hoca?"

"Bir saniye, Barry."

Barry'nin vaktini alıyordum. Portatif sayı tabelası za-

manlayıcısı kullanıyorum, hani şu üzerinde kocaman dijital kırmızı rakamlar olan, ülkenin her yerindeki basketbol sahasında gördüklerinizden. Bunu bana boyumdan dolayı basketbol oynadığımı zanneden bir arkadaşım hediye etmişti. Oynamıyordum ama saat çok hoşuma gitmişti. Dokuz dakikadan otomatik olarak geri sayıma ayarlanmıştı ve şu an 8.49'u gösteriyordu.

Ufak fotoğrafın üzerine tıkladım. Fotoğraf büyüdüğünde, nefesim kesildi.

Ölen kişinin adı Todd Sanderson'dı.

Todd'un soyadını hafızamdan silmiştim –düğün davetiyesinde yalnızca *Todd ve Natalie'nin Düğünü!* yazıyordu– ama bu yüzü tanıyordum. Kıç kılı ölmüştü. Burada temiz tıraşlıydı, saçları kısacıktı. Bunun Natalie'nin etkisi olup olmadığını merak ettim, zira kirli sakallarımın cildini tahriş ettiğinden hep şikâyet ederdi, ardından neden böylesine salakça bir şeyi düşündüğümü merak ettim.

"Zaman ilerliyor, hoca."

"Bir dakika, Barry. Ayrıca bana 'hoca' deme."

Todd'un kırk iki yaşında olduğu yazıyordu. Umduğumdan biraz daha yaşlıydı. Natalie otuz dörttü, benden bir yaş küçüktü. Todd'un yaşça bize daha yakın olduğunu zannediyordum. Ölüm ilanına göre, Todd tüm liglerde futbol takımında çizgi uç oyuncusuydu ve Rhodes Bursu finalistiydi.

Etkileyici. Tarih bölümünden en yüksek onurla mezun olmuş, Fresh Start* adlı bir yardım derneği kurmuş ve son sınıftayken Psi U'nun başkanı olmuştu, o kardeşlik birliğine ben de dahildim.

---

* (İng.): Yeni Başlangıç. (ç.n.)

Todd'la sadece aynı okulun mezunları değildik, ikimiz de aynı kardeşlik birliğine bağlıydık. Bunu nasıl bilmezdim?

Dahası vardı, çok daha fazlası. Ben gözlerimi hızla en alt satıra kaydırdım ama:

Cenaze töreni pazar günü Savannah, Georgia yakınlarındaki Palmetto Bluff, Güney Carolina'da yapılacaktır. Bay Sanderson geride bir eş ve iki evlat bırakmıştır.

İki evlat mı?

"Profesör Fisher?"

Barry'nin sesinde komik bir tını vardı.

"Kusura bakma, ben sadece..."

"Hayır, adamım, özür dilemeyin. Bu arada, siz iyi misiniz?"

"Evet, iyiyim."

"Emin misiniz? Solgun görünüyorsunuz, adamım." Barry spor ayakkabılarını yere indirip ellerini masanın üzerine koydu. "Başka zaman gelebilirim."

"Hayır," dedim.

Monitörden uzaklaştım. Bunun beklemesi gerekecekti. Natalie'nin kocası genç yaşta ölmüştü. Üzücü ve evet, hatta trajik bir durumdu ama benimle alakalı değildi. İşimi iptal etmem veya öğrencilerimi aksatmam için bir sebep değildi. Todd'un ölümü ve aynı okulun mezunları olmamız bende elbette soğuk duş etkisi yapmıştı. Tuhaf bir rastlantıydı sanırım ama dünyayı sarsacak bir bilgi değildi sonuçta.

Belki de, Natalie'nin tipi bu Lanford tarzı adamlardı.

Barry'ye, "Ee, nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Profesör Bryner'ı tanıyor musunuz?"

"Elbette."

"Tam bir gerizekâlı."

Öyleydi ama bunu dile getiremezdim. "Mesele nedir?"

İlanda ölüm nedeni yazmıyordu. Kampüsteki ilanlarda genellikle bu bilgiye yer verilmezdi. Buna daha sonra yine bakacaktım. Orada yazmıyorsa bile, internette tüm bilgilerin yer aldığı başka ölüm ilanları bulabilirdim.

Ama yine aynı şey. Neden daha fazlasını öğrenmek isteyecektim ki? Ne fark ederdi? En iyisi, bu konudan uzak durmaktı.

Her iki durumda da, mesai saatimin bitmesini beklemem lazımdı. Barry'yle görüşmemi bitirip diğerleriyle devam ettim. Ölüm ilanıyla ilgili düşüncelerimi bir kenara bırakıp dikkatimi geri kalan öğrencilerime verdim. Öğrenciler anne ve babalarının seks yaptığını nasıl gözlerinin önüne getiremezlerse, öğretmenlerinin de gerçek birer hayatları olduğunu düşünemezler. Bir noktaya kadar sorun yok. Başka bir noktadaysa, onlara sürekli kendilerini görmezden gelmelerini hatırlatıyorum. İnsanlık halidir, hepimiz kendimiz benzersiz şekilde karmaşıkken diğerlerinin bir şekilde gayet kolay anlaşılır olduğunu düşünürüz. Bu tabii ki doğru değildir. Hepimizin kendine özgü hayalleri, umutları, arzuları ve kalp kırıklıkları vardır. Hepimizin kendine has çılgınlıkları vardır.

Aklım dağılmıştı. En sıkıcı e sıkıntıdan patlayan bir öğrenci misali gözüm her an saatteydi. Saat beş olur olmaz monitöre döndüm. Todd Sanderson'ın ölüm ilanının tamamını okudum.

Hayır, ölüm nedeni yazmıyordu.

Meraklandım. Bazen önerilen bağış yerine dair bir ipucu

olurdu. *Çiçek göndermek yerine, Amerika Kanser Derneği'ne veya şuraya bağışta bulununuz* falan yazardı. Hiçbir şey belirtilmemişti. Ayrıca, Todd'un mesleğinden de bahsedilmiyordu. Yine, ne yapalım yani?

Odamın kapısı açıldı ve en iyi arkadaşım ve sosyal bilimler bölümü öğretim görevlisi Benedict Edwards içeri girdi. Kapıyı çalmamıştı, zaten hiçbir zaman çalmamış veya buna ihtiyaç hissetmemişti. Genellikle cumaları saat beşte buluşur ve benim öğrenciyken *bodyguard* olarak çalıştığım bara giderdik. Orası o zamanlar yeni, gıcır gıcır, havalı ve son moda bir mekândı. Şimdilerdeyse, eski, kırık dökük ve Betamax kadar havalı ve modaydı.

Benedict fiziksel olarak benim tam tersimdi. Ufak tefekti, küçük kemikliydi ve Afroamerikalıydı. Kimya bölümünde kullanılan emniyet gözlüklerine benzeyen Karınca Adam gözlüğü gözlerini kocaman gösterirdi. Bu kocaman bıyığın ve aşırı pofuduk Afro saçların ilham kaynağı Apollo Creed* olmalıydı. Bir kadın piyanistin narin parmaklarına ve bir balerini kıskandıracak ayaklara sahipti, bir kör bile onu bir oduncuyla karıştıramazdı.

Buna rağmen –veya bundan dolayı– Benedict acayip eğlenceli biriydi ve kadınları radyoda hit olmuş parçalara sahip bir rapçiden daha fazla çekerdi.

Benedict, "Sorun nedir?" diye sordu.

"Hiç" veya "Bir sorun olduğunu da nereden çıkardın?" faslını geçip direkt konuya daldım: "Todd Sanderson adında birini duydun mu hiç?"

---

* Carl Weathers tarafından canlandırılan "Rocky" film serisinde rakipsiz dünya şampiyonu olarak anlatılan hayali bir karakter. (ç.n.)

"Sanmıyorum. O da kim?"

"Bir mezun. Bugün internette ölüm ilanı yayımlandı."

Ekranı ona çevirdim. Benedict gözlüğünü düzeltti.

"Onu tanıyamadım. Neden?"

"Natalie'yi hatırlıyor musun?"

Benedict'in yüzü gölgelendi. "Onun adını zikrettiğini duymamıştım... şeyden beri..."

"Evet, evet. Her neyse, bu adam onun kocası veya kocasıydı."

"Uğruna seni terk ettiği herif mi?"

"Evet."

"Ve şimdi de ölmüş."

"Görünüşe göre öyle."

Benedict tek kaşını kaldırarak, "Yani kadın şu an yine bekâr," dedi.

"Çok hassassın."

"Endişelendim. Sen benim en yakın arkadaşımsın. Kadınların bayıldığı muhabbetleri yapan benim, orası kesin ama sen yakışıklı olanımızsın. Seni kaybetmek istemem."

"Çok hassassın," dedim bir kez daha.

"Onu arayacak mısın?"

"Kimi?" diye sordum.

"Condoleezza Rice'yi. Kimden bahsediyorum sence? Natalie'yi."

"Evet, elbette. Hatta şöyle diyeceğim, 'Hey, baksana, uğruna beni terk ettiğin adam öldü. Sinemaya gitmek ister misin?'"

Benedict ölüm ilanını okuyordu. "Bekle."

"Ne var?"

"Burada kadının iki çocuğu olduğu yazıyor."

"Ne olmuş?"

"Bu işleri karmaşık hale getirir."

"Susacak mısın?"

"Yani iki çocuk diyoruz. O artık şişman bir kadın olabilir." Benedict bana fal taşı gibi açılmış gözlerle baktı. "Natalie şu an nasıl görünüyordur? Yani, iki çocukla. Muhtemelen tank gibidir, öyle değil mi?"

"Nereden bileyim?"

"Ah, herkes nasıl bilirse öyle. Google, Facebook, falan filan."

Başımı iki yana salladım. "Bunu yapmadım."

"Ne? Bunu herkes yapıyor. Ben de eski sevgililerim için yapıyorum."

"Ve internet böyle bir trafiği kaldırabiliyor mu?"

Benedict pis pis sırıttı. "Kendi sunucuma sahip olmalıyım kesinlikle."

"Adamım, umarım bu bir hüsnütabir* değildir."

Ancak Benedict'in sırıtmasının altında yatan kederi gördüm. Bir gün Benedict'i barda epey sarhoşken cüzdanında sakladığı, yıpranmış bir fotoğrafa bakarken gördüğümü hatırladım. Ona fotoğraftakinin kim olduğunu sormuştum. "Daima seveceğim tek kadın," demişti çatallaşmış bir sesle. Ardından fotoğrafı kredi kartının arkasına sokuşturmuş ve onca imama rağmen, bununla ilgili bir daha tek kelime etmemişti.

Şimdiyse yüzünde yine aynı kederli gülümseme vardı.

"Natalie'ye söz verdim," dedim.

---

* Kaba, çirkin ve sakıncalı nesneleri veya kavramları, başka sözcüklerle daha uygun bir biçimde ifade etme sanatıdır. (e.n.)

"Ne için söz verdin ona?"

"Onları rahat bırakacağıma dair. Onları aramayacağıma, rahatsız etmeyeceğime dair."

Benedict söylediğimi şöyle bir düşündü. "Görünüşe göre, bu sözünü tutmuşsun, Jake."

Hiçbir şey söylemedim. Benedict yalan söylemişti. Eski kız arkadaşlarının Facebook sayfasına bakmıyordu veya bakıyorsa bile, bunu pek hevesle yapmıyordu. Bir defasında ofisine –tıpkı onun gibi asla kapıyı çalmadan– girdiğimde, onu Facebook başında yakalamıştım. Ekrana hızlıca bir göz attığımda açık olan sayfanın Benedict'in cüzdanında fotoğrafını sakladığı kadına ait olduğunu görmüştüm. Benedict sayfayı hemen kapatmıştı ama o sayfayı sık sık kontrol ettiğine eminim. Hatta her gün. Daima seveceği kadının her yeni fotoğrafına baktığına bahse girerim. Kadının şimdiki hayatına, belki ailesine, yatağını paylaştığı adama baktığına ve onlara o cüzdanındaki fotoğrafa bakar gibi gözlerini ayırmadan baktığına bahse girerim. Buna dair bir kanıtım yok, bu sadece bir his ama hislerimde pek yanıldığımı sanmam.

Dediğim gibi, hepimizin kendine has çılgınlıkları vardır.

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordum.

"Sana 'onlar' meselesinin artık bittiğini söylemeye çalışıyorum."

"Natalie uzun zamandır hayatımın bir parçası değil."

Benedict, "Buna gerçekten inanıyor musun?" diye sordu. "Nasıl hissettiğini unutman konusunda da sözünü aldı mı?"

"En yakın arkadaşını kaybetmekten korktuğunu sanıyordum."

"O kadar da yakışıklı sayılmazsın."

"Seni gaddar piç."

Benedict ayağa kalktı. "Biz, sosyal bilimler akademisyenleri, her şeyi biliriz."

Neden sonra Benedict beni yalnız bıraktı. Ayağa kalkıp pencereye yürüdüm. Ortak alanlara baktım. Yürüyen öğrencileri seyrettim, önemli bir durumla karşılaştığımda genellikle yaptığım gibi, yerimde olsalar onlara ne tavsiye ederdim diye düşündüm. Sonra hiç uyarı olmaksızın, her şey bir anda aklıma üşüştü: O beyaz şapel, Natalie'nin yaptırılmış saçları, yüzükparmağını kaldırışı, tüm o sancılar, arzu, duygular, aşk ve acı. Dizlerimin bağı çözüldü. Onu karşılıksız sevmekten vazgeçtiğimi sanıyordum. Beni paramparça etmişti ama ben parçaları toplayıp kendimi onarmış ve hayatıma devam etmiştim.

Şimdi böyle düşüncelere kapılmam ne kadar aptalcaydı. Ne kadar bencilce. Ne kadar yakışıksız. Kadın kocasını daha yeni kaybetmişti ve ben de puştluk edip bundan ne fayda sağlarım diye düşünüyordum. Boş ver, dedim kendime. Bu işi ve onu unut. Hayatına bak.

Ama yapamadım. Öyle birisi değildim işte.

Natalie'yi en son düğünde görmüştüm. Şimdi de, cenazede görecektim.

Bazı insanlar bunu ironik bulurdu ama ben onlardan biri değildim.

Bilgisayarın başına dönüp Savannah için bir uçak bileti aldım.

Üçüncü Bölüm

Bir şeylerin yolunda gitmediğine dair ilk işaret anma konuşması esnasında geldi. Palmetto Buff kocaman kapalı bir siteyi andıran bir kasabaydı. Yeni kurulan bu köy güzel, temiz, bakımlı, tarihsel olarak hatasızdı ve tüm bu özellikler buraya steril, *Disney-Epcot* tarzı suni bir hava veriyordu. Her şey biraz fazla mükemmel görünüyordu. Sarp kayalıkların üzerindeki pırıl pırıl beyaz şapel –evet, bir tane daha– adeta bir resim kadar güzel gözüküyordu. Bununla beraber, hava oldukça gerçekti, tıpkı boncuklu bir perde gibi, kalın rutubet tabakasıyla nefes alan canlı bir şeydi.

Bir an için mantığım neden burada olduğumu sorguladı ama bu soruyu derhal kafamdan uzaklaştırdım. Şu an burada olduğuma göre, bu soru anlamsızdı. Palmetto Bluff'taki The Inn adeta bir film sahnesi gibi görünüyordu. Şirin bara girip şirin bar görevlisinden İskoç viskisi istedim.

"Cenaze için mi geldiniz buraya?" diye sordu kadın.

"Evet."

"Trajik."

Başımı evet anlamında sallayıp gözlerimi içkime indirdim. Şirin bar görevlisi tavrımı anlayıp başka söz etmedi.

Aydın bir adam olduğum için kendimle gurur duyarım. Kadere, kısmete veya bu tarz batıl saçmalıklara inanmam ama şimdi burada sanki öyleymiş gibi davranıyordum. Burada olmam *gerekiyor*, dedim kendime. O uçağa binmeliydim. Nedenini bilmiyorum. Natalie'nin başka bir adamla evlendiğini gözlerimle görmüştüm ama bunu hâlâ –şimdi bile– kabullenemiyordum. Bunu sonlandırmak için hâlâ doğal bir gereksinim söz konusuydu. Altı yıl önce Natalie eski sevgilisiyle evleneceğine dair bir not bırakarak beni terk etmişti. Ertesi günse düğün davetiyelerini almıştım. Bu bana sanki hâlâ... *Tamamlanmamış* hissi veriyordu. Şimdiyse, sonlanma değilse bile, tamamlanmaya dair umutlar bulmak üzere buradaydım.

İnsanın bir şeyi gerçekten istediğinde, mantığına uygun kılabilmesi ne kadar hayret verici.

Peki, benim burada istediğim şey tam olarak neydi?

İçkimi bitirip şirin bar görevlisine teşekkür ettim ve şapele doğru dikkatle ilerlemeye başladım. Elbette mesafemi koruyordum. Korkunç, duygusuz ve bencil olabilirim ama kocasını gömen bir dulun özeline girecek kadar değil. Yas tutanların arasında karışma cüretini göstermeden, iri bir ağacın –cüce palmiyeden* başka ne olabilir?– arkasında durdum.

Açılış ilahisini duyduğumda etrafta kimsecikler olmadığını fark ettim. Hızlı bir bakışla haklı olduğumu gördüm. Artık herkes şapelin içindeydi. Oraya doğru yürüdüm. Koro

* Palmetto. (ç.n.)

halinde söylenen ilahiyi duyabiliyordum. Tek kelimeyle büyüleyiciydi. Ne yapacağımı kestiremiyordum, şapelin kapısını açmayı denediğimde kilitlenmemiş olduğunu gördüm (*hadi be*!) ve kapıyı ittim. İçeri girerken başımı öne eğip yüzümde bir yeri kaşıyormuş gibi yaptım.

Zavallı bir adamın gizlenme çabası.

Oysa buna gerek yoktu. Şapel doluydu. Geç gelip yer bulamayan üzgün kimselerle beraber arkada ayakta durdum. Koronun içli ilahisi sona erdiğinde –papaz mı, rahip mi, ne olduğunu bilmediğim– bir adam kürsüye çıktı. Todd'dan *ilgili bir doktor, iyi bir komşu, cömert bir dost ve harika bir aile babası* diyerek bahsetti. Doktormuş demek. Bunu bilmiyordum. Adam Todd'un iyi yönlerini –hayır işlerini, dostane kişiliğini, cömertliğini, insanlara kendilerini özel hissettirme becerisini, tanıdığı veya tanımadığı herkese muhtaç olduklarında hiç düşünmeden yardıma koştuğunu– cilalayarak anlattı. Bu bildik cenaze anlatımını başarısız buldum –malum, ölen birinin ardından abartılı konuşmayı severiz– ama yas tutanların adeta söylenen bir şarkıyı yalnızca kendileri duyabiliyormuş gibi, bu sözleri onaylarcasına başlarını sallarken gözlerinden akan yaşları gördüm.

Natalie'yi görebilmek için arkadaki yerimden önlere doğru bakmaya çalıştım ama çok fazla kafa vardı. Dikkat çekmek istemediğim için durdum. Ayrıca, şapele gelip etrafa bakınmış ve merhuma yapılan övgüleri bile dinlemiştim. Yetmez miydi? Daha ne yapacaktım?

Gitme zamanı gelmişti.

Kürsüdeki adam, "İlk anma konuşmamız için..." dedi. "Eric Sanderson geliyor."

Solgun bir ergen –sanırım on altı yaşında falandı– ayağa kalkıp kürsüye yürüdü. İlk düşüncem, Eric'in Todd Sanderson'ın (ve dolayısıyla Natalie'nin) yeğeni olduğu yönündeydi ama delikanlının açılış cümlesi tezimi anında çürüttü.

"Benim babam bir kahramandı..."

Baba mı?

Birkaç saniye kalakaldım. Aklın belli yollarda gidip bunlardan sapamama huyu vardır. Küçükken babam bana beni şaşırtacağını düşündüğü eski bir bilmece sormuştu. "Bir baba ve oğlu trafik kazası geçirirler. Baba ölür. Çocuk acilen hastaneye kaldırılır. Cerrah, 'Ben bu çocuğu ameliyat edemem. O, benim oğlum,' der. Bu nasıl olur?" Yol derken kastettiğim buydu. Babamın kuşağında bu bilmecenin yanıtını bulmak zor olabilirdi ama benim yaşıtım insanlar için yanıt –cerrahın çocuğun annesi olması– öylesine açıktı ki kahkahalarla güldüğümü anımsıyorum. "Sırada ne var baba? Pikabını kullanmaya başlayacak mısın?"

Bu da benzer bir şeydi. Bir adamın nasıl olup da Natalie'yle altı yıldır evliyken bir ergen oğlu olabilirdi? Yanıt: Eric, Todd'un oğluydu, Natalie'nin değil. Todd ya daha önce de evlenmişti ya da en azından başka bir kadından çocuğu olmuştu.

Natalie'yi görebilmek için yine ön sıralara doğru baktım. Boynumu uzattım ama yanımda ayakta duran kadın yerini işgal ettiğim için bıkkın bir tavırla içini çekti. Todd'un oğlu Eric kürsüde döktürüyordu. Güzel ve dokunaklı konuşuyordu. Şapelde benimkilerin haricinde kuru göz yoktu.

Peki, ya şimdi? Öylece duracak mıydım? Dula başsağlığı dileyip kafasını karıştıracak veya matem gününü bozacak

mıydım? Peki, ya eski bencil ben? Onun yüzünü, hayatının aşkını kaybettiği için ağladığını gerçekten görmek istiyor muydum?

Sanmıyordum. Saatime baktım. Bu akşam uçağım vardı. Evet, hemencecik gelip gidiyordum. Zahmetsizce, gece kalmadan, otel masrafı yapmadan. Sonlanışı ucuza getiriyordum.

Natalie'yle benim hakkımda bilinenleri –yani birlikte geçirdiğimiz zamanları her türlü mantığın ötesinde mükemmel kıldığımı– tekrar edecekler vardı. Bunu anlıyorum. Tarafsız olarak baktığımda bu görüşün geçerliliğe sahip olduğunu görüyorum. Ancak kalp tarafsız değildir. Büyük düşünürlere, günümüzün teorisyenlerine ve filozoflarına tapan ben, asla *biliyorum işte* kadar klişe bir önermeyi kullanacak kadar alçalmazdım. *Biliyorum işte*. Natalie ve ben neydik, bunu biliyorum. En ufak bir gölgelenme olmaksızın, gözlerimle apaçık görebiliyorum ve bundan dolayı da, ne hale geldiğimizi kestiremiyorum.

Özetle, bize ne olduğunu hâlâ anlamıyorum.

Eric konuşmasını bitirip yerine otururken bembeyaz şapelin içinde burun çekme sesleri ve hafif hıçkırıklar yankılanıyordu. Töreni yöneten rahip yeniden kürsüye geçip eliyle evrensel *ayağa kalkın* işaretini yaptı. Cemaat ayağa kalkmaya başlarken ben de bu hareketlilikten faydalanıp kendimi dışarı atıverdim. Yolun diğer tarafına ilerleyip yeniden o cüce palmiye ağacının arkasına saklandım. Ağacın gövdesine yaslanıp şapelin görüş açısından çıktım.

"İyi misiniz?"

Döndüğümde şirin bar görevlisini gördüm. "İyiyim, teşekkürler."

"Doktor harika bir adamdı."

"Evet," dedim.

"Siz ikiniz yakın mıydınız?"

Yanıt vermedim. Birkaç dakika sonra şapelin kapıları açıldı. Güneşin parlak ışıkları tabutun üzerinde parlıyordu. Tabut cenaze arabasına yaklaştığında, tabutu taşıyanlar –içlerinden biri de adamın oğlu Eric'di– tabutun etrafını sardılar. Ardından kocaman siyah şapkası olan bir kadın dışarı çıktı. Kadın yaklaşık on dört yaşında bir kızın omzuna kolunu atmıştı. Kadının yanında uzun boylu bir adam vardı. Kadın adama yaslanıyordu. Adam Todd'u andırıyordu. Bu kişilerin Todd'un ablası ve ağabeyi olduğunu tahmin ettim. Bu sadece bir tahmindi. Tabutu taşıyanlar onu kaldırıp cenaze arabasının arkasına nazikçe koydular. Siyah şapkalı kadın ve yanındaki kız ilk limuzine götürüldü. Uzun boylu –Todd'un ağabeyi olması muhtemel– adam onlara kapıyı açtı. Onlardan sonra Eric arabaya bindi. Diğer yas tutanların da dışarı çıkmaya başladığını gördüm.

Henüz Natalie'den bir iz yoktu.

Bunu biraz garip buldum. Bunun her iki şekilde yapıldığını da görmüştüm. Bazen kadın ilk çıkan, tabutun peşinden giden, bazen de onu taşıyanlardan olurdu. Bazen de, koridorda yürüme yürekliliğini göstermeden önce şapelin tamamen boşalmasını bekler, son çıkan olurdu. Annemin, babamın cenazesinde kimseyle muhatap olmak istemediğini hatırladım. Aileyle ve dostlarla karşılaşmamak için arka kapıdan sıvışmıştı.

Yaslı insanların dışarı çıkmalarını seyrettim. Kederleri tıpkı güneyin sıcağı gibi, canlı ve nefes alan bir şey olmuştu. Hakiki ve elle tutulurdu. Bu insanlar yalnızca nezaketten ötürü burada değillerdi. Bu adamı seviyorlardı. Onun ölümüyle sarsılmışlardı. Yine, ne bekliyordum ki? Natalie'nin beni eziğin teki için mi terk ettiğini düşünüyordum? Kara kuru bir ahmağı kaybetmektense sevilen bir şifacıya kaybetmek daha iyi değil miydi?

İyi bir soruydu.

Bar görevlisi kadın hâlâ yanımda duruyordu. "Nasıl öldü?" diye fısıldadım.

"Bilmiyor musunuz?"

Başımı olumsuzca salladım. Sessizlik. Kadına döndüm.

"Öldürüldü," dedi.

Söz uçup gitmeyi reddeder gibi, nemli havada asılı kaldı.

"Öldürüldü mü?"

"Evet."

Ağzımı açtım, kapattım, yeniden denedim. "Nasıl? Kim tarafından?"

"Vurulmuş sanırım. O kısımdan emin değilim. Kimin yaptığını polis de bilmiyor. Hırsızlık olayında çıkan bir pürüz diye düşünüyorlar. Bilirsiniz ya, hırsızın teki evde kimsenin olmadığını zannederek eve girmiş."

Her yerim uyuştu. İnsanların şapelden çıkması bitmişti. Gözlerimi kapıya dikip Natalie'nin görünmesini bekledim.

Ama görünmedi.

Töreni yöneten adam dışarı çıkıp kapıları arkasından kapattı. Cenaze arabasının önüne geçti. Cenaze arabasının tekerlekleri dönmeye başladı. Onu ilk limuzin takip etti.

"Arka tarafta çıkış kapısı var mı?" diye sordum.

"Ne?"

"Şapelde. Başka bir kapı var mı?"

Kadın kaşlarını çattı. "Hayır," dedi. "Sadece bu kapı var."

Cenaze alayı da yola koyulmuştu. Natalie hangi cehennemdeydi?

Bar görevlisi kadın, "Mezarlığa gitmiyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır," dedim.

Kadın elini koluma koydu. "İçkiye ihtiyacınız var gibi görünüyor."

Buna itiraz etmek güçtü. Kadının arkasından hafifçe sendeleyerek bara doğru yürüdüm ve daha önce oturduğum tabureye kendimi bırakıverdim. Kadın bana bir İskoç viskisi daha koydu. Gözlerim cenaze alayında, şapelin kapısında, o ufak kasaba meydanındaydı.

Natalie yoktu.

"Bu arada, adım Tess."

"Jake," dedim.

"Doktor Sanderson'ı nereden tanıyordunuz?"

"Aynı üniversiteye gittik."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Neden?"

"Daha genç gözüküyorsunuz."

"Öyleyim zaten. Mezunlar derneğinden tanışıyorduk."

"Ah, tamam. Şimdi anlaşıldı."

"Tess?"

"Efendim?"

"Doktor Sanderson'ın ailesini tanıyor musun?"

"Oğlu Eric yeğenimle çıkardı. İyi bir çocuktur."

"Kaç yaşında?"

"On altı, bilemediniz on yedi. Tam bir trajedi! O ve babası öyle yakındılar ki."

Konuyu nasıl açacağımı bilmiyordum, ben de direkt sordum. "Doktor Sanderson'ın karısını tanıyor musun?"

Tess başını kaldırdı. "Siz tanımıyor musunuz?"

"Hayır," diye yalan söyledim. "Onunla hiç tanışmadım. Birbirimizi sadece birkaç üniversite etkinliğinden tanıyoruz. Hep yalnız gelirdi."

"Sadece birkaç üniversite etkinliğinden tanıdığınız birisi için feci halde duygulanmış görünüyorsunuz."

Buna nasıl yanıt vereceğimi bilemedim, büyük bir yudum alarak zaman kazanmaya çalıştım. Ardından, "Öylesine sordum işte, onu cenazede göremedim de," dedim.

"Nereden biliyorsunuz?"

"Neyi?"

"Onu hiç görmediğinizi söylediniz. Nereden bilebilirsiniz ki?"

Tanrım, bu işte hakikaten iyi değildim, değil mi? "Fotoğraflarını görmüştüm."

"İyi fotoğraflar değilmiş demek ki."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kadın oradaydı. Tabutun hemen arkasından, Katie'yle beraber dışarı çıktı."

"Katie?"

"Kızları. Eric de tabutu taşıyanlardan biriydi. Sonra Doktor Sanderson'ın ağabeyi Katie ve Delia'yla beraber dışarı çıktı."

Onları elbette hatırlıyordum. "Delia mı?"

"Doktor Sanderson'ın karısı."

Başım dönmeye başladı. "Kadının adının Natalie olduğunu sanıyordum."

Kadın kollarını birleştirip bana ters ters baktı. "Natalie mi? Hayır. Onun adı Delia. O ve Doktor Sanderson liseden beri sevgililerdi. Birlikte büyüyüp bugünlere geldiler. Yıllardır evlilerdi."

Kadına bön bön bakıyordum.

"Jake?"

"Ne var?" dedim.

"Doğru cenazeye geldiğinden emin misin?"

Dördüncü Bölüm

Havalimanına dönüp bir sonraki uçağa bindim. Ne yapabilirdim ki? Sanırım mezar başında yas tutan dula yanaşıp pek sevgili kocasının altı yıl önce neden hayatımın aşkıyla evlendiğini sorabilirdim ama bu biraz uygunsuz kaçardı. Böyle de hassasımdır işte.

Akademisyen maaşımla aldığım iadesiz biletim, ayrıca ertesi gün derslerim ve görmem gereken öğrencilerim olduğundan, benim iriliğimdeki adamlara göre aşırı küçük olan şu ekspres jet uçaklarından birine isteksizce binip bacaklarımı dizlerim çeneme kadar gelecek şekilde kırarak Lanford'a döndüm. Rengi solmuş kiremitlerden yapılma, karaktersiz kampüs konutlarında yaşıyorum. Dekorun kesinlikle *fonksiyonel* olduğu söylenebilir. Otoyol üzerindeki mağazalarda 699 dolara satılan, sevgili koltuğu ve kanepe takımıyla rahat ve temiz. Genel etkiyse, apaçık kötüden ziyade soğuk, ancak bu benim kendi kendime söylediğim bir şey de olabilir. Küçük mutfakta tost makinesi, mikrodalga fırın –gerçek bir fırın bile mevcut ama sanırım onu hiç kullanmadım– ve sık sık bozulan bir bulaşık makinesi var. Tahmin edeceğiniz gibi, burada pek eğlenmiyorum.

Bu flört etmediğim veya anlamlı ilişkiler yaşamadığım anlamına gelmesin. Çoğunun son tüketim tarihi üç ayı geçmese de ilişkilerim oluyor. Bazıları Natalie'yle ilişkimizin de üç aydan biraz fazla sürdüğünü söyleyebilir ama o böyle bir ilişki değildi. Hayır, aşk acısı çekmiyorum. Ağlayarak uyumuyorum veya bu tarz şeyler yapmıyorum. Kendime bunu aştığımı söylüyorum. İçimde bir boşluk var ve kulağa geldiği kadar da berbat hissediyorum ve ne derseniz deyin, onu hâlâ her gün düşünüyorum.

Peki, şimdi ne olacak?

Hayallerimin kadınıyla evlenen adam görünüşe göre, başka bir kadınla evli, yani artık öldüğü için evliymiş diyebilirim. Başka şekilde söylersek Natalie kocasının cenazesinde yoktu. Bu da, benim açımdan bir tür yanıt, değil mi?

Altı yıllık sözümü hatırladım. Natalie, "Bizi rahat bırakacağına söz ver," demişti. Bizi. Adamı veya kendini değil. *Bizi*. Kulağa soğuk gelebilir ve aslına aşırı uygun olabilir ama artık *biz* diye bir şey yoktu. Todd ölmüştü. Bu da, o sözün –söz hâlâ geçerliyse bile, *biz* diye bir şey kalmadığından– geçersiz olduğunu anlamına gelir kesinlikle.

Bilgisayarı çalıştırıp –evet, eski bir bilgisayardı– arama motoruna Natalie Avery yazdım. Bir sürü bağlantının olduğu bir liste önüme çıktı. Sayfalarda gezinmeye başladım ama çabucak moralim bozuldu. Eski galeri sayfasında hâlâ bazı resimleri görüntüleniyordu. Neredeyse son altı yıldır eklenen hiçbir şey yoktu. Sanat açılışı vesaire konular hakkında birkaç makale buldum ama yine, hepsi eskiydi. Daha güncel bağlantıları tıkladım. Beyaz sayfalarda en çok tıkla-

nan iki sayfa vardı ama bunlardan biri, Natalie Avery adında yetmiş dokuz yaşında ve Harrison isimli biriyle evli bir kadına; diğeri de, altmış altı yaşında ve Thomas isimli biriyle evli bir kadına aitti. Her tür ismi bulabileceğiniz başka sayfalar –soyağacı sayfaları, lise ve üniversite mezunlar sayfaları falan– vardı.

Fakat sonuçta, hiçbir şey onunla ilgili değildi.

Benim Natalie'me ne olmuştu?

Google'da Todd Sanderson ismini aramaya karar verdim, ne bulacağıma bakacaktım. Adam bir doktor, daha açık olmak gerekirse, bir cerrahtı. Etkileyici. Muayenehanesi Savannah, Georgia'daydı. Memorial Üniversitesi Tıp Merkezi'ne bağlıydı. Uzmanlık alanı plastik cerrahiydi. Bunun yarık damak mı, yoksa göğüs büyütme mi demek olduğunu bilmiyordum. Doktor Sanderson'ın sosyal medyada aktif olmaması da amacına uygun muydu, bilmiyordum. Facebook, LinkedIn veya Twitter hesabı yoktu. Fresh Start isimli yardım derneğinin bazı etkinliklerinde Todd Sanderson ve eşi Delia'dan birkaç kez bahsedilmişti ama buralarda da öğrenilecek pek bir şey yoktu. Adamın adını Natalie'ninkiyle beraber yazmayı denedim. Sıfır. Arkama yaslanıp kısa bir an için düşündüm. Sonra doğrulup oğulları Eric Sanderson'ın adını yazdım. O daha bir çocuktu, dolayısıyla hakkında fazla bir şey çıkacağını sanmıyordum, olsa olsa bir Facebook profili olurdu. Oradan başladım. Ebeveynler genellikle Facebook sayfasına sahip olmayı tercih etmiyorlardı ama buna sahip olmayan bir öğrenciyle henüz tanışmamıştım.

Birkaç dakika sonra, onu buldum. Eric Sanderson, Savannah, Georgia. Profil fotoğrafı yeterince dokunaklı bir

biçimde, Eric ve merhum babasının fotoğrafıydı. İkisi de yüzlerinde kocaman gülümsemelerle bir tür büyük balığın ağırlığıyla mücadele ederek, onu ellerinde tutmaya çalışıyorlardı. Baba-oğul balık tutmaya gitmişlerdi... Baba olmayı isteyen biri olarak, burnumun direği sızladı. Arkalarında güneş batıyordu ve yüzleri gölgedeydi ama mutlulukları bilgisayarın ekranından bile yayılıyordu adeta. Tuhaf bir düşünceyle altüst oldum.

Todd Sanderson iyi bir adamdı.

Evet, bu sadece bir fotoğraftı ve evet, insanların sahte gülümsemelerini ve hayatlarını bambaşka gösterebildiklerini biliyordum ama burada iyilik sezmiştim.

Eric'in diğer fotoğraflarına baktım. Bunların birçoğu Eric ve arkadaşlarına –sonuçta o bir ergendi– aitti ve okulda, partilerde, spor etkinliklerinde çekilmişti. Raconu bilirsiniz ya. Günümüzde insanlar neden fotoğraf çektirirken dudaklarını büzüyor veya el hareketleri yapıyor? Bunun anlamı nedir yani? Saçma bir düşünce ama insanın aklına geliyor işte.

AİLE adlı bir albüm vardı. Fotoğraflar yıllara göre ayrılmıştı. Eric bazılarında bebekti. Sonra kız kardeşi katılmıştı. Sonra Disney World seyahati, başka balık tutma gezileri, aile yemekleri, kilise ziyaretleri, futbol maçları vardı. Hepsine baktım.

Todd'un saçları hiçbir zaman uzun değildi, hiçbir fotoğrafta. Her zaman tertemiz tıraşlıydı.

Bu ne anlama geliyordu?

Hiçbir ipucu yoktu.

Eric'in duvarına ya da o açılış sayfasına her ne deniyorsa oraya baktım. Onlarca taziye mesajı vardı.

Baban harika birlydl, çok üzüldüm.

Yapabileceğim bir şey olursa haber ver.

Huzur içinde yat, Doktor S. Muhteşemdin.

Babanın ablamı kurtardığı zamanı asla unutmayacağım.

İçlerinden bir tanesi duraksamama neden oldu:

Ne kadar anlamsız bir trajedi... İnsanoğlunun merhametsizliğini asla anlamayacağım.

Eski gönderiler kısmına tıkladım. Altı tane daha açıldı, bir tanesi dikkatimi çekti:

Bunu yapan pi.i yakalayıp kızartırlar umarım.

Bir haber arama motorunu açıp daha fazlasını bulmaya çalıştım. Bir metnin karşıma çıkması çok sürmedi:

SAVANNAH CİNAYETİ
Cerrah Sanderson Katledildi

Sevilen sakinlerimizden biri olan Cerrah Doktor Todd Sanderson dün gece evinde öldürüldü. Polis olayın ters giden bir hırsızlık vakası olduğuna inanıyor.

Birisi kapımı açmayı denedi ama kilitliydi. Paspasın hışırtısını duydum –tam bir yaratıcılık örneği olarak, yedek anahtarımı paspasın altında saklarım– ardından anahtar deliğe girdi ve kapım açıldı. Benedict içeri girdi.

"Hey," dedi. "Porno sitelerde sörf mü yapıyorsun?"

Yüzümü buruşturdum. "Artık kimse *sörf yapmak* terimini kullanmıyor."

"Ben eski kafalıyım." Benedict buzdolabına gidip bir bira aldı. "Seyahatin nasıldı?"

"Şaşırtıcı," dedim.

"Anlatsana."

Anlattım. Benedict harika bir dinleyiciydi. Ağzınızdan çıkan her sözcüğü dinleyen ve size, yalnızca size odaklanan ve asla sözünüzü kesmeyen tiplerdendi. Bu sahte ve sadece en yakın arkadaşları için yaptığı bir davranış değildir. İnsanlar onu büyüler. Bunu Benedict'in bir öğretmen olarak en güçlü özelliği diye belirtebilirdim ama bir Don Juan olarak en güçlü özelliği demek muhtemelen daha uygun olur. Bekâr kadınlar tek gecelik kaçamakları püskürtebilirler ama peki ya kendileriyle sahiden ilgilenen bir adamı? Jigolo adayları bunları not alsın.

Bitirdiğimde Benedict birasını tek yudumda bitirdi. "Vay be! Yani... vay be." Tek diyebileceğim bu."

"Vay be mi?"

"Aynen."

"İngilizce öğretmeni olmadığından emin misin?"

"Bilirsin ya," dedi yumuşacık bir sesle, "muhtemelen tüm bunların mantıklı bir açıklaması vardır."

"Ne gibi?"

Benedict çenesini kaşıdı. "Belki de, Todd şu birbirinden habersiz birkaç ailesi olan adamlardan biridir."

"Ne?"

"Bir sürü karısı ve çocuğu olan hovardalar. Diyelim ki, biri Denver'da, diğeri Seattle'da yaşıyor, adam zamanını onların arasında paylaştırıyor ve onlar bunu bilmiyor. *Dateline*'da bu tiplerden çok var. İkieşliler. Veya çokeşli. Ve bunu yıllarca sürdürebiliyorlar."

Somurttum. "Mantıklı açıklaman buysa mantıksız olanını duymak için sabırsızlanıyorum."

"Haklısın. Peki, sana en olağan olanını söylesem?"

"En olağan açıklamayı mı?"

"Evet.

"Söyle bakalım."

Benedict ellerini açtı. "Aynı Todd değil."

Hiçbir şey söylemedim.

"Adamın soyadını hatırlamıyorsun, değil mi?"

"Doğru."

"O halde, aynı adam olduğuna emin misin? Todd bu dünyadaki en az kullanılan isim değil. Düşünsene, Jake. Altı yıl sonra bir fotoğraf görüyorsun, aklın sana bir oyun oynuyor ve *voilà*, onun başdüşmanın olduğunu sanıyorsun."

"O benim başdüşmanım değil."

"*Değildi*. O öldü, unuttun mu? Artık ondan geçmiş zamanda bahsetmeliyiz. Cidden, en net açıklamayı duymak istiyor musun?" Benedict öne eğildi. "Basit bir kimlik hatası."

Bunu elbette çoktan düşünmüştüm. Benedict'in o saçma iki eşlilik açıklamasını bile düşünmüştüm. İkisi de şeye göre daha mantıklı geliyordu... Neye göre? Sahiden, başka ne vardı ki? Diğer olası –mantıklı, mantıksız– açıklama neydi?

"Pekâlâ?" dedi Benedict.

"Bu kulağa mantıklı geliyor."

"Gördün mü?"

"Bu Todd –Doktor Todd Sanderson– Natalie'nin Todd'undan farklı görünüyordu. Saçları daha kısaydı. Yüzü sinekkaydı tıraşlıydı."

"Bak işte."

Uzağa baktım.

"Ne var?"

"Buna inanacağımdan emin değilim."

"Neden ama?"

"Şundan dolayı, adam öldürülmüş."

"Ne var bunda? Eğer öyleyse bu da iki eşli teorimi destekliyor. Yanlış kıza çattı ve *dıkşın*!"

"Yapma, yanıtın gerçekten bu olduğunu düşünmüyorsun."

Benedict arkasına yaslandı. Altdudağını iki parmağıyla çekiştirmeye başladı. "Seni başka bir adam için terk etti."

Daha fazlasını söyleyecek diye bekledim. Bir şey demeyince, "Ah, evet, Kaptan Olası, biliyorum," dedim.

"Bu senin için zordu." Sesi şimdi üzgün ve hüzünlüydü. "Anlıyorum. Sandığından daha fazlasını anlıyorum." O fotoğrafı, kaybettiği aşkını, kaçımızın böyle bir aşk acısı çekip de asla göstermediğini düşündüm. "Siz ikiniz âşıktınız. Dolayısıyla, bunu kabullenemiyorsun; nasıl olup da seni başka biri için terk ettiğini."

Yüzümü buruşturdum ama göğsümdeki sıkışmayı hissedebiliyordum. "Psikoloji öğretmeni olmadığına emin misin?"

"Bunu feci halde istiyorsun. İkinci şansı, gerçek anlamda telafiyi... böylece gerçeği görebileceksin."

"Ne gerçeğinden bahsediyorsun, Benedict?"

"Onun gittiğini," dedi basitçe. "Seni terk etti. Tüm olan biten bunu değiştirmiyor."

Yutkundum. Kristal berraklığındaki gerçekliği kabullenmeye çalışıyordum. "Bence daha fazlası var."

"Mesela?"

"Bilmiyorum," dedim.

Benedict bir an için düşündü. "Ama bulmaya çalışmaya devam edeceksin, değil mi?"

"Evet," dedim. "Ama bugün değil. Büyük ihtimalle yarın da değil."

Benedict omuzlarını silkti, kalkıp bir bira daha aldı. "Öyleyse, içelim. Bir sonraki adımımız nedir?"

Beşinci Bölüm

Buna bir yanıtım yoktu ve saat geç oluyordu. Benedict bara girip gece âlemi yapmayı önerdi. Kafamı dağıtmam için harika bir teklifti ama not vermem gereken ödevler vardı, bu yüzden onu reddettim. Ödevlerden üçünü okuduktan sonra, kafamı veremediğimi ve şu an not vermemin öğrencilerim için adil olmayacağını fark ettim.

Bir sandviç yapıp Natalie'nin adını yeniden araştırmayı denedim, bu kez *görseller* kısmına baktım. Eski bir profil fotoğrafını gördüm. Göğsüme yumruk gibi inen görseli kapattım. Onun eski resimlerinden birkaçını buldum. Bunların arasında benim elimin ve üst gövdemin de resimleri vardı. Acı hatıralar sessizce ve nazikçe geri dönmüyordu. Kapıyı aniden açıp hep beraber içeri hücum ediyorlardı. Başını yana yatırışı, güneş ışığının stüdyosunun tavan penceresinden içeri süzülüşü, yüzünün o odaklanmış hali, mola verdiği zamanlardaki cilveli gülümsemesi. Hatıralar acımı ikiye katladı. Onu çok özlemiştim. Onu hem fiziksel, hem de onun ötesinde bir sızıyla özlemiştim. Bunu altı yıl boyunca engellemiştim ama aniden sel gibi bastıran hasret tıpkı o inziva kulübesindeki son sevişmemiz kadar güçlüydü.

Kahretsin!

Onu görmek ve sonuçlarıyla lanetlenmek istedim. Eğer Natalie gözlerime bakıp ikinci kez beni istemezse, pekâlâ, bununla başa çıkardım. Şimdi değil. Bu gece değil. Şimdi onu bulmam lazımdı. Tamam, yavaşla. Bir düşün. Şimdi ne yapmam gerekiyor? Öncelikle, Todd Sanderson'ın Natalie'nin Todd'u olup olmadığını öğrenmeliyim. Benedict'in de açıkça dediği gibi, bunun basit bir kimlik hatası olduğuna dair bir sürü kanıt vardı.

Bunun ne olduğunu veya olmadığını nasıl kanıtlayacaktım?

Adam hakkında daha fazlasını bilmem gerekiyordu. Mesela, Savannah'ta yaşayan, mutlu mesut evli ve iki çocuk babası Doktor Todd Sanderson altı yıl önce Vermont'taki sanat kampında ne yapıyordu? Adamın daha fazla fotoğrafına ihtiyacım vardı. Daha eskiye gitmeliydim... şuradan başlayarak...

Buradan. Lanford'dan.

İşte bu! Okul hâlâ her öğrencinin dosyasını saklıyor, ancak bu dosyalara yalnızca öğrenci tarafından veya öğrencinin izniyle bakılabilir. Ben kendiminkine birkaç sene önce bakmıştım. İlk senemin sonunda düşürdüğüm İspanyolca dersine giren öğretim görevlisinin *uyum sorunum* olduğunu ve okulun psikoloğunu görmemin faydalı olabileceğini not etmesi dışında büyük oranda dikkat çekici bir şey yoktu. Bu elbette saçmalıktan ibaretti. İspanyolcam berbattı –yabancı dil dersleri benim akademik aşil topuğumdu– ve not ortalamanızı korumak için ilk sınıfta dersi düşürmeye izniniz vardı. Not öğretim görevlisinin el yazısıyla yazılmıştı, bu da onu bir şekilde daha beter kılıyordu.

Amaç neydi ki?

Todd'un dosyasında bir şey bulabilirdim, tabii onu bir şekilde ele geçirmeyi başarabilirsem. "Ne gibi?" diye sorabilirsiniz, ben de, "Cidden bir fikrim yok," diye yanıt verebilirim. Yine de, başlangıç noktasının bu olabileceğini düşünüyorum.

Eh, başka?

Net olan: Natalie'yi araştırmak. Eğer onu hâlâ Todd'la mutlu bir halde evli olarak bulursam, bu işe hemen bir son verebilirdim. Buradaki en direkt rota bu, değil mi? Ama soru şu: Nasıl?

İnternette araştırmama devam ettim, bir adresle veya ipucuyla karşılaşmayı umuyordum ama kesinlikle hiçbir şey yoktu. Bugünlerde tüm hayatımızı internet üzerinden yaşadığımızı biliyorum ama konu bu değildi. Bir insan gölgede kalmak istedikten sonra, kalabilirdi. Bunun için çaba gerekirdi ama hakikaten sistemin dışında durabilirdiniz.

Soru şu olabilirdi: Neden bu çabayı gösteresiniz?

Eğer numarasını bulabilirsem kız kardeşini arayabileceğimi düşündüm ama ne diyecektim ki? "Selam, şey, ben Jake Fisher, ablanızın şeyi... eskiden bir ara çıktığı biri. Şey, Natalie'nin kocası öldü mü?"

Bu sert bir yaklaşım olurdu.

İki kız kardeşin telefon konuşmaları esnasında, Natalie'nin coşkulu bir sesle Julie'ye, "Ah, Tanrım, muhteşem sevgilimle tanışana kadar bekle..." dediğini hatırladım. Ve evet, nihayet tanışmıştık. Öyle de denebilir yani. Natalie'nin başka bir adamla evlendiği düğünde.

Babası ölmüştü. Annesini aramak da kardeşini aramak kadar sorun yaratırdı. Natalie'nin arkadaşları... o da ayrı bir konuydu. Natalie ve ben vaktimizi Kraftboro, Vermont'taki kampta geçirmiştik. Ben siyasi bilimler tezimi yazmak üzere oradaydım, Natalie de komşu çiftlikteki kampta sanatını icra ediyordu. Orada altı hafta kalacaktım. Bu süreyi iki katına çıkardım çünkü hem Natalie'yle tanıştım hem de Natalie'yle tanıştıktan sonra konsantrasyonumu kaybettim. Ben onun memleketi olan Kuzey New Jersey'de onu hiç ziyaret etmedim, o da kampüse sadece kısa bir ziyarette bulundu. İlişkimiz o Vermont baloncuğunda kaldı.

Başınızı salladığınızı resmen görebiliyorum. Ne düşündüğünüz belli. Sorumlulukların ve gerçekliğin olmadığı, gerçek olmayan bir dünyada yaşanan bir yaz aşkıydı. O koşullar altında, aşk ve saplantı kolaydır ve köklenmez, eylül serinliği başlar başlamaz da solar gider. Kavrayışı daha güçlü olan Natalie bu gerçeği görüp kabul etti. Ben yapamadım.

Bu düşünceyi anlıyorum. Sadece yanlış olduğunu söyleyebilirim.

Natalie'nin kız kardeşinin adı Julie Pottham'dı. Altı yıl önce, Julie evliydi ve bir erkek bebeği vardı. İnternetten onu araştırdım. Bu defa uzun sürmedi. Julie Ramsey, New Jersey'de yaşıyordu. Bir kâğıt parçasının üzerine telefon numarasını not ettim –Benedict gibi ben de bazen eski kafalı olabiliyorum– ve numaraya baktım. Penceremin dışında öğrencilerin gülüşmelerini duyabiliyordum. Vakit gece yarısıydı. Aramak için çok geçti. En iyisi artık uyumaktı. Bu arada, okumam gereken ödevler vardı. Yarına hazırlanmam gereken bir dersim vardı. Devam etmem gereken bir hayatım vardı.

* * *

Uyumaya çalışmak anlamsızdı. Öğrencilerin ödevlerine odaklandım. Çoğu son derece sıkıcı ve beklendiği gibiydi, sanki bir lise öğretmeninin ezbere dayalı sisteminin standartlarına uymak için yazılmıştı. Bunlar lise ödevlerinde A+ almak için nasıl yazmaları gerektiğini bilen, bir ödevi ruhsuz ve saçma bir biçimde sıkıcı kılan giriş, gelişme ve sonuç paragraflarını kullanan, yüksek notlara sahip öğrencilerdi. Daha önce de bahsettiğim gibi, benim işim onların eleştirel bir biçimde düşünmelerini sağlamak. Hobbes veya Locke gibi belirli felsefeleri akıllarında tutmalarından ziyade, bu benim için daha önemlidir. Bu tür bilgilere her zaman ulaşabilir ve ne olduklarını hatırlayabilirsiniz. Bundan ziyade, benim esasen umduğum, öğrencilerimin Hobbes ve Locke'a hem saygı duymaları, hem de onlarla dalga geçebilmeyi öğrenmeleriydi. Kutunun dışını yalnızca düşünmelerini değil, o kutuyu paramparça ederek dışarı çıkabilmelerini isterdim.

Bazısı bunu yapabiliyordu. Çoğuysa daha o aşamada değildi. Eğer hepsi bunu doğru şekilde yapabiliyor olsa benim işimin ne anlamı kalırdı?

Sabaha karşı saat dört civarında, yatağıma gidip uyku bana uğrayacakmış gibi davrandım. Uğramadı. Saat 7.00'de kararımı vermiştim: Natalie'nin kardeşini arayacaktım. Julie'nin beyaz şapeldeki robotvari gülümsemesini, solgun yüzünü ve sanki gerçekten anlıyormuşçasına, bana iyi miyim diye sorduğunu hatırladım. O bir müttefik olabilirdi.

Zaten her türlü, kaybedecek neyim vardı ki?

Dün gece aramak için çok geçti. Şimdi de çok erkendi.

Duşumu alıp saat sekizde Vitale Binası'da vereceğim hukukun üstünlüğü dersi için hazırlandım. Natalie'nin kardeşini o ders biter bitmez arayacaktım.

Derste uyurgezer gibi takılacağımı düşünüyordum. Kafam yerinde değildi ve dürüst olmak gerekirse sabah saat 8.00 dersi birçok üniversite öğrencisi için çok erkendi. Bugün öyle değildi. Bugün sınıf capcanlıydı; eller kalkıyor, görüşler ve karşıt görüşler düşmanlığa varmadan ama sıkı bir şekilde çarpışıyordu. Ben elbette taraf tutmuyordum. Moderatörlük yapıyor ve hayret ediyordum. Sınıf enerjisinin zirvesindeydi. Genellikle erken sabah derslerinde saatin yelkovanı sanki şuruba batmış gibi ilerler. Oysa bugün o aptal yelkovanı tutup ilerlemesin diye durdurmak istedim. Her bir dakika harikaydı. Doksan dakika göz açıp kapayıncaya dek geçti ve ben bir kez daha, bu işe sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu fark ettim.

İşte kazanan, aşkta kaybediyordu. Öyle bir şey.

Telefon görüşmesini yapmak için Clark Binası'ndaki odama doğru yola koyuldum. Bayan Dinsmore'un masasında durup onu *donlar-aşağı-gülücüğümle* ödüllendirdim.

Kadın kaşlarını çatıp, "Bu, bugünlerde bekâr kadınlar üzerinde işe yarıyor mu?" diye sordu.

"Ne? Etkileyici gülücük mü?"

"Evet."

"Bazen."

Kadın kafasını iki yana salladı. "Bir de, gelecek için endişelenmeyin, derler." Bayan Dinsmore içini çekerek bana bazı kâğıtlar uzattı. "Pekâlâ, beni yakıp mahvetmişsin gibi yapacağım. Ne istiyorsun?"

Onun yanmış-mahvolmuş görüntüsünü kafamdan atmaya çalıştım. Kolay değildi. "Bir öğrencinin dosyasına bakmam lazım."

"Öğrencinin onayı var mı?"

"Hayır."

"O etkileyici gülücüğün nedeni buydu demek."

"Aynen."

"Mevcut öğrencilerinden biri mi?"

Aynı gülücüğü yüzüme yeniden yerleştirdim. "Hayır. Bu kişi asla öğrencim olmadı."

Kadın bir kaşını kaldırdı.

"Aslında, yirmi sene önce mezun oldu."

"Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Dalga geçiyor gibi mi görünüyorum?"

"Esasında, böyle gülümserken kabız olmuş gibi görünüyorsun. Öğrencinin adı nedir?"

"Todd Sanderson."

Kadın arkasına yaslanıp kollarını çapraz birleştirdi. "Mezunlar sayfasında ölüm ilanını daha yeni okumuş olabilir miyim?"

"Evet."

Bayan Dinsmore yüzüme dikkatle baktı. Gülücüğüm kayboldu. Kadın birkaç saniye sonra gözlüğünü geri itip, "Neler yapabileceğime bir bakayım," dedi.

"Teşekkür ederim."

Ofisime gidip kapıyı kapattım. Artık bahane kalmamıştı. Saat neredeyse 10.00 olmuştu. Kâğıt parçasını çıkarıp dün gece not ettiğim numaraya baktım. Telefonu kaldırdım, dışarı arama yapmak için hat aldım ve numarayı çevirdim.

Neler diyeceğimin provasını yapmıştım, kulağa çılgınca gelen hiçbir şey olmamıştı, ben de doğaçlama konuşmaya karar verdim. Telefon iki kez çaldı, sonra üç. Julie muhtemelen cevap vermeyecekti. Artık kimse ev telefonlarını açmıyordu, özellikle de tanımadıkları bir numaraysa arayan. Arayan Lanford Üniversitesi olarak görünecekti. Bunu onun telefonu açmasına mı, yoksa açmamasına mı neden olurdu, bilemiyordum.

Telefon dördüncü çalışında açıldı. Ahizeyi daha sıkı tutup bekledim. Bir kadın çekingen bir havayla, "Alo?" dedi.

"Julie?"

"Kim arıyor?"

"Ben Jake Fisher."

Sessizlik.

"Ablanızla çıkmıştım."

"İsminiz neydi?"

"Jake Fisher."

"Daha önce tanışmış mıydık?"

"Öyle denebilir. Yani, ikimiz de Natalie'nin düğünündeydik..."

"Anlamıyorum. Siz kimsiniz?"

"Natalie, Todd'la evlenmeden önce o ve ben... görüşüyorduk."

Sessizlik.

"Alo?" dedim.

"Bu bir şaka mı?"

"Ne? Hayır. Vermont'ta. Ablanız ve ben..."

"Kim olduğunuzu bilmiyorum."

"Ablanızla telefonda sık sık konuşurdunuz. Benim hakkımda konuştuğunuzu bile duymuşluğum var. Düğünden sonra elinizi koluma koyup bana iyi olup olmadığımı sormuştunuz."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Ahizeyi öyle sıkı tutuyordum ki elimde kırılacak diye korktum. "Dediğim gibi, Natalie ve ben flört ediyorduk..."

"Ne istiyorsunuz? Beni neden aradınız?"

Vay be! Bu iyi bir soruydu. "Natalie'yle konuşmak istedim."

"Ne?"

"İyi olduğundan emin olmak istedim. Todd'un ölüm ilanını gördüm ve ona ulaşabilir ve başsağlığı dileyebilirim diye düşündüm."

Daha fazla sessizlik. Uzayabildiği kadar uzamasına izin verdim.

"Julie?"

"Kim olduğunuzu ve neden bahsettiğinizi bilmiyorum ama bir daha burayı sakın aramayın. Anlıyor musunuz? Sakın!"

Telefonu kapattı.

Altıncı Bölüm

Yeniden aramayı denedim ama Julie yanıt vermedi.

Anlamadım. Kim olduğumu cidden unutmuş muydu? Durum bana şüpheli göründü. Durup dururken aramam onu korkutmuş muydu? Bilmiyordum. Konuşmanın tamamı gerçeküstü ve tuhaftı. Natalie'nin benimle konuşmak istemediğini veya yanıldığımı, Todd'un hayatta olduğunu söylemesi bir şey ifade ederdi. Her neyse. Kim olduğumu dahi bilmiyordu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Şimdi ne yapacaktım? İlk olarak, sakinleşmeliydim. Derin nefesler aldım. Çifte hücumuma devam etmeliydim: Merhum Todd Sanderson hakkındakileri öğrenecek ve Natalie'yi bulacaktım. İkincisi elbette birinciyi çürütüyordu. Natalie'yi bulur bulmaz, neler olup bittiğini anlayacaktım. Bunu tam olarak nasıl yapabileceğimi merak ediyordum. Onu internette araştırmış ama bir şey bulamamıştım. Kız kardeşi de adeta çıkmaz sokak gibiydi. Öyleyse, hangi yöne gidecektim? Bilemiyordum ama günümüzde ve bu çağda, onun adresini bulmak ne kadar zor olabilirdi ki?

Aklıma bir fikir geldi. Kampüsün internet sayfasına bağlandım ve ders çizelgesine baktım. Shanta Newlin'in bir saat sonra dersi vardı. Bayan Dinsmore'u aradım.

"Ne var? Dosyayı bu kadar çabuk alacağımı mı sanıyorsun?"

"Hayır, konu bu değil. Newlin'in nerede olduğunu biliyor musun diye soracaktım."

"Vay, vay. Gün gittikçe daha ilginç bir hal alıyor. Onun nişanlandığını biliyorsun, değil mi?"

Bunu düşünmeliydim. "Bayan Dinsmore..."

"Hemen tribe girme. Tez öğrencileriyle birlikte Valentine'de kahvaltı yapıyor."

Valentine kampüsteki kafeteryamızdı. Hızla avludan geçerek oraya doğru yürüdüm. Bu tuhaf bir şeydi. Bir üniversite öğretim görevlisi her daim tetikte olmalıydı. Başınız dik olmalıydı. Her öğrenciye gülümsemek veya el sallamak zorundaydınız. Her ismi hatırlamak zorundaydınız. Kampüs civarında yürümek bir tür ünlü yürüyüşü gibi tuhaf bir şeydi. Bunun önemsiz olduğunu iddia ederdim ama itiraf edeyim ki, bu ilgiyi seviyor ve oldukça önemsiyordum. Şu an telaşlı ve aceleci olmama ve kafamın dağınıklığına rağmen, hiçbir öğrencimi hayal kırıklığına uğratmadığımdan emin oldum.

İki ana yemek salonundan kaçındım. Oralar öğrenciler içindi. Arada bir oraya gidip öğrencilere katılan öğretim görevlileri bana biraz çaresizlermiş gibi gelirdi. Bazı çizgiler vardı ve bunların bazen belli belirsiz ve gelişigüzel olduğunu kabul ediyorum ama yine de, bu çizgileri çekip yan taraflarında duruyorum. Daima kaliteli bir öğretim görevlisi olan

Newlin de aynı şekilde davranırdı, bu nedenle onun fakülte-öğrenci etkileşimi için ayrılan arkadaki özel yemek odalarından birinde olduğuna emindim.

Newlin, Bradbeer yemek odasındaydı. Kampüste her binaya, odaya, sandalyeye, masaya, rafa ve fayansa parasını kim verdiyse onun adı verilir. Bazı insanlar buna gıcık oluyor. Benimse hoşuma gidiyor. Sarmaşık kaplı bu tesis olması gerektiği gibi, yeterince izoleydi. Arada bir içeri biraz gerçek dünya, soğuk nakit gerçekliğini almanın zararı yoktu.

Pencereden içeri baktım. Shanta Newlin benimle göz göze geldi ve parmağını kaldırıp bir dakika diye işaret etti. Başımı sallayıp bekledim. Beş dakika sonra kapı açıldı ve öğrenciler hızla dışarı çıktı. Shanta kapıda ayakta duruyordu. Öğrenciler gittikten sonra, "Benimle yürüsene. Bir yere gitmem lazım," dedi.

Öyle yaptım. Shanta Newlin şimdiye dek gördüğüm en etkileyici özgeçmişlerden birine sahipti. Stanford'dan Rhodes Bursu'yla mezun olmuş ve Columbia Hukuk Fakültesi'ne devam etmişti. Daha sonra hem CIA, hem de FBI için çalışmış ve ardından Dışişleri Bakanlığı'nda müsteşarlık yapmıştı.

"Konu nedir?"

Kadının tavrı her zaman olduğu gibi nezaketsizdi. Kampüse ilk geldiği zaman bir akşam yemeği yemiştik. Bu bir flört değildi. *Bir bakalım acaba flört etmek ister miyiz* yemeğiydi. Arada ince bir fark var. O günden sonra, o bu işin peşine düşmedi, benim içinse sorun değildi.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," dedim.

Shanta başını sallayarak ricamı duymak istedi.

"Birini arıyorum. Eski bir dost. Bilindik tüm yöntemleri –Google, aileyi aramak, her ne varsa– denedim. Bir adrese ulaşamıyorum."

"Ve eski bağlantılarımın yardımcı olabileceğini düşündün."

"Öyle bir şey," dedim. "Pekâlâ, evet, tam olarak bu."

"Kadının ismi nedir?"

"Kadın olduğunu söylemedim ki."

Shanta yüzünü buruşturdu. "İsim?"

"Natalie Avery."

"Onu en son ne zaman gördün veya en son ne zaman adresine ulaştın?"

"Altı yıl önce."

Shanta asker gibi, dimdik ve çok hızlı bir şekilde yürümeye devam ediyordu. "Bu kadın o muydu, Jake?"

"Anlamadım?"

Shanta'nın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "İlk randevumuzdan sonra neden hiç aramadım biliyor musun?"

"O gerçek bir randevu değildi ki," dedim. "Daha ziyade, *bir bakalım acaba flört etmek ister miyiz* görüşmesiydi."

"Ne?"

"Boş ver. İlgini çekmediği için aramadığını düşündüm."

"Ah, hayır. O gece şunları gördüm: Harika bir adamsın, eğlencelisin, zekisin, tam zamanlı bir işin var ve uğrunda ölünecek masmavi gözlere sahipsin. Heteroseksüel kaç bekâr erkeğin bu kritere uyduğunu biliyor musun?"

Ne diyeceğimi bilemiyordum, bu yüzden sessiz kaldım.

"Ama hissedebiliyordum. Bu belki de, dedektiflik eğitimi almanın bir parçasıdır. Beden dilini incelerim. Ufak şeylere bakarım."

"Ne hissediyordun?"

"Arızalı bir tip olduğunu."

"Tanrım, sağ ol."

Shanta omuzlarını silkti. "Bazı adamlar eski sevgililerine âşıktırlar, bazıları da –çoğu değil, bazısı– bu aşkla kendilerini yakar, kül ederler. Uzun vadeli takip sorununun haricinde bu onlara zarar vermez."

Bir şey söylemedim.

Shanta, "Pekâlâ, bir anda çaresizce bulmaya çalıştığın şu Natalie Avery," dedi. "Seni yakan kişi mi?"

Yalan söylemek anlamsız olurdu. "Evet."

Shanta durup başını kaldırıp yüzüme baktı. "Çok mu acı veriyor?"

"Hem de nasıl."

Shanta Newlin başını sallayıp beni geride bırakarak yürümeye devam etti. "Akşama doğru adresini veririm sana."

Yedinci Bölüm

Televizyonda dedektif daima olay mahalline gider. Madem konu açıldı, belki de suçlu olan ta kendisidir. Her neyse. Bir açmazdaydım, her şeyin yaşandığı yere geri dönmeyi düşündüm.

Vermont'taki kamplara.

Lanford, Vermont sınırına sadece kırk beş dakikalık mesafedeydi ama Natalie'yle ilk karşılaştığımız yere varmak için onun üzerine iki saat daha yol gitmek gerekiyordu. Kuzey Vermont kırsaldır. Ben Philadelphia'da büyüdüm, Natalie'yse Kuzey New Jersey'dendi. Kırsalı böyle bilmiyorduk. Evet, tarafsız bir gözlemci böylesine tenha bir tesiste, aşkın gerçekçi olmayan bir biçimde gelişeceğini söyleyebilir. Ben de ona hak verebilir veya dikkat dağıtıcı başka şeylerin – herhangi bir şeyin– olmamasından ve sürekli beraber olmanın getirdiği ağırlıktan dolayı aşkın boğulabileceğini söyleyebilir böylece bunun bir yaz kaçamağından daha derin bir şey olduğunu kanıtlayabilirim.

Ben 14. Otoyol üzerinden eski kampımı geçerken güneş batmaya başlıyordu. Altı dekarlık geçimlik çiftlik orada ya-

şayan ve tesiste kalanların yazılarına eleştirmenlik yapan yazar Darly Wanatick tarafından işletiliyordu. Bilmeyenler için yazayım, geçimlik tarım, çiftçi ve ailesine pazarlama için üretim fazlası elde ettirmeden temel ihtiyaçlarını sağlar. Kısacası, yetiştirirsiniz, yersiniz ama satmazsınız. Tesis yazarının ne olduğunu veya bu kişinin hangi özelliğinden dolayı yazıları eleştirdiğini bilmeyenler için belirteyim: Darly mülk sahibiydi ve *Kraftboro Manavı* adlı ücretsiz yerel gazetede alışveriş üzerine haftalık makaleler yazardı. Tesiste aynı anda altı yazar kalabiliyordu.

Her bir yazarın ana binada bulunan bir yatak odası ve içinde yazabileceği bir kulübesi veya *çalışma barakası* vardı. Akşamları hepimiz yemekte buluşurduk. Bu kadardı. TV yoktu, internet yoktu, telefon yoktu, ışık vardı ama otomobil yoktu, en ufak bir lüks yoktu. Arazinin üzerinde inekler, koyunlar ve tavuklar gezinirdi. Rahat ve huzurlu bir ortamdı; bu fişsiz, bağlantısız yalnızlık aşağı yukarı üç gün kadar falan hoşuma gitti, ardından beyin hücrelerim paslanmaya ve çürümeye başladı. Görünüşe göre teori, bir yazarın canının uyuşana kadar sıkıldığında, not defterini veya dizüstü bilgisayarını bırakıp sayfalarca yazabileceği üzerine kuruluydu. Bu bir süreliğine işe yaradı, ardından hücrede tecrit ediliyormuşum hissine kapıldım. Bütün bir öğleden sonramı karınca sürüsünün *yazar barakasının* zemininde ekmek kırıntısı taşımasını seyrederek geçirdim. Bu ufak eğlence beni o kadar mest etmişti ki, böceklerin bayrak yarışı yapması için stratejik olarak her köşeye ekmek kırıntıları bırakmıştım.

Yazar arkadaşlarımla yediğim akşam yemekleri pek rahatlatıcı olmuyordu. Hepsi de bir sonraki muhteşem Ame-

rikan romanını yazan önemli, çakma entelektüellerdi ve kurgusal olmayan tez konumla ilgili yazı tura atıldığında, bozuk para eski mutfak masasının üzerinden büyük bir yığın halindeki eşek gübresine pat diye düşüverdi. Bazen bu muhteşem Amerikalı romancılar kendi çalışmalarını dramatik bir şekilde okurlardı. Çalışmaları düz yazı olarak kaleme alınmış ve en iyi tabirle, *Bana bakın! N'olur bana bakın!* şeklinde tanımlanabilecek, iddialı, can sıkan, benmerkezci saçmalıklardan ibaret olurdu. Elbette bunları asla yüksek sesle dile getirmedim. Onlar okurken ben yüzüme en düşünceli ve hoşnut ifademi yerleştirir, zeki ve ilgili görünebilmek ve aynı zamanda da uyuyakalmamak için belirli aralıklarla başımı sallardım. Lars adındaki bir adam yazdığı altı yüz sayfalık şiirde, Eva Braun'un köpeğinin gözünden Hitler'in sığınaktaki son günlerini anlatıyordu. Adamın ilk okuması on dakikalık havlama içeriyordu.

Lars, "İnsanı havaya sokuyor," diye açıklamıştı bunu. Tabii eğer havadan kastettiği yüzüne kocaman bir yumruk indirme isteğiyse.

Natalie'nin sanat kampıysa farklıydı. İsmi *Yaratıcı Güç Toplama Kolonisi*'ydi ve burada daha ziyade çıtır granola, kenevir, hippivari *Kumbaya* sohbetleri vardı. Mola verdiklerinde organik şeyler (burada bahsettiğim şey sadece yiyecek değil) yetiştirdikleri bahçede çalışıyorlardı. Geceleri ateşin başında toplanıyor, barış ve uyum üzerine, Joan Baez'i kusturabilecek şarkılar söylüyorlardı. Gayet ilginç bir şekilde, yabancılardan çekiniyorlardı (belki de, yetiştirdikleri *organik şeyden* ötürü) ve yalnızca bazı personelin girebildiği

korumalı bir bölümleri vardı. Ana binası, içlerinde şömine ve özel üst kısmı olan gerçek kulübeleri, süs havuzu gibi görünsün diye tasarlanmış yüzme havuzu, şahane kahveleri ve hepsi de odun yongasına bulanmış tomurcuk tadı veren geniş yelpazedeki sandviçleri olan kafeteryasıyla bu arazi yüz dönümden fazla yer kaplıyordu. Arazinin Kraftboro kasabasına olan sınırındaysa, insanların arzu etmesi halinde evlenebilecekleri beyaz bir şapel bulunuyordu.

Dikkatimi çeken ilk şey, girişte artık bir işaret olmamasıydı. Parlak harflerle boyanmış YARATICI GÜÇ TOPLAMA levhası gitmişti, tıpkı çocuklara ait yaz kampı reklamlarında olduğu gibi. Kalın zincir arabamı ilerletmeme engel oldu. Bir sürü GİRİLMEZ işareti vardı ama zaten bunlar hep vardı. Bu yeni zincirden ve YARATICI GÜÇ TOPLAMA levhasının artık yerinde olmamasından dolayı, GİRİLMEZ işaretleri daha uğursuz görünüyordu.

Ne yapacağımı bilemiyordum.

Ana binanın yarım kilometre kadar ileride olduğunu biliyordum. Arabamı bırakıp oraya kadar yürüyebilirdim. Neler olduğunu görürdüm. Peki, bundaki amaç neydi? Buraya altı yıldır gelmemiştim. Tesis muhtemelen satılmış, yeni sahibi de mahremiyet istemişti. Bu her şeyi açıklayabilirdi.

Ama yine de, bunun doğru olduğunu hissetmiyordum.

Ana binaya gidip kapıyı çalmanın ne zararı olur, diye düşündüm. Kalın zincir ve *girilmez* işaretleri sonuçta üzerinde *Hoş geldiniz*! yazan paspasla bir değildi. Kraftborolu iki polis memuru araçlarını yanıma çektiklerinde hâlâ ne yapacağımı düşünüyordum. İki memur aşağı indi. Bir tanesi kısa ve

gürbüzdü, kaslarını spor salonunda şişirmişti. Diğeriyse uzun boylu ve cılızdı, geriye taranmış saçları ve sessiz filmdeki adamınki gibi ufacık bıyığı vardı. Her ikisi de, havalı güneş gözlüğü takıyordu ve dolayısıyla, gözleri görünmüyordu.

Kısa ve Gürbüz pantolonunu azıcık yukarı çekerek, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

İkisi de bana sert sert bakıyorlardı. En azından ben sert baktıklarını düşünüyordum. Yani, gözlerini göremiyordum ki.

"Yaratıcı Güç Toplama Kampı'nı ziyaret etmek istiyordum."

Gürbüz, "Neyi?" dedi. "Ne için?"

"Yaratıcı olarak güç toplamam lazım ama."

"Bana ukalalık mı yapıyorsun?"

Sesi fazla gergindi. Bu tavır hoşuma gitmedi. Zaten bu tavrı anlamadım da, onlar bu ufak kasabadaki polis memurlarıydı ve küçük yaşta alkol alanlar haricinde uğraşabilecekleri tek kişi muhtemelen bendim.

"Hayır, Memur Bey," dedim.

Gürbüz, Cılız'a baktı. Cılız sessizliğini koruyordu. "Elinizdeki adres yanlış olmalı."

"Burası olduğuna çok eminim," dedim.

"Burada Yaratıcı Güç Toplama Kampı yok. Kapandı."

"Ne var peki?" diye sordum.

"Anlamadım?"

"Yanlış adreste miyim?" dedim, "Yoksa Yaratıcı Güç Toplama Kampı kapandı mı?"

Gürbüz bu yanıttan hoşlanmadı. Güneş gözlüğünü çıkarıp bana doğrulttu. "Bana ukalalık yapma."

"Kampımı bulmaya çalışıyorum ben."

"Ben kamp mamp bilmiyorum. Bu arazi Drachman ailesine ait, hem de... ne zamandır Jerry, elli yıldır falan mı?"

Cılız, "En az," dedi.

"Altı yıl önce buradaydım," dedim.

Gürbüz, "Bunu bilemem," dedi. "Ben sadece özel mülkte olduğunu ve hemen gitmezsen seni içeri atacağımı bilirim."

Ayaklarıma baktım. Garaj yolu üzerinde veya özel mülkte değildim. Yolda duruyordum.

Gürbüz bana yaklaştı, kişisel alanıma girdi. Biraz korktuğumu itiraf edeyim ama barda takıldığım yıllarda bir şey öğrenmiştim: Korktuğumu asla belli etmemeyi. İş hayvan krallığına geldiğinde, bunu sıkça duyarsınız ve hiçbir hayvan geceleri barda *çözülen* insanlar kadar vahşi olamaz, bana güvenin. Dolayısıyla, olan biten hoşuma gitmese de, temayülüm olmasa da ve bundan güvenli bir şekilde nasıl kurtulacağımı düşünsem de, Gürbüz üzerime geldiğinde geri çekilmedim. Bu, Gürbüz'ün hoşuna gitmedi. Yerimde kalıp aşağı, ona doğru baktım. Aşağı. Gürbüz bundan sahiden hoşlanmadı.

"Kimliğini göreyim, başarılı çocuk."

"Neden?" diye sordum.

Gürbüz, Cılız'a baktı. "Jerry, plakayı sistemden araştırsana."

Jerry başını sallayıp devriye arabasına döndü.

"Ne için?" diye sordum. "Anlamıyorum. Ben sadece bir kamp yeri için geldim."

Gürbüz, "İki seçeneğin var," dedi. Tombul parmağını göstererek, "Birincisi, daha fazla konuşmadan bana kim-

liğini gösterirsin," dedi. Sonra ikinci parmağını da göstererek, "İkincisi, özel mülke girdiğin için seni tutuklarım," diye devam etti.

Bunların hiçbiri bana doğru gelmiyordu. Arkamdaki ağaca baktığımda, bize yöneltilmiş bir güvenlik kamerası dikkatimi çekti. Bundan hoşlanmadım. Gerçi, olan biten hiçbir şeyden hoşlanmadım ama bir polis memurunu kızdırmakla elime bir şey geçmeyecekti. Boşboğazlık etmemeliydim.

Ben cüzdanımı almak için elimi cebime atarken, Gürbüz elini kaldırıp, "Yavaş. Yavaş ol," dedi.

"Ne var?"

"Elini cebine götür ama yavaş hareket et."

"Dalga geçiyorsun, değil mi?"

Çenemi daha fazla kapalı tutamamıştım.

"Dalga geçer gibi bir halim mi var? İki parmağını kullan. Başparmağını ve işaretparmağını. Yavaşça."

Cüzdanım ön cebimin derinlerindeydi. Onu iki parmağımla çıkarmak normalde olması gerekenden uzun sürdü.

"Bekliyorum," dedi polis memuru.

"Bir dakika."

Cüzdanı nihayet çıkarıp adama uzattım. Adam cüzdanımın içindekilere adeta avına çıkmış bir leş yiyici gibi bakıyordu. Lanford Üniversitesi kimliğime gelince durdu, fotoğrafa baktı, bana baktı ve kaşlarını çattı.

"Bu sen misin?"

"Evet."

"Jacob Fisher."

"Herkes Jake der."

Adam fotoğrafıma bakarak yüzünü buruşturdu.

"Biliyorum," dedim. "Bu çekiciliği fotoğrafta bulmak kolay değil."

"Burada üniversite kimliğin var."

Bu bir soru olmadığı için yanıt vermedim.

"Bir öğrenciye göre yaşlı görünüyorsun."

"Öğrenci değilim. Öğretim görevlisiyim. *Çalışan* yazıyor, gördün mü?"

Cılız arabadan geldi. Başını olumsuzca sallıyordu. Bu plaka kontrolünde ters bir şeyle karşılaştığı anlamına geliyor diye düşündüm.

"Koskoca öğretim görevlisi neden küçük kasabamıza gelsin ki?"

Daha önce televizyonda gördüğüm bir şeyi hatırladım. "Cebimden bir şey almam lazım. Olur mu?"

"Ne için?"

"Görürsün."

Telefonumu çıkardım.

Gürbüz, "Buna neden ihtiyaç duydun?" diye sordu.

"Bu telefon evdeki bilgisayarıma naklen bağlı, Memur Bey." Yalandı. Sadece telefonuma kayıt yapıyordu, vay anasını! "Yapacağınız veya söyleyeceğiniz her şey meslektaşlarım tarafından görülebilir." Bu da yalandı ama iyi yalanlardı. "Kimliğimi görmeye neden ihtiyaç duyduğunuzu ve bana neden bu kadar fazla soru sorduğunuzu öğrenmeyi rica ediyorum."

Gürbüz öfkesini kapatabilmek için güneş gözlüğünü yeniden taktı. Sıkıca kapattığı dudakları titriyordu. Cüzdanı-

mı bana geri uzattı. "Özel mülke girdiğinize dair bir şikâyet aldık. Sizi özel mülkte bulmamıza ve var olmayan bir tesis hakkında aynı hikâyeyi anlatıp durmanıza rağmen sizi sadece bir uyarıyla serbest bırakmaya karar verdik. Lütfen burayı terk edin. İyi günler."

Gürbüz ve Cılız yeniden devriye arabalarına bindiler. Ön koltuklara oturup ben de kendi arabama binene dek beklediler. Yapacak başka bir şey kalmamıştı. Ben de arabama binip uzaklaştım.

Sekizinci Bölüm

Fazla uzağa gitmedim.

Arabamı Kraftboro'nun köyüne sürdüm. Ani, devasa bir yapı ve nakit akışı olsa, burası Amerika'nın ufak kasaba seviyesine ancak çıkabilirdi. Eski bir filmden fırlamış gibi görünüyordu. Hasır şapkalarla şarkı söyleyen bir dörtlüyle karşılaşmayı umdum. Bir market (tabelasında sadece MARKET yazan), *ziyaretçi merkezinde* hiç kimsenin olmadığı eski bir *taş değirmen*, tek koltuklu bir berber dükkânı ve bir kitapçı kafe vardı.

Natalie ve ben bu kitap kafede epey zaman geçirmiştik. Küçüktü ve gözden geçirilecek çok fazla kitap yoktu ama köşede bir masası vardı ve Natalie ve ben orada oturup kâğıtlarımızı okurken kahvelerimizi yudumlardık. Cookie adlı fırıncı büyük şehirden kaçıp gelmişti ve ortağı Denise'le birlikte bu yeri işletiyordu. Kadın sürekli Joseph Arthur'un *Redemption's Son* veya Damien Rice'nin "O" şarkısını çalardı, bir süre sonra Natalie'yle bunların –kusma alarmının– *bizim* şarkılarımız olduğunu düşünmeye başlamıştık. Cookie'nin hâlâ orada olup olmadığını merak ediyordum. Natalie'ye göre, Cookie dünya tarihindeki en iyi yağlı çörekleri pişi-

riyordu. Zaten Natalie her yağlı çöreğe bayılırdı. Oysa ben yağlı çörekleri kuru, kaya gibi sert ekmekten zor ayırırım.

Gördünüz mü? Farklarımız vardı.

Arabayı yolun aşağısına park edip altı yıl önce yürüdüğüm yollarda gezinmeye başladım. Ahşap yol yaklaşık yüz metre devam ediyordu. Açık alana baktığımda, az önce kovulduğum arazinin sınırındaki o bildik beyaz şapeli gördüm. Bir tür ayin veya tören dağılıyordu. Batmakta olan güneşe çıkan cemaatin gözlerini kırpıştırdığını gördüm. Bildiğim kadarıyla, bu şapel mezhep farkı gözetmiyordu. Üniteryen, derin dini tapınmalarda bulunulan herhangi bir mekândansa, daha kullanışlı bir yer gibi geldi bana.

Yaklaşık bir düzine insan yolda yanımdan geçerken Bay Arkadaş Canlısı gibi başımı sallayarak ve gülümseyerek bekledim. Yüzlere baktım ama hiçbirini altı yıl öncesinden tanıyamadım. Buna hiç şaşırmadım. Saçlarını sıkıca topuz yapmış uzun boylu bir kadın şapelin merdivenlerinde bekliyordu. Yüzümde Bay Arkadaş Canlısı gülümsemesiyle kadına yaklaştım.

Kadın, "Yardımcı olabilir miyim acaba?" diye sordu.

İyi soruydu. Burada ne bulmayı umuyordum? Plansız gibiydim.

Kadın, "Rahip Kelly'ye mi baktınız?" diye sordu. "Kendisi şu an burada değil."

"Burada mı çalışıyorsunuz?" diye sordum.

"Öyle denebilir. Adım Lucy Cutting. Kayıt memuruyum. Gönüllü bir pozisyon."

Öylece ayakta duruyordum.

"Yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

"Nasıl anlatayım, bilemiyorum..." diye söze başladım

"Altı yıl önce burada bir nikâha katıldım. Gelini tanıyordum, damadı değil."

Kadının gözleri ürkeklikten ziyade meraktan hafifçe kısıldı. Devam ettim.

"Her neyse, geçen gün Todd adında birinin vefat ilanını gördüm. Damadın adı buydu. Todd."

"Todd oldukça yaygın bir isimdir," dedi kadın.

"Evet, elbette. Aynı zamanda merhumun fotoğrafı da vardı. Kulağa nasıl geliyor bilemiyorum ama fotoğraftakini arkadaşımın evlendiği adama benzettim. Sorun şu ki, arkadaşımın evlendiği Todd'un soyadını hiç öğrenmedim ve dolayısıyla o mu, değil mi, bilemiyorum. Eğer oysa saygılarımı sunmak isterim."

Lucy Cutting yanağını kaşıdı. "Basitçe arayamıyor musunuz?"

"Keşke yapabilseydim ama hayır." Burada dürüst olacaktım. Bu bana kendimi iyi hissettirmişti. "Zira Natalie'nin – gelinin adı buydu– nerede olduğunu ve şu an nerede yaşadığını bilmiyorum. Soyadını değiştirip adamınkini aldı diye düşünüyorum. Dolayısıyla onları bulamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu kadınla bir geçmişim oldu."

"Anlıyorum."

"Şöyle ki, eğer vefat ilanında gördüğüm kişi onun kocası değilse..."

Kadın, "Onunla iletişime geçmeniz istenmeyen bir durum yaratır," diyerek cümleyi benim yerime bitirdi.

"Aynen öyle."

Kadın bir an için düşündü. "Peki, ya kocasıysa?"

Omuzlarımı silktim. Kadın yanağını biraz daha kaşıdı.

Tehditkâr görünmemeye, hatta sözde mahcup görünmeye çalıştım ama benim boyumdaki bir adamda bu sahiden pek işe yaramıyordu. Neredeyse kirpiklerimi kırpıştırıyordum.

Kadın, "Altı yıl önce burada değildim," dedi.

"Ah."

"Ama kayıt defterlerine bakabiliriz. Kayıtlar daima düzenlidir; her düğün, vaftiz, komünyon, sünnet, hepsi yazılır."

Sünnet mi? "Bu harika olur."

Kadın beni merdivenlerden aşağı yönlendirdi. "Düğünün tarihini hatırlıyor musunuz?"

Tabii ki hatırlıyordum. Kadına tam tarihi verdim.

Küçük bir ofise girdik. Lucy Cutting bir dosya dolabını açıp parmağını dosyalarda gezdirdi, ardından hesap defterlerinden birini çıkardı. Kadın sayfaları çevirirken, haklı olduğunu görüyordum. Kayıtlar kusursuzdu. Tarih, etkinliğin türü, katılımcılar, başlangıç ve bitiş saatleri için sütunlar vardı. Her şey hat sanatı gibi bir elyazısıyla yazılmıştı.

"Bakalım ne bulacağız..."

Kadın okuma gözlüğünü taktı. Öğretmen edasıyla başparmağını yalayıp birkaç sayfa daha çevirdi sonra aradığını buldu. Aynı parmak sayfanın altına kadar indi. Kadın kaşlarını çatınca, içimden *tüh* dedim.

Kadın, "Tarihten emin misiniz?" diye sordu.

"Kesinlikle."

"O tarihte hiç düğün görmüyorum. İki gün öncesinde bir tane varmış. Larry Rosen ve Heidi Fleisher evlenmişler."

"Bu o değil," dedim.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Ses ikimizi de şaşırttı.

Lucy Cutting, "Ah, merhaba Rahip. Bu kadar erken dönmenizi beklemiyordum," dedi.

Dönüp adama baktım, neredeyse sevinçten onu kucaklayacaktım. Bingo! Natalie'nin nikâh törenini yöneten, kafası tıraşlı rahipti bu. Adam yüzünde hazır bir tebessümle elimi sıkmak için yaklaştı ama yüzümü gördüğünde, gülümsemesinde beliren titrekliği fark ettim.

Adam, "Merhaba," dedi. "Ben Rahip Kelly."

"Jake Fisher. Daha önce karşılaşmıştık."

Adam kuşkulu bir yüzle yeniden Lucy Cutting'e döndü. "Neler oluyor, Lucy?"

Kadın, "Bu beyefendi için bir kayda bakıyordum," diye açıklamaya başladı. Rahip sabırla dinledi. Adamın yüzüne dikkatle bakıyordum, ne gördüğümden emin değildim ama adam bir şekilde duygularını kontrol etmeye çalışıyor gibiydi. Kadın konuşmasını bitirdikten sonra, adam bana dönüp iki avucunu havaya kaldırdı. "Eğer kayıtlarda yoksa..."

"Siz de oradaydınız," dedim.

"Anlamadım?"

"Töreni siz yönetiyordunuz. O şekilde tanıştık."

"Bunu hatırlamıyorum. O kadar çok etkinlik oluyor ki. Anlarsınız ya."

"Düğünün ardından, gelinin kız kardeşiyle beraber şapelin önünde duruyordunuz. Julie Pottham isminde bir kadındı. Ben yanınızdan geçerken, evlenmek için harika bir gün olduğunu söylemiştiniz."

Adam bir kaşını kaldırdı. "Bunu nasıl unutmuş olabilirim?"

Kinaye normalde erkeklere pek yakışmaz ama Rahip Kelly'nin üzerinde terzi eliyle dikilmiş gibi duruyordu. De-

vam ettim. "Gelinin adı Natalie Avery'di. Yaratıcı Güç Toplama Kampı'nda ressamdı."

"Nerede?"

"Yaratıcı Güç Toplama Kampı. Bu arazinin sahipleri, değil mi?"

"Neden bahsediyorsunuz? Bu arazi kasabaya ait."

Tapuları veya sınırları tartışacak değildim. Başka bir yol denedim. "O düğün. Son dakika olayıydı. Belki de, kayıtlara geçmemesinin nedeni budur."

"Üzgünüm. Bay...?"

"Fisher. Jake Fisher."

"Bay Fisher, öncelikle şunu belirteyim, son dakika düğünü bile olsa, mutlaka kayda alınır. Ayrıca, tam olarak neyi aradığınız konusunda kafam karıştı."

Lucy Cutting benim yerime cevap verdi. "Damadın soyadını."

Adam kadına ters bir bakış attı. "İşimiz bilgilendirme yapmak değil, Bayan Cutting."

Azarı yiyen kadın başını eğdi.

"Düğünü hatırlıyor olmalısınız," dedim.

"Üzgünüm, hatırlamıyorum."

Adama yaklaştım, ona üstten baktım. "Hatırlıyorsunuz. Hatırladığınızı biliyorum."

Sesimdeki çaresizliği duydum ve bu hoşuma gitmedi. Rahip Kelly gözlerime bakmaya çalıştı ama bunu pek yapamadı. "Bana yalancı mı diyorsunuz?"

"Hatırlıyorsunuz işte," dedim. "Bana neden yardım etmiyorsunuz?"

Adam, "Hatırlamıyorum," dedi. "Peki, neden başka bir

adamın karısını veya anlattığınız doğruysa, henüz dul kalmış birini bulmak için bu kadar endişeleniyorsunuz?"

"Başsağlığı dilemek için," dedim.

İçi boş sözlerim kalın bir rutubet tabakası gibi havada asılı kaldı. Kimse kıpırdamadı. Kimse konuşmadı. Nihayet sessizliği bozan Rahip Kelly oldu.

"Bu kadını bulmak için sebebiniz her neyse, bunun bir parçası olmak ilgimi çekmiyor." Geri çekilip bana kapıyı gösterdi. "En iyisi, buradan hemen gitmeniz sanırım."

Kandırılmış ve kalbi kırılmış olmanın verdiği sersemlikle, köyün merkezine giden yolda sendeleyerek yürüyordum. Rahibin tutumunu hemen hemen anlayabiliyordum. Düğünü hatırlıyorsa –ki hatırladığından şüpheleniyordum– Natalie'nin terk edilen erkek arkadaşına, sözde erkek arkadaşının sahip olmadığı bilgiyi vermek istemezdi. Bu benim açımdan bir varsayımdı ama en azından mantıklı görünüyordu. Kesinlikle mantıklı bulmadığım şeyse, Lucy Cutting'in aşırı detaylı kayıtların arasında Natalie ve Todd'un nikâhına dair bir şeye rastlamamasıydı. Bir de, şu Yaratıcı Güç Toplama Kampı'nı neden kimse bilmiyordu?

Bunu anlayamıyordum.

Peki, şimdi ne yapacaktım? Buraya umutla gelmiştim... ne umuduyla? Mesela, Todd'un soyadını öğrenme umuduyla. Bunu öğrenmek işleri çabucak çözerdi. Belki de Natalie'yle bağlantıda olan birisi. Bu da işi çabucak sonuca götürürdü.

Bana söz ver, Jake. Bizi rahat bırakacağına söz ver.

Hayatımın aşkının bana son sözleri bunlardı. En son sözleri.

Ve ben altı yıl sonra, her şeyin başladığı yerde sözümden dönüyordum. Bunda bir ironi bulmayı bekledim ama bulamadım.

Kasabanın merkezine vardığımda, taze çöreklerin nefis kokusu beni çağırıyordu. Kraftboro Kitabevi Kafe. Natalie'nin en sevdiği çörekler. Şöyle bir düşünüp denemeye değer olduğuna karar verdim.

Kapıyı açtığımda ufak zil çaldı ama ses çabucak unutuldu. Elton John şarkısında çocuğun adının Levon olduğunu ve onun iyi biri olacağını söylüyordu. Ürperdim. Masaların ikisi de –eskiden bizim favorimiz olan da dahil– doluydu. Orada durup tıpkı kocaman bir ahmak gibi gözlerimi masaya diktim, bir an için Natalie'nin kahkahasını duyduğuma yemin edebilirim. Kahverengi beyzbol şapkalı bir adam arkamdan geldi. Kapıyı engelliyordum.

Adam, "Şey, özür dilerim," dedi.

Onun geçebilmesi için yana çekildim. Gözlerim kahve standını buldu. Saçları bukle bukle ve evet, mor bağcıklı gömlek giymiş kadın bana döndü. Hiç şüphem yoktu. Bu, Cookie'ydi. Umutlandım. Kadın dönüp beni gördü ve gülümsedi. "Size ne verebilirim?"

"Merhaba, Cookie."

"Selam."

Sessizlik.

"Beni hatırladın mı?" diye sordum.

Cookie ellerini havluya kuruluyordu. "Yüzleri hatırlamakta kötüyüm, isim konusunda daha beterim. Size ne verebilirim?"

"Buraya gelirdim," dedim. "Altı yıl önce. Kız arkadaşımın adı Natalie Avery'di. Şu köşedeki masada otururduk."

Cookie başını evet anlamında sallıyordu ama hatırlıyor gibi değil. Başını sanki karşısındaki deliyi idare ediyormuş gibi sallıyordu. "Gelip giden çok müşteri var. Kahve mi? Tatlı çörek mi?"

"Natalie yağlı çöreklerinize bayılırdı."

"Yağlı çörek, peki. Ahududulu mu olsun?"

"Ben Jake Fisher. Hukukun üstünlüğü hakkındaki tezimi yazıyordum. Bana nasıl gidiyor, diye sorardın. Natalie de kampta kalan bir ressamdı. Defterini alır, şu köşede otururdu." Sanki bir önemi varmış gibi, başımla işaret ettim. "Altı yıl önce. Yazdı. Tanrım, onu bana gösteren sendin."

Cookie, "Hı, hı," derken tespihe benzeyen kolyesinin boncuklarıyla oynuyordu. "Cookie adına sahip olmanın iyi yanı da bu işte, anlıyor musunuz? Cookie gibi bir adı unutamazsınız. Akılda kalır. Kötü olan şu ki, insanlar sırf sizin isminizi hatırladıkları için sizin de onlarınkini hatırlayacağınızı zannediyor. Anlatabildim mi acaba?"

"Anlıyorum," dedim. Sonra da, "Sahiden hatırlamıyor musun?" diye ekledim.

Kız cevap vermeye tenezzül etmedi. Kafeye bakındım. Masalarda oturanlar ters ters bakmaya başlıyordu. Kahverengi beyzbol şapkalı adam dergiye bakıyor ve sanki bir şey duymuyor gibi yapıyordu. Cookie'ye döndüm.

"Küçük boy kahve, lütfen."

"Çörek istemiyor musunuz?"

"Hayır, teşekkürler."

Cookie bir fincan alıp doldurmaya başladı.

"Denise'le hâlâ beraber misiniz?" diye sordum.

Kadının bedeni kasıldı.

"O da kampta çalışıyordu," dedim. "Onunla orada tanışmıştık."

Cookie'nin yutkunduğunu gördüm. "Biz kampta hiç çalışmadık."

"Elbette çalıştınız. Yolun sonundaki Yaratıcı Güç Toplama Kampı. Denise oraya kahve ve yağlı çöreklerinizden getirirdi."

Cookie kahveyi koyma işini bitirip fincanı tezgâha, önüme bıraktı.

"Bakın, bayım. İşim var."

Kıza doğru eğildim. "Natalie yağlı çöreklerinize bayılırdı."

"Öyle diyorsanız öyledir."

"Siz ikiniz sürekli onlar hakkında konuşurdunuz."

"Yağlı çöreklerimle ilgili olarak pek çok kişiyle konuşurum, tamam mı? Üzgünüm, sizi hatırlamıyorum. Kibarlık edip numara yapabilir ve 'Ah, evet, sizi ve yağlı çöreklerime bayılan sevgilinizi hatırlıyorum. Sizler nasılsınız?' diyebilirdim ama bunu yapmadım. Kahvenizi buyurun. Başka bir şey ister miydiniz?"

Üzerinde tüm telefon numaralarımın yazdığı kartımı çıkardım. "Eğer bir şey hatırlayacak olursanız..."

Cookie, "Başka bir şey ister misiniz?" diye sordu, sesi artık daha sertti.

"Hayır."

"Bir buçuk dolar. İyi günler."

Dokuzuncu Bölüm

Birinin takip edildiği hissine kapıldığını söylediğinde ne demek istediğini şimdi anlıyorum.

Nereden biliyordum? Sezgi, belki. Sürüngen beynim bunu hissediyordu. Hem de neredeyse her türlü fiziksel şekilde hissediyordu. Dahası, aynı araba –Vermont plakalı gri Chevy kamyonet– Kraftboro'dan ayrıldığımdan beri peşimdeydi.

Çok emin değilim ama sürücüsünün kahverengi beyzbol şapkası taktığını düşünüyordum.

Ne yapacağımdan emin olamıyordum. Plaka numarasını seçmeye çalıştım ama hava epey kararmıştı. Ben yavaşlarsam, o da yavaşlıyordu. Ben hızlanırsam, o da hızlanıyordu. Aklıma bir fikir geldi. Arabamı dinlenme noktasına çekip kuyruğumun ne yapacağına baktım. Kamyonetin önce yavaşlayıp ardından yoluna devam ettiğini gördüm.

Dolayısıyla, belki de benim peşimde değildi.

Ceptelefonum çaldığında Lanford'dan ayrılalı on dakika olmuştu. Telefonum arabaya *bluetooth*la bağlıydı –bu benim için halletmesi oldukça zaman alan bir şey olmuştu– ve

böylece, radyo ekranından arayanın Shanta Newlin olduğunu görebiliyordum. Akşam arayıp Natalie'nin adresini ileteceğine dair bana söz vermişti. Direksiyondaki düğmeye basarak telefonu açtım.

"Ben Shanta," dedi.

"Evet, biliyorum. İsmini ekranda gördüm."

"Ve ben de FBI'da geçirdiğim yıllarımın beni özel kıldığını düşünüyorum," dedi. "Neredesin?"

"Lanford'a dönüyorum."

"Nereden?"

"Uzun hikâye," dedim. "Kızın adresini bulabildin mi?"

Shanta, "Aramamın nedeni bu zaten," dedi. Geriden gelen sesleri duyabiliyordum, sanırım bir erkek sesiydi. "Henüz hayır."

"Ya, öyle mi?" dedim, başka ne diyebilirdim ki? "Bir sorun mu var?"

"Bana sabaha kadar zaman ver, olur mu?"

"Elbette," dedim, ardından, "Bir sorun mu var?" diye tekrarladım.

Biraz uzun süren bir sessizlik oldu. Shanta, "Bana sabaha kadar zaman ver," dedikten sonra telefonu kapattı.

Bu da neydi şimdi?

Bu ses tonundan hoşlanmamıştım. FBI'da o kadar çok bağlantısı olan bir kadının sıradan bir kadının adresine ulaşmak için ertesi sabaha kadar zamana ihtiyaç duymasından hoşlanmamıştım. Telefonumdan mesaj sesi geldi, yeni bir e-posta alıyordum. Bunu görmezden geldim. İyilik timsali falan değilim ama araba kullanırken asla mesajlaşmam veya

e-postalarıma bakmam. İki yıl önce, Lanford'da bir öğrenci araba kullanırken mesajlaştığı için kaza yaptı ve ciddi şekilde yaralandı. Yan koltuğunda oturan on sekiz yaşındaki, hukukun üstünlüğü sınıfımdaki birinci sınıf öğrencisi genç kız kazada öldü. Bundan önce bile, araba kullanırken mesajlaşmanın ihmalden suça sebebiyet vermek ve düpedüz salaklık olduğuna dair bunca bilgiden önce bile, bu işe bayılmıyordum. Araba kullanmayı severim. Yalnızlık ve müzik hoşuma gider. Teknolojik tecrit hakkındaki eski kuşkularıma rağmen hepimiz teknolojiyle bağlantımızı daha sık kesmeye ihtiyaç duyuyoruz. Bir masa dolusu üniversiteli *arkadaşın* birlikte oturup hiç konuşmadan sürekli telefonda görünmez kişilerle mesajlaşmalarını, belki daha iyi olabilecek bir şeyleri – daha yeşil dijital çimenlerin kalıcılığı, önünüzdeki güllere para verip başka yerdekileri koklayabilme çabası gibi şeyleri– araştırmalarını, sürekli araştırmalarını her gördüğümde, huysuz bir ihtiyar misali söylendiğimin farkındayım ama kendimizi bunlardan uzak tuttuğumuz zaman daha huzurlu, daha uyumlu, daha Zen halinde olduğumuzu hissediyorum.

Radyo kanallarını gezindim, sonra seksenlerden yayın yapan bir kanalda karar kıldım. General Public, "şefkat bunun neresinde?" diye soruyordu. Bunu ben de merak ediyordum. Şefkat bunun neresinde? Ve hatta, Natalie nerede?

Delirmeye başlıyordum.

Arabamı konutumun –dairem veya evim demiyordum, zira burası kampüs konutuydu ve ben de aynen öyle hissediyordum– önüne park ettim. Gece çökmüştü ama burası bir üniversite yerleşkesi olduğundan her yerde yapay ışıklan-

dırma vardı. Yeni e-postanın Bayan Dinsmore'dan geldiğini gördüm. Konu şuydu:

İstediğin öğrenci dosyası ekte.

Aferin sana, seksi canavar, diye düşündüm. Mesaja tıkladım. Tamamını okudum:

İstediğin öğrenci dosyası ekte, yazmak ne kadar itina gerektirir?

Cevap gayet net biçimdeydi. *Hiç.*

Telefonumun ekranı ekli dosyayı görebilmek için çok küçüktü, dosyayı dizüstü bilgisayarımda görüntüleyebilmek için hızla yürüdüm. Anahtarımı deliğe soktum, ön kapıyı açtım, ışıkları yaktım. Sebebini bilmiyorum ama bir nedenle sanki biri evin altını üstüne getirerek bir şeyler aramış gibi, ortalığı darmadağın bulmayı umdum. Çok fazla film seyretmiştim. Dairem aynı bıraktığım gibi, sıradandı.

Hızla bilgisayarımın başına oturup e-postalarımı açtım. Bayan Dinsmore'dan gelene tıklayıp ekli dosyayı indirdim. Daha önce de bahsettiğim gibi, kendi öğrenci dosyamı yıllar önce görmüştüm. Öğretim görevlilerimin benimle paylaşılmayan yorumlarını okumak biraz rahatsız ediciydi. Okul yönetiminin tüm bu eski kayıtları saklayabilmesi için çok fazla yere ihtiyaç duyduğu bir noktaya gelip bunları dijital forma aktardığını tahmin ediyordum.

Todd'un ilk yılından başladım. Todd'un dikkat çekici olması haricinde, dikkat çekici bir nokta yoktu. Tüm notları

A+'ydı. Hiçbir birinci sınıf öğrencisi her dersten A+ almazdı. Charles Powell adlı öğretim görevlisi, Todd'un *sıra dışı bir öğrenci* olduğu notunu düşmüştü. Ruth Kugelmass adlı öğretim görevlisiyse, onu *özel bir çocuk* diyerek övmüştü. Pek övgüde bulunmayan Profesör Malcolm Hume bile, *Todd Sanderson mucizevi şekilde yetenekli birisi* yorumunu yapmıştı. Vay be, işte bunu tuhaf buldum. Burada iyi bir öğrenci olmuştum ve dosyamda bulduğum tek not olumsuzdu. Benim yazdıklarım da olumsuzdu. Her şey iyiyse, öğretmen yalnızca notu yazardı ve bu yeterli olurdu. Öğrenci dosyalarındaki genel kabul görmüş kural, *eğer söyleyecek olumsuz bir şey yoksa hiçbir şey söyleme*'ydi.

Ama merhum Todd için bu kural geçerli değildi.

İkinci sınıfın ilk dönemi de aynı şekilde –inanılmaz notlarla– devam ediyordu ama neden sonra işler aniden değişiyordu. İkinci dönemin yanında kocaman bir *Dİ* vardı.

Dönem İzni.

Hımm. Nedeni belirtilmiş mi diye baktım ama sadece *kişisel* yazıyordu. Bu tuhaftı. Öğrenci dosyasına nadiren böyle *–kişisel–* yazarız, zira dosya kapalı ve gizlidir. Veya öyle olması gerekir. Buraya açıkça yazılır. Öyleyse, Todd'un devamsızlığı konusunda neden bu kadar sakıngan davranılmıştı?

Kişisel neden genellikle finansal zorluk veya öğrencinin ya da bir yakınının fiziksel veya ruhsal bir hastalığı olurdu. Bu daima öğrencinin özel dosyasında yazardı ama. Burada bunların hiçbiri yazmıyordu.

İlginçti.

Veya değildi. Birincisi, yirmi yıl önce öğrencilerin kişisel

mevzuları konusunda belki daha sakıngandılar. İkincisi... Pekâlâ, kimin umurunda ki? Todd'un ikinci sınıfa devam etmemesinin, Natalie'yle evlenmesi ve sonra öldüğünde arkasında başka bir kadın bırakmasıyla nasıl ilgisi olabilirdi?

Todd okula geri döndüğünde öğretmenlerin daha çok yorumu olmuştu ama bunlar bir öğrencinin isteyeceği türden yorumlar değildi. Bir öğretim görevlisi onu *dikkati dağınık* olarak tarif etmişti. Bir başkası, Todd için *barut gibi* ve *eski Todd değil* yazmıştı. Bir başkası, Todd'un *bu durumla* başa çıkması için biraz daha uzak kalmasını önermişti. Hiçbiri durumun ne olduğundan bahsetmiyordu.

Sonraki sayfaya geçtim. Todd disiplin kuruluna sevk edilmişti. Bazı okullar öğrencilerini disiplin kuruluyla uğraştırır ama bizim okulumuzda üç öğretim görevlisinin rotasyonla jüri olarak görev yaptığı bir düzen vardır. Bunu ben de geçen yıl iki aylık bir süre için yaptım. Önümüze gelen konuların çoğu, kampüste salgın olan iki konuyla alakalıydı: Yasal sorumluluk yaşının altında alkol alımı ve kopya çekilmesi. Geri kalanlarsa, kanun yaptırımı standartlarını karşılamayan cinsel saldırı, şiddet, hakaret ya da hırsızlıktı.

Disiplin kuruluna aktarılan konu, Todd ve Ryan McCarthy adında başka bir öğrenci arasında geçen atışmaydı. McCarthy bedeninde yara bereler ve kırılan burnuyla hastanelik olmuştu. Okul uzun süreli uzaklaştırma cezası hatta kovulma talep etmişti ama üç öğretim görevlisinden oluşan jüri, Todd'a ceza vermemişti. Bu beni şaşırttı. Oturuma ve sonrasındaki müzakerelere dair hiçbir ayrıntı veya tutanak yoktu. Buna da şaşırdım. Elyazısıyla yazılan karar taranıp dosyaya konmuştu:

Lanford Üniversitesi topluluğunun harika bir üyesi olan Todd Sanderson hayatında zor bir dönemden geçmekte ama onun geri dönüş yolunda olduğu kanısındayız. O, son zamanlardaki davranışlarını değiştirmek amacıyla, bir fakülte üyesiyle beraber bir dernek kurmak için çalışıyor. Yaptığı şeyin nasıl sonuçları olabileceğini anlıyor ve biz de bu son derece alışılmadık hafifletici sebeplerden dolayı, Todd Sanderson'ın gönderilmemesi hususunda hemfikiriz.

Bu jüri kararını imzalayan öğretim görevlisinin adına bakmak için gözlerimi sayfanın aşağısına kaydırdım. Yüzümü buruşturdum. Eban Trainor. Tahmin etmeliydim. Trainor'ı yeterince iyi tanıyordum. Dostane ilişkiler içinde olduğumuz pek söylenemezdi.

Bu *zor dönem* veya kararla ilgili daha fazla şey öğrenmek istesem, Eban'la konuşmam gerekecekti. Buna can atmıyordum.

Saat geç olmuştu ama Benedict'i uyandırmakta sakınca görmedim. Benedict sadece ceptelefonu kullanır ve uyurken de onu kapatırdı. Üçüncü çalışında telefonu açtı.

"Ne var?"

"Eban Trainor," dedim.

"Ne olmuş ona?"

"Hâlâ bana gıcık oluyor mu?"

"Oluyordur galiba. Neden sordun?"

"Dostum Todd Sanderson'la ilgili olarak onunla konuşmam gerekiyor sanırım. Onu biraz yumuşatabilir misin?"

"Yumuşatmak mı? Elbette. Sence bana neden Kum Adam diyorlar?"

"Öğrencilerini uyuttuğun için mi?"

"İyilik istediğinde karşındakine nasıl yağcılık yapacağını cidden iyi biliyorsun. Seni sabah ararım."

Telefonu kapattık. Ne yapacağımı düşünerek arkama yaslanmış halde otururken monitörümden yeni bir e-posta aldığıma dair ses geldi. Bunu görmezden gelecektim. Tanıdığım pek çok insan gibi, ben de günün her saatinde saçma sapan e-postalar alıyordum. Bu da şüphesiz öyle bir mesajdı.

Sonra gönderenin e-posta adresini gördüm:

RSbyJA@ymail.com

Gözlerim yaşarana dek ekrana baktım. Kulaklarım uğulduyordu. Etrafımdaki her şey sessiz ve aşırı hareketsizdi. Bakmaya devam ettim ama harfler değişmedi.

RSbyJA.

Bu harflerin ne anlama geldiğini anında anlamıştım: *Redemption's Son* by Joseph Arthur. Natalie'yle birlikte kafede dinlediğimiz albüm.

Konu kısmı boştu. Elim fareyi buldu. E-postayı açabilmek için üzerindeki göstergeyi yakalamaya çalıştım ama önce elimin titremesini kontrol edebilmem gerekiyordu. Derin bir nefes alıp elimin sakinleşmesini umdum. Oda hâlâ çok sessizdi. Göstergeyi e-postanın üzerine getirip tıkladım.

E-posta kalbimi durdurdu.

Orada, ekranımda, üç sözcük vardı. O kadar. Üç sözcük ama bu üç sözcük göğsümü Azrail'in orağı gibi paramparça etmişti, nefes alamıyordum. Kaybolmuş bir halde, o üç sözcükle karşılıklı bakışırken iskemleme yığıldım.

Bir söz vermiştin.

Onuncu Bölüm

E-postada isim yoktu. Önemli değildi.

Çabucak cevapla yerine tıklayıp şöyle yazdım:

Natalie? İyi misin? Lütfen bana haber ver.

Gönder'e tıkladım.

Onun bir sonraki e-postasını beklerken zamanın nasıl yavaşladığını size anlatırdım ama gerçekte böyle olmadı. Sanırım buna zaman kalmadı. Üç saniye sonra, yeni bir e-posta aldığıma dair sesi duydum. Gönderenin adını görene dek kalbim deli gibi çarptı:

MAILDAEMON

Ne bulacağımı biliyordum ama yine de mesajı açtım:

Böyle bir e-posta adresi bulunmamaktadır...

Karşımdaki sanki Milky Way vermeyen şeker makinesiymiş gibi, bilgisayara vuracaktım neredeyse. "Olamaz!" diye bağırdım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Oturdum, boğulma-

ya başladım. Sanki suya batıyor ve çırpınıyor ama yüzeye çıkamıyor gibi hissediyordum. Yeniden Google'da araştırmaya koyuldum. E-posta adresi ve varyasyonlarını denedim ama bu sadece zaman kaybıydı. E-postayı tekrar okudum:

Bir söz vermiştin.

Vermiştim, değil mi? Ama durup şöyle bir düşünürseniz, bu sözü neden bozmuştum? Bir adam ölmüştü. Belki onun kocasıydı. Belki değildi. Yine de, bu ona verdiğim sözden caymak için bir sebep miydi? Belki. Belki en başta öyleydi. Şimdi o bu konuyu netleştirmişti. Bu e-postanın amacı buydu. Natalie'nin benden istediği buydu. Boş sözler vermediğimi bildiği için bana sözümü hatırlatıyordu.

İlk etapta benden uzak durmama dair söz almasının nedeni buydu. Bunu şimdi düşünüyordum. Cenazeyi, Vermont'a ziyaretimi ve bu öğrenci dosyasını düşündüm. Bunlar ne anlama geliyordu? Bilmiyorum. Bunlar eğer aslında sözümden döndüğümü garanti ediyorsa artık bunu açıklayamayacağıma dair kanıtım vardı. Natalie'nin mesajı daha net olamazdı.

Bir söz vermiştin.

Başparmağımla ekrandaki sözcüklere dokundum. Kalbim bir kez daha paramparça oldu. Çok fena, sert adam. Pekâlâ, o halde kırılan kalbime rağmen boş verecektim. Vazgeçecektim. Sözümü tutacaktım.

Yatağa yattım ve anında uyudum. Biliyorum. Buna da

şaşırdım ama vefat ilanını okuduğumdan beri tüm o şoklar, hatıra ve duygu denizi, kalp kırıklıkları, kafa karışıklığı beni sanki on iki raunt boyunca dayak yemiş bir boksörmüşüm gibi yormuştu. Nihayet kıvrılıp yattım.

Benedict'in aksine, yatarken ceptelefonumu kapatmayı genellikle unuturum. Sabah saat 8.00'de onun aramasıyla uyandım.

"Eban pek istemese de seninle görüşmeye razı oldu."

"Ona konunun ne olduğunu söyledin mi?"

"Sen bana ne olduğunu söylemedin ki."

"Ah, doğru ya."

"Saat dokuzda dersin var. Dersin bittiğinde seni evinde bekliyor olacak."

Göğsüm daraldı. "Evinde mi?"

"Evet, bunun hoşuna gitmeyeceğini düşündüm. O ısrar etti."

"Adi herif."

"O kadar kötü sayılmaz."

"Seks manyağı şerefsizin teki."

"Bunun nesi kötü?"

"Sen onun yaptığını yapmıyorsun."

"Onun ne yaptığını bilmiyorsun ki. Git. Nazik ol. İhtiyacın olanı al."

Benedict telefonu kapattı. E-postalarıma ve mesajlarıma baktım. Bir şey yoktu. Tamamıyla tuhaf bu bölüm hayatımı gerçeküstü, rüya gibi bir özelliğe taşımıştı. Bundan uzaklaşmak için epey çaba sarf ettim. Saat 9.00'da yasa ve anayasa dersim vardı. Önceliğim yine buydu. Evet, geçmişte bıraka-

caktım. Duşta şarkı söyledim. Üzerimi giyinip kampüste başım dik ve yüzümde kocaman bir gülümsemeyle yürüdüm. Adımlarımı sekerek atıyordum. Güneş kampüsü ılık, kutsal işaretlerle yıkıyordu. Gülümsemeye devam ettim. Sarmaşık özlemiyle yanıp tutuşan kiremitten yapılma binalara gülümsedim. Ağaçlara, yemyeşil çimenlere, ünlü mezunların heykellerine, tepenin altındaki atletizm sahasına gülümsedim. Öğrenciler bana merhaba dediğinde, onları öyle büyük heves-le selamladım ki, insan aniden din değiştirdiğimden korkardı.

Ders başladığında, çok fazla enerji içeceği içtikten sonra kendine gelen amigo kızlar misali, sınıfın önünde durup "Herkese günaydın!" diye seslendim. Öğrenciler bana meraklı gözlerle baktılar. Kendimden korkmaya başlıyordum, dozu düşürmeliydim.

Bir söz vermiştin.

Peki ya sen, Natalie? Senin de sözcüklerinde ve hareketlerinde bir söz iması yok muydu? Bir kalbi nasıl eline alır da paramparça edersin? Evet, ben yetişkin bir adamım. Âşık olmanın risklerini alıyorum. Biz bir şeyler söyledik. Bir şeyler hissettik. Bunlar yalan değildi. Hal böyleyken... beni terk ettin. Beni düğününe çağırdın. Neden? İnsan nasıl bu kadar acımasız olabilir? Yoksa artık hayatıma devam etmem gerektiği gerçeğini mi vurgulamaya çalışıyordun?

Ben hayatıma devam ettim. Göğsüme uzandın, kalbimi yerinden söktün, paramparça ettin ve yürüdün gittin ama ben parçalarımı toplayıp yoluma devam ettim.

Başımı iki yana salladım. Parçaları toplamak mı? Şişşt,

bu korkunçtu. Âşık olmayla ilgili sorun işte buydu. İnsan kötü bir şarkı söyler gibi konuşmaya başlıyordu.

Natalie bana e-posta göndermişti veya en azından ben onun Natalie olduğunu düşünüyordum. Başka kim olabilirdi ki? Ama her iki türlü de, bana uzak durmamı söylese de, bu bir iletişimdi. Bana böyle yardım ediyor, ulaşıyordu. Ulaşmak mı? Tabii ki. Ama o e-posta adresini kullanmıştı. RBbyJA. Onu hatırlamıştı. Bu ona hâlâ bir şey ifade etmişti, hâlâ anlam yüklüydü ve ben –bilemiyorum işte– umutlanmıştım. Umut acımasızdır. Umut ramak kalan şeyleri hatırlatır bana. Umut fiziksel acıyı geri getirir.

En parlak öğrencilerimden biri olan Eileen Sinagra'ya söz verdim. Kız, Madison'un net ifadelerinden birini ve *Federalist Yazılar*'ı anlatmaya başladı. Devam etmesi için başımı sallayarak onu cesaretlendirirken bir şey gözüme ilişti. Daha iyi görebilmek için pencereye gittim. Durdum.

"Profesör Fisher?"

Gri Chevy kamyonet otoparktaydı. Plakasına baktım. Rakamları buradan seçemiyordum ama rengi ve şekli görebiliyordum.

Vermont plakası.

İkinci defa düşünmedim. Bunun muhtemelen aslında hiçbir şey olmadığını, gri Chevy kamyonetlerin sayısının az olmadığını, Massachusetts'in batısında Vermont plakalı bir sürü araç olabileceğini durup düşünmedim. Bunların hiçbirinin önemi yoktu. "Hemen döneceğim, sınıfta kalın," diye bağırdım ve kapıya koştum. Koridoru hızla geçtim. Yerler yeni silinmişti. ISLAK levhasının yanından kayarak geçip ka-

pıyı hızla ittim. Otopark ortak alanın karşısındaydı. Bir çalının üzerinden geçip çimenlerin üstünde dörtnala koştum. Öğrencilerim kontrolümü yitirdiğimi düşünmüş olmalıydı. Gerçekten umurumda değildi.

"Koşun, Profesör Fisher! Size atıyorum!"

Koşmamı yanlış anlayıp oyuna katılmak istediğimi zanneden öğrencimin bana fırlattığı frizbinin yere düşmesine izin verip koşmaya devam ettim.

"Dostum, yakalama olayına çalışman lazım!"

Sesi duymazdan geldim. Chevy kamyonete yaklaşıyordum, kamyonetin farlarının yandığını gördüm.

Sürücü kamyoneti çalıştırmıştı.

Daha da hızlı koştum. Güneşin ışıkları ön cama vuruyor ve sürücüyü görmeme engel oluyordu. Başımı eğip bacaklarıma hız verdim. Chevy kamyonet park halinde olduğu yerden geri geri çıkıyordu. Çok uzaktaydım. Başaramayacaktım.

Kamyonet sürüşe geçti.

Durup sürücüyü görmeye çalıştım. Yararı yoktu. Işık çok yansıyordu ama sanırım kahverengi bir beyzbol şapkası gördüm.

Emin olmak mümkün değildi. Sanki bir işe yarayacakmış, bir şeye faydası olacakmış gibi plakayı ezberledim. Sonra durup kamyonetin hızla uzaklaşmasını seyrettim.

On Birinci Bölüm

Eban Trainor, Viktorya tarzı mimarisine sahip görkemli evinin uçuk sarı verandasında oturuyordu. Bu evi çok iyi biliyordum. Burası yarım yüzyıl kadar danışmanım Profesör Malcolm Hume'un evi olmuştu. Bu evde çok güzel zamanlar yaşanmıştı. Siyaset bilimi bölümündekilere şarap tadımı, çalışan partileri, gecenin geç saatlerinde içilen konyaklar, felsefik tartışmalar, edebi münazaralar –akademik çevreye dair her şey– gibi bir sürü şey. Ancak ne yazık ki, Tanrı'nın ilginç bir espri anlayışı var. Profesör Hume'un karısı kırk sekiz yıllık evliliğin ardından aramızdan ayrıldı, adamın sağlığı da onu takip etti. Adam bu kocaman eski evi kendi başına idare edemedi. Hume şimdilerde Vero Beach, Florida' da güvenlikli bir sitede oturuyor. Neredeyse kampüsteki düşmanım diyebileceğim öğretim görevlisi Eban Trainor da bu harika meskeni alarak kendini köşkün yeni efendisi yaptı.

Cebimdeki telefonun titrediğini hissettim. Shanta'dan mesaj gelmişti:

JUDIE'DE. 13.00.

Kadın tam bir laf cambazıydı ama ne demek istediğini anladım. Öğleden sonra saat 13.00'de anacaddedeki Judie'nin Restoranı'nda buluşacaktık. Telefonu cebime koyup verandanın basamaklarını çıktım.

Eban ayağa kalkıp küçümseyen bir ifadeyle bana gülümsedi. "Jacob. Seni görmek ne güzel."

Tokalaştık. Elleri yağlı gibiydi. Tırnakları manikürlüydü. Kadınlar onun uzun ve dağınık saçlarına, iri ve yeşil gözlerine bayılır, onu yaş alan bir *playboy* gibi yakışıklı bulurlardı. Teni mumla kaplanmış gibiydi. Sanki yüzü balmumu gibi eriyordu veya bir tür cilt bakımından yeni çıkmıştı. Botoks yaptırdığından şüphelendim. Kumaş pantolonu üzerine bir beden küçüktü, frak gömleğinin bir düğmesini daha iliklevebilirdi. Tıraş losyonu sabahleyin bir sürü Avrupalı iş adamını içine tıkış tıkış alan asansörün havasını andırıyordu.

Eban, "Verandada oturmamızın sakıncası var mı?" diye sordu. "Hava çok güzel."

Buna dünden razıydım. İçeri girip eve neler yaptığını görmek istemiyordum. Epey bir şeyler yaptığını biliyordum. Koyu renk ahşapların, konyak ve puro kokusunun yerlerini sarı parkelere ve *yumurta kabuğu* ve *yanmış tereyağı* rengindeki kanepelere bıraktığından ve döşemelerde leke bırakmadıkları için davetlerde yalnızca beyaz şarap ve Sprite sunulduğundan emindim. Eban aklımdan geçenleri okurcasına bana beyaz şarap teklif etti. Nazikçe reddettim. Onun kadehi elindeydi. Daha öğlen bile değildi. Büyük yastıkları olan hasır sandalyelerde oturduk.

"Pekâlâ, senin için ne yapabilirim, Jacob?" diye sordu.

İkinci sınıftayken ondan Yirminci Yüzyıl Ortalarında Drama dersi almıştım. Kötü bir öğretmen değildi. Hem etkileyici, hem etki altında kalan, son derece sıkıcı –her sınıfa olan ölüm öpücüğü– olduğu halde kendi sesinden başka hiçbir şeyi sevmeyen ve tüm dersleri öğretmen merkezli olan öğretmenlerden biriydi. Bir haftayı Genet'in *Hizmetçiler*'inin tamamını yüksek sesle okuyarak, her bir karakteri ele alarak, kendi performansıyla yeniden yaşayarak geçirmişti; S&M* sahnelerden bahsetmiyorum bile. Performans şüphesiz iyiydi ama ne yazık ki, tamamen oydu işte.

"Sana bir öğrenciyle ilgili bir şeyler sormak istiyorum," dedim.

Sanki söylediklerim çok ilginç ve şaşırtıcı şeylermiş gibi, Eban kaşlarını kaldırdı. "Ah?"

"Todd Sanderson."

"Ah?"

Kasıldığını gördüm. Bunu anlamamı istemedi. Anladım ama. Kasıldı ve çenesini sıktı.

"Onu hatırlıyorsun," dedim.

Eban Trainor çenesini daha da sıktı. "İsim tanıdık geliyor ama..."

Eban biraz daha kasıldı, ardından teslimiyetle omuzlarını silkti. "Üzgünüm. Onca yıl, onca öğrenci."

Ona neden inanmıyordum?

"Dersine girmedin," dedim.

"Ah?"

---

* Sadomazoşist. (ç.n.)

Yine *ah.*

"Senin görev sıran esnasında disiplin kuruluna gelmişti. Yirmi yıl önce falan."

"Ve bunu hâlâ hatırlamamı mı bekliyorsun?"

"Bir kavganın ardından onun kampüste kalmasına yardım ettin. Burada bak, göstereyim." Dizüstü bilgisayarımı açıp elle yazılmış kararı açtım. Dizüstü bilgisayarımı uzattım. Eban sanki ekran patlayıcı bir şey içeriyormuş gibi tereddüt etti. Okuma gözlüğünü takıp mektubu inceledi.

"Bekle, bunu nereden aldın?"

"Bu önemli, Eban."

"Bu bir öğrencinin gizli dosyası." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bu dosyayı okumak kuralları çiğnemek değil midir Jacob? Sınırı aştığını söylemez misin?"

İşte buydu. Altı yıl önce, Vermont'taki kampa gitmeden sadece birkaç hafta önce, Eban Trainor o zamanki evinde bir mezuniyet partisi vermişti. Trainor evinde sık sık parti yapardı. Aslında, hem parti düzenleme hem de partilere katılma konusunda bir şekilde efsane olmuştu. Ben ikinci sınıftayken, hemen yakında bulunan bir kurum olan ve sadece kız öğrencilere eğitim veren Jones Üniversitesi'nde önemli bir olay yaşanmıştı. Sabahın üçünde yangın alarmı çalınca bir yurt binasının boşaltılması gerekmiş ve Trainor yarı çıplak halde dışarıda kalmıştı. Görüştüğü kişi yasal yaşın üzerindeydi ve öğrencilerinden biri değildi, doğru. Tipik Trainor buydu işte. Abaza ve sarhoştu ve ondan hoşlanmıyordum.

Altı yıl önceki mezuniyet partisine çoğunlukla çoğu birinci sınıfta olan ve dolayısıyla reşit olmayan öğrenciler

katılmıştı. Alkol servis edilmişti. Epeyce. Kampüs polisi arandı. İki öğrenci kampüste artan sıklıkla yaşanan alkol zehirlenmesinden dolayı hastaneye kaldırıldı. Belki de *benim zamanımda* bu kadar kötü olmadığını düşünmek hoşuma gittiğinden ben kendime böyle söylüyorum belki de.

Trainor bu davranışından dolayı idarenin huzuruna çıkarıldı. İstifa etmesi isteniyordu. Reddetti. Alkol ikramı yapıldığını ama kendisinin yalnızca yirmi bir yaşın üzerindeki son sınıf öğrencilerini davet ettiğini iddia etti. Eğer birinci sınıf öğrencileri de partiye geldilerse bunun sorumlusu o olamazdı. Ayrıca, alkolün büyük kısmının kendi partisinin başlamasından önce, yakınlardaki bir kardeşlik partisinde tüketildiğini söyledi.

Kampüsteki öğretmenler kendilerine hâkim olurlar. Nadiren hafifçe fırça atmaktan fazlasını yaparız. Öğrenci disiplin komitesinde olduğu gibi, öğretmenler sürekli değişir. Şansa bakın ki, bu olay yandığında komitede ben vardım. Trainor kadroluydu ve kovulamazdı ama ben onun kesinlikle bir tür disiplin cezasını hak ettiği kanısındaydım. Trainor'ın İngilizce bölümü başkanlığından alınması meselesini oylamaya sunduk. Ben ceza verilmesinden yanaydım. Geçmişinde bu tarz birçok olay vardı. Oysa sevgili danışmanım Malcolm Hume'un aynı görüşte olmaması yeterince ilginçti.

"Öğrenciler çok içti diye Eban'ı gerçekten suçlayacak mısın?" diye sormuştu bana.

"Alkol alındığında öğrencilerle yakınlaşmamız hakkındaki kurallar işte bu yüzden var."

"Hafifletici sebepler senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

Eban'ın kesinlikle berbat tutumlarını ve kötü seçimlerini

çoktan görmüş olmasaydım, edebilirdi sanırım. Bu bir mahkeme veya hakların sorgulanması değildi; bu harika bir iş ve imtiyazdı. Bana göre, onun davranışları kovulmasını –çünkü çok daha az kanıtla öğrencileri kovarız– ya da en azından, unvanının indirilmesini kesinlikle gerektirirdi. Danışmanımın baskısına rağmen oyumu Eban'ın başkanlığının elinden alınması yönünde kullandım ama oyum epey azınlıkta kaldı.

Bu oturumlar eskide kalmış olabilir ama kırgınlığı sürüyor. Kapalı oturumlar esnasında tam olarak *kuralların çiğnenmesi* ve *aşılan sınırlar* ifadelerini kullanmıştım. Beni kendi sözlerimle vurması ne hoştu, belki de adil olan buydu.

"Bu özel öğrenci," dedim, "öldü."

"Yani gizli dosyası artık açık mı?"

"Buraya seninle yasal ayrıntıları tartışmaya gelmedim."

"Hayır, hayır, Jacob, sen büyük resmi gören adamsın, değil mi?"

Bu zaman kaybıydı. "Çekinceni gerçekten anlayamıyorum."

"Bu beni şaşırttı, Jacob. Genellikle kurallara uyan birisin. İstediğin bilgi gizli. Ben Bay Sanderson'ın mahremiyetini koruyorum."

"Yine söylüyorum," dedim, "o öldü."

Sevgili danışmanımın şahane saatler geçirdiği bu verandada bir dakika daha oturmak istemiyordum. Kalkıp dizüstü bilgisayarıma uzandım. Eban bilgisayarı bana uzatmadı. Çenesini kaşıdı.

"Otur," dedi.

Oturdum.

"Bu eski meselenin şu an seninle ne ilgisi olduğunu anlatacak mısın?"

"Bunu anlatmak çok güç," dedim.

"Ama belli ki, senin için çok önemli."

"Evet."

"Todd Sanderson neden ölmüş?"

"Öldürülmüş."

Eban bunu duymak her şeyi daha beter hale getirmiş gibi gözlerini kapattı.

"Kim tarafından?"

"Polis henüz bunu bilmiyor."

"Ne kadar ironik," dedi.

"Neden?"

"Şiddet yoluyla ölmesi. Olayı hatırlıyorum. Todd Sanderson okuldan bir öğrenciyi bir kavgada yaraladı. Yani aslında, böyle demek yeterli olmaz. İşin aslı, Todd Sanderson okuldan bir öğrenciyi neredeyse öldürüyordu."

Eban Trainor yine uzaklara dalıp şarabından bir yudum aldı. Daha fazlasını anlatmasını bekledim. Yeniden konuşmaya başlaması biraz zaman aldı. "Bir perşembe gecesi Chi Psi'deki bira partisinde olmuş."

Bilenler bilir, Chi Psi her perşembe akşamı fıçı bira partisi sponsoru olurdu. On iki yıl önce, o zamanki yetkililer buna bir son vermeye çalıştılar ama zengin bir mezun onların kullanabilmesi için kampüs dışından bir ev satın aldı. Parasını daha önemli bir dava uğruna harcayabilirdi. Adam onun yerine, genç öğrenci kardeşlerinin kafalarını çekebileceği bir parti evi satın aldı. Gerisini siz düşünün artık.

Eban, "Doğal olarak, ikisi de sarhoştu," dedi. "Laf dalaşı oldu ama Todd Sanderson'ın sözlü kavgayı korkunç bir

fiziksel münakaşaya döndürdüğüne dair pek az şüpheye yer kalıyordu. Her şey bittiğinde, diğer öğrencinin –üzgünüm, adını tam olarak hatırlamıyorum, McCarthy veya McCaffrey olabilir– hastaneye kaldırılması şarttı. Delikanlının burnu kırılmıştı ve elmacıkkemiği ezilmişti. En kötüsü bu değildi."

Eban yeniden durdu. İpucunu yakalamıştım.

"En kötüsü neydi peki?" diye sordum.

"Todd Sanderson diğer öğrenciyi neredeyse boğarak öldürüyordu. Todd'u diğer öğrencinin üzerinden kaldırmak için beş kişi uğraştı. Diğer öğrencinin bilinci yerinde değildi. Yaşama döndürülmesi gerekiyordu."

"Vay be," dedim.

Eban Trainor bir an için gözlerini yumdu. "Bunun hâlâ neden önem arz ettiğini anlamıyorum. Bırakalım, huzur içinde yatsın."

"Bunu sapıkça bir ilgiden dolayı sormuyorum."

Eban'ın dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi yine. "Ah, bilirim, Jacob. Sen doğrucu Davut'sun. İlginin iyi yönde olduğundan eminim."

Buna bir şey söylemedim.

"Peki, Sanderson neden cezalandırılmadı?" diye sordum.

"Kararımı okudun."

"Okudum," dedim. "*Son derece alışılmadık hafifletici sebepler*, diyordu."

"Bu doğru."

Devamını dinleme niyetimin gayet açık olduğunu düşünerek yine bekledim. Trainor bir şey söylemeyince, açıkça sordum. "Hafifletici sebepler neydi?"

"Diğer öğrenci... McCarthy. Adı buydu. Şimdi hatırladım."

Trainor derin bir nefes aldı. "Bay McCarthy belirli bir olay hakkında aşağılayıcı yorumlarda bulundu. Sanderson da bu yorumları duyunca, neredeyse –ve anlaşılır şekilde– kontrolünü kaybetti." Eban sanki itiraz edecekmişim gibi elini kaldırdı; oysa etmeyecektim. "Evet, Jacob, hiçbir şart altında şiddeti mazur göremeyiz, biliyorum. Eminim senin görüşün bu yönde olurdu. Bu alışılmadık olaya her açıdan baktık. Todd Sanderson'ı destekleyen birçok kişiyi dinledik. Özellikle bir tanesi, onu iştahla savunuyordu."

Gözlerine baktığımda alaycı bir ifadeyle karşılaştım. "Bu kişi kim olabilir Eban?"

"İpucu: Bu evin eski sahibi."

Bu beni şaşırttı. "Profesör Hume, Todd Sanderson'ı mı savunuyordu?"

"Avukatların sürekli kullandığı sözcük neydi?" Eban yine çenesini kaşıdı.

"*Hararetle.* Hatta bu mesele kapandığında onun bir dernek kurmasına bile yardım etti."

Anlamaya çalışıyordum. Hume şiddetin her türlüsünden nefret ederdi. O her şeyi aşırı hisseden insanlardandı. Merhametsizliğin her seviyesi onu rahatsız ederdi. Sizin canınız yansa onunki de yanardı.

Eban konuşmaya devam etti. "İtiraf edeyim ki, buna ben de çok şaşırdım. Danışmanın hafifletici sebepleri daima anlardı, öyle değil mi?"

Konumuz artık Todd Sanderson değildi, lafı tekrar ona getirdim.

"Peki, bu meseledeki hafifletici sebepler neydi?"

"Pekâlâ, öncelikle, Todd Sanderson uzun bir aradan yeni dönmüştü. Önceki dönemi kişisel nedenlerden ötürü kaçırmıştı."

Artık yetmişti. "Eban?"

"Efendim?"

"Lafı döndürüp dolaştırmayı bırakabilir miyiz artık? Todd Sanderson'a ne oldu? Kampüsten neden ayrıldı? Malcolm Hume gibi şiddet karşıtı bir insanı böylesine aşırı bir saldırıyı savunur hale getiren hafifletici sebepler nelerdi?"

"Dosyada yazmıyor mu?"

"Yazmadığını biliyorsun. Karar dışındaki her şey kayıt dışı tutulmuş. Pekâlâ, ona ne oldu?"

Trainor, "Ona değil," dedi. "Babasına."

Arkasına uzanıp bir kadeh aldı ve bana uzattı. Sormadı, sadece kadehi bana verdi. Kadehi alıp Eban'ın bana şarap koymasına izin verdim. Vakit hâlâ öğlen olmamıştı ama sabah içkisi üzerine yorumda bulunmak için yanlış bir zaman olduğunu sanıyordum. Şarabı kabul edip adamın dilinin çözülmesine yardımcı olmasını umdum.

Eban Trainor arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Kadehine sanki kristal bir küreye bakarmışçasına bakıyordu. "Martindale Küçükler Ligi olayını hatırlıyor musun?"

Şaraba bakma sırası bendeydi. Bir yudum aldım. "Pedofili skandalını mı?"

"Evet."

On beş, hatta belki yirmi yıl önce yaşanan bir olaydı ama hatırlıyordum, zira bu, basında oldukça fazla yer alan olay-

ların ilkiydi. "Küçükler Ligi antrenörü veya başkanı erkek çocuklarına tecavüz ediyordu, değil mi?"

"Suçlama böyleydi, evet."

"Doğru değil miydi?"

Eban yavaşça, "Hayır," dedikten sonra şarabından bir yudum daha aldı. "Doğru değildi."

Öylece oturuyorduk.

"Peki, bunun Todd Sanderson'la ne ilgisi var?"

"Onunla yok." Eban'ın sesi hafiften kaymaya başlamıştı. "Ama dediğin gibi, Küçükler Ligi antrenörüyle veya başkanıyla var."

Şimdi anlıyordum. "Onun babası mıydı?"

Eban işaretparmağını bana doğrulttu. "Bingo!"

Buna ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Todd Sanderson o dönemi babasına yardım etmek için dondurdu," dedi Eban. "Ailesine ekonomik açıdan destek oldu. Okul müdürü olan babası elbette kovulmuştu ve o da ona manevi destek verdi, elinden gelen her şeyi yaptı."

Hem şaşırdım, hem de kafam karıştı ve tüm bu soruların temelinde yatan esas soru aklıma geldi: Tüm bunların benim Natalie'mle ne ilgisi olabilirdi?

"O davayı net hatırlayamıyorum," dedim. "Nasıl bitti? Todd'un babası hapse girdi mi?"

"Hayır. Masum bulundu."

"Ah?" dedim.

"Sonuç basında fazla yer bulmadı. Bu işler böyledir. Suçlama manşetten verilir, tekzip verilmez bile."

"Yani suçlu bulunmadı?"

"Doğru."

"Suçlu bulunmamakla masum bulunmak arasında büyük fark vardır."

Eban, "Doğrudur," dedi. "Ama durum bu değil. Mahkemenin ilk haftasında, kindar bir ebeveynin Todd'un babası çocuğunu oynatmadığı için bunu uydurduğu ortaya çıktı. Yalan kartopu gibi büyümüştü. Sonunda, Todd'un babası tüm suçlamalardan aklandı."

"Ve Todd okula mı döndü?"

"Evet."

"Sanırım o aşağılayıcı yorum Todd'un babasına yönelik suçlamalarla ilgili bir şeydi?"

Eban titrek elini kadeh tokuşturacakmış gibi kaldırdı. "Aynen öyle, bayım. Gördüğün gibi, senin ve diğer birçok kişinin sandığı üzere, yeni kanıta rağmen ateş olmayan yerden de duman çıkabiliyor. Bay Sanderson mutlaka *bir şey* yapmıştır. Belki de yapmamıştır. Bir şey yaptı. Özellikle mahkemeden sonra."

"Mahkemeden sonra ne oldu?"

Eban yeniden kadehine baktı. Onu kaybediyordum.

"Eban?"

"Oraya geliyorum."

Ona izin verdim, bekledim.

"Todd Sanderson küçük bir güney kasabasından geliyordu. Babası tüm hayatı boyunca orada yaşamıştı. Anlarsın ya, artık iş bulamıyordu. Arkadaşları onunla konuşmuyordu. Kimse ona sahiden inanmamıştı, anladın mı? Olan olmuştu, bunu değiştiremiyordu Jacob. Bunu biz de burada öğretiyoruz, değil mi? Ona inanan sadece bir kişi vardı."

"Todd," dedim.

"Evet."

"Ailenin başka üyesi yok muydu? Todd'un annesi?"

"Uzun zaman önce ölmüştü."

"Peki, ne oldu?"

"Babası elbette perişan haldeydi ama Todd'un okula dönmesi konusunda ısrarcıydı. Todd'un transkriptini okudun mu?"

"Evet."

"O halde zaten biliyorsun. Todd muhteşem bir öğrenciydi, Lanford'a gelen en iyi öğrencilerden biriydi. Parlak bir geleceği vardı. Babası da bunu görüyordu. Todd geri gelmeyecekti. Ona en çok ihtiyacı olduğu zamanda babasını bırakamazdı. Evdeki durum düzelene dek okula dönmeyi kesinlikle reddediyordu. Elbette hepimiz biliriz ki, bu tarz durumlar düzelmez. Böylece, Todd'un babası kendi acılarına son verecek ve oğlunun okula geri dönmesini sağlayacak tek şeyi yaptı."

Gözlerimiz buluştu. Onunkiler artık ıslaktı.

"Ah, olamaz," dedim.

"Ah, oldu."

"Nasıl...?"

"Babası eskiden çalıştığı okula gidip kendi kafasına sıktı. Cesedini bulan kişinin oğlu olmasını istememişti."

On İkinci Bölüm

Natalie beni terk etmeden üç hafta önce, sırılsıklam âşık olduğumuz dönemde, Lanford'u ziyaret etmek için Kraftboro'daki kampımızdan gizlice kaçmıştık. "Sana bu kadar anlam ifade eden yeri görmek isterim," demişti.

Kampüste benimle beraber yürürken gözlerinin nasıl ışıldadığını hatırlıyorum. El eleydik. Natalie hem tuhaf hem de çekici kocaman hasır bir şapka ve güneş gözlüğü takmıştı. Tanınmak istemeyen bir film yıldızını andırıyordu.

"Burada öğrenciyken seksi kız öğrencileri nereye götürüyordun bakalım?" diye sordu.

"Direkt yatağa."

Natalie cilveli bir tavırla koluma şaplak attı. "Ciddiyim. Ayrıca açım."

Anacadde üzerinde bulunan Judie'nin Restoranı'na gitmiştik. Judie şahane küçük ekmekler ve elma marmeladı yapardı. Natalie onlara bayıldı. Her şeyi –sanat çalışmalarını, dekoru, genç çalışanları, mönüyü, her şeyi– inceleyişini seyrettim. "Pekâlâ, kızları getirdiğin yer burası mı?"

"Sadece klas olanları," dedim.

"Dur bakalım, klas olmayanları nereye götürüyorsun peki?"

"Barsolotti'nin Yeri'ne. Hemen yandaki batakhane." Gülümsedim.

"Ne var?"

"Kondom ruleti oynardık."

"Anlamadım?"

"Kızlarla değil. Dalga geçiyordum. Oraya arkadaşlarımla giderdim. Erkekler tuvaletinde kondom otomatı vardı."

"Kondom otomatı mı?"

"Evet."

"Kondom satan makine gibi mi yani?"

"Tam olarak öyle," dedim.

Natalie başını salladı. "Klas."

"Biliyorum, tamam mı?"

"Pekâlâ, kondom ruletinin kuralları nelerdir?"

"Çok aptalca."

"Bundan bu kadar kolayca sıyrılamazsın. Bilmek istiyorum."

Beni bir adım geriye sendeleten gülümsemesini takındı.

"Tamam," dedim. "Dört erkekle oynanır... bu çok saçma."

"Lütfen! Hoşuma gidiyor. Hadi ama. Dört erkekle oynanır..." Devam etmem için işaret etti.

"Kondomlar dört renkte gelir," diye anlattım. "Gece yarısı siyahı. Kiraz kırmızısı. Limon sarısı. Portakal rengi."

"Son ikiyi uydurdun."

"Öyle bir şey işte. Olay şu, kondomlar dört renkte gelir ama hangisini aldığını asla bilmezsin. Bir kaba üçer papel koyup birer renk seçeriz. Sonra içimizden biri otomata gidip

paketli kondomu getirir. Tabii yine paketi açana dek içindekinin ne renk olduğunu bilemezsin. Birisi elleriyle tempo tutar. Bir başkası olimpiyat oyunlarındaki gibi dakika dakika anlatır. En sonunda, paket açılır ve doğru rengi tutturan parayı da alır."

"Ah, bu epey harikaymış."

"Evet, yani işte," dedim. "Kazanan elbette bir sonraki bira sürahisini satın almak zorundadır, yani gördüğün gibi, başına talih kuşu konmuş sayılmaz. Sonunda mekânın sahibi Barsy bunu ligde oynanan, sayı tahtası olan, kurallı gerçek bir oyun haline getirdi."

Natalie elimi tuttu. "Oynayabilir miyiz?"

"Ne, şimdi mi? Hayır."

"Lütfen."

"Asla olmaz."

Natalie kaşlarımın kalmasına neden olacak bir bakış atıp, "Oyundan sonra kondomu kullanabiliriz," diye fısıldadı.

"Gece yarısı siyahı diyorum," dedim.

Güldü. Judie'nin mekânına girerken sanki o hâlâ buradaymış gibi kahkahasının duvarlarda yankılanışını duyabiliyordum. Son altı yıldır bu yere gelmemiştim. Onunla oturduğumuz masaya baktım. Boştu.

"Jake?"

Sağıma döndüm. Shanta Newlin cumba penceresinin yanındaki sessiz bir masada oturuyordu. Elini veya başını sallamadı. Kadının genellikle güven dolu olan beden dili bir şeylerin yanlış olduğunu söylüyordu. Karşısına geçip oturdum. Gözlerini kaldırmadı.

"Merhaba," dedim.

Shanta hâlâ masaya bakarak, "Bana hikâyenin tamamını anlatsana Jake," dedi.

"Neden? Neler oluyor?"

Shanta gözlerini kaldırdı, sorgulayıcı bakışlarını üzerime dikti. Karşımda şimdi bir FBI ajanı vardı. "Bu kadın gerçekten eski sevgilin mi?"

"Ne? Evet, tabii ki."

"Peki, neden bir anda onu bulma isteğine kapıldın?"

Tereddüt ettim.

"Jake?"

Aklıma o e-posta geldi:

Bir söz vermiştin.

"Senden bir iyilik istedim," dedim.

"Biliyorum."

"O halde bana ne bulduğunu söyleyebilirsin veya bunu unutabiliriz. Neden daha fazlasını bilmek istediğini anladığımı sanmıyorum."

Genç garson kız –Judie daima üniversite öğrencilerini çalıştırırdı– bize mönüyü verip bir şeyler içmek isteyip istemediğimizi sordu. İkimiz de buzlu çay istedik. Garson kız gittiğinde Shanta gözlerini yeniden üzerime dikti.

"Sana yardımcı olmaya çalışıyorum, Jake."

"Belki de boş vermeliyiz."

"Dalga geçiyorsun, değil mi?"

"Hayır," dedim. "Benden onu rahat bırakmamı istedi. Onu dinlemeliydim."

"Ne zaman?"

"Ne ne zaman?"

Shanta, "Onu rahat bırakmanı senden ne zaman istedi?" diye sordu.

"Ne fark eder ki?"

"Sadece söyle, tamam mı? Önemli olabilir."

"Nasıl?" Sonra ne olacak diye düşünüp cevap verdim. "Altı yıl önce."

"Birbirinizi sevdiğinizi söyledin."

"Evet."

"Bunu ayrılırken mi söyledi?"

Başımı iki yana salladım. "Başka bir adamla evlenirken."

Shanta bunu duyunca gözlerini kırpıştırdı. Sözcüklerim bir anlığına bile olsa, sert bakışlarını yumuşatmıştı. "Şöyle anlıyorum, düğününe gittin, yani onu hâlâ seviyor muydun? Ne saçma bir soru. Elbette seviyordun. Hâlâ seviyorsun. Yani onun düğününe gittin ve Natalie sana orada onu rahat bırakmanı mı söyledi?"

"Öyle bir şey, evet."

"Ne dram dönmüş ama."

"Kulağa geldiği gibi değil. Yeni ayrılmıştık. Başkasını tercih etmişti. Eski erkek arkadaşını. Birkaç gün sonra evlendiler." Umursamamaya çalıştım. "Oluyor işte."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Shanta birinci sınıf öğrencilerine mahsus bir kafa karışıklığıyla başını yana eğdi. "Devam et."

"Neye devam edeyim? Düğüne gittim. Natalie seçimini kabul etmemi ve peşlerini bırakmamı istedi. Ben de bunu yapacağımı söyledim."

"Anlıyorum. Altı yıl boyunca onunla hiç iletişime geçtin mi?"

"Hayır."

"Hiç mi?"

Shanta'nın bu işte ne kadar iyi olduğunu şimdi anlıyordum. Güya konuşmayacaktım, oysa şimdi çenemi kapatamıyordum. "Doğru, hiç."

"Peki, kadının adının Natalie Avery olduğundan emin misin?"

"Bu, hataya düşülecek bir konu değil. Soru sormayı kes artık. Ne buldun?"

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi?"

Garson kız kocaman bir gülümseme ve buzlu çaylarımızla geri döndü. "Judie'nin taze küçük ekmeklerinden buyurun." Kızın sesi gençliğin getirdiği mutlulukla cıvıldıyordu. Masada tüten küçük ekmeğin kokusu beni buraya son geldiğim zamana, altı yıl öncesine götürdü.

Neşeli garson kız, "Mönüden bir istediğiniz var mı?" diye sordu.

Cevap vermedim.

Shanta, "Jake?" dedi.

Yutkundum. "Yok."

Shanta portobello mantarlı ızgara sandviç sipariş etti. Ben de çavdar ekmekli ve hindili kulüp sandviç istedim. Garson kız gittiğinde masaya eğildim.

"Hiçbir şey derken ne demek istiyorsun?"

"*Hiçbir şeyin* neresi kafanı karıştırıyor Jake? Eski sevgilin hakkında hiçbir şey bulamadım. *Nada** Adres yok,

* (İsp.): Hiçbir şey. (ç.n.)

vergi iadesi yok, banka hesabı yok, kredi kartı ekstresi yok. En ufak bir şey, hiçbir şey, hiç... senin Natalie Avery'in var olduğuna dair en ufak bir belirti yok."

Bunu sindirmeye çalıştım.

Shanta ellerini masaya koydu. "Böyle iz bırakmadan yaşamak ne kadar zordur, biliyor musun?"

"Hayır, pek sayılmaz."

"Bu zamanda, tüm bu bilgisayar ve teknoloji çağında mı? İmkânsıza yakın."

"Belki mantıklı bir açıklaması vardır," dedim.

"Ne gibi?"

"Denizaşırı bir yere taşınmıştır belki."

"Oraya gittiğine dair bir kayıt da yok. Adına pasaport çıkartılmamış. Bilgisayarda girişi veya çıkışı yok. Söylediğim gibi..."

"Hiçbir şey," dedim onun yerine.

Shanta başını salladı.

"Öyle biri var, Shanta. Var."

"Pekâlâ, *vardı*. Altı yıl önce. En son o zamanki adresine ulaşabiliyoruz. Julie Pottham adında bir kız kardeşi var. Annesi Sylvia Avery bir bakımevinde. Bunları biliyor musun?"

"Evet."

"Kiminle evlendi?"

Buna yanıt vermeli miydim? Pek sakınca görmedim. "Todd Sanderson."

Shanta ismi not etti. "Peki, onu neden şimdi arıyorsun?"

Bir söz vermiştin.

"Önemli değil," dedim. "Bırak böyle kalsın."

"Ciddi misin sen?"

"Evet, öyleyim. Geçici bir hevesti. Yani, altı yıl oldu. Başkasıyla evlendi ve benden onu rahat bırakmamı istedi. Öyleyse, tam olarak ne arıyorum ki?"

"Beni de meraklandıran işte bu, Jake."

"Ne?"

"Bu sözü altı yıl boyunca tuttun. Seni aniden caydıran nedir?"

Buna cevap vermek istemedim, başka bir şey içimi kemirmeye başlamıştı. "Neden bu kadar ilgilisin?"

Shanta cevap vermedi.

"Senden birine bakmanı istedim. Sadece bir şey bulamadığını söyleyip geçebilirdin. Onunla ilgili tüm bu soruları neden soruyorsun?

Shanta şaşırmış gibiydi. "Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Bana söylemediğin bir şey var."

"Senin de öyle," dedi Shanta. "Neden, Jake? Eski sevgilini neden şimdi arıyorsun?"

Gözlerimi küçük ekmeklere diktim. Altı yıl önce buraya geldiğimiz o günü, Natalie'nin ekmeği bölüşünü, ekmeğin üzerine marmelat sürerken konsantre olmuş bakışını, her şeyden basitçe zevk alışını düşündüm. Birlikteyken en ufak şey bile anlamlı olurdu. Her dokunuş haz verirdi.

Bir söz vermiştin.

Şimdi bile, tüm bu olanlardan sonra bile, ona ihanet ede-

mezdim. Aptal mıyım? Evet. Saf mıyım? Ah, pek sayılmam. Yapamadım işte.

"Benimle konuş, Jake."

Başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Neden ama?"

"Hindili sandviç kimindi?"

Başka bir garson kız gelmişti, daha az neşeli ve daha bezgindi. Elimi kaldırdım.

"Izgara portobello sandviç?"

Shanta ayağa kalkarken, "Paket yapın," dedi. "İştahım kaçtı."

On Üçüncü Bölüm

Natalie'yle ilk karşılaştığımızda içeride olmamıza rağmen güneş gözlüğü takıyordu. Daha da kötüsü, gece vaktiydi.

Bunu gösteriş amaçlı yaptığını düşünerek gözlerimi devirdim. Kendini bir halt zannediyor diye düşündüm. Farklı türlerin sergilendiği, herkesin karşılıklı olarak eserini paylaştığı, sanat kolonisinin ve yazar kampının buluştuğu bir etkinlikteydik. Ben ilk defa katılıyordum ama daha sonra bunun haftalık bir buluşma olduğunu öğrenecektim. Sergi Darly Wanatick'in ağılının arka tarafındaydı. Okumalar için sandalyeler konmuştu.

Güneş gözlüklü kadın –onunla daha tanışmamıştım– en arka sırada, kollarını çapraz birleştirmiş halde oturuyordu. Hemen yanındaysa koyu renk kıvırcık saçları olan sakallı bir adam vardı. Birlikte olup olmadıklarını merak ettim. Hitler'in köpeğinin bakış açısından şiir yazan Lars isimli palavracıdan bahsetmiştim, hatırlıyor musunuz? Lars okumaya başladı. Uzun süre okudu. Kıpırdanmaya başladım. Güneş gözlüklü kadın hareketsiz oturuyordu.

Dinlemeye artık tahammülüm kalmadığında kabalık

edip etmediğimi umursamadan ağılın arka tarafına yürüyüp sergilenen eserleri gezmeye başladım. Çoğunu... pekâlâ, nazik olacağım: *Anlamadım.* Bir mutfak masasının üzerine dağılmış tahılları resmeden *Amerika'da Kahvaltı* adında bir kurulum eseri vardı. Bu kadardı. Cap'n Crunch, fıstık ezmeli Cap'n Crunch (Birinin, 'Aa, gördünüz mü? Ahududulu Cap'n Crunch yok, sanatçı bununla ne anlatmak istedi acaba?' diye fısıldadığını duydum), Lucky Charms, Cocoa Puffs, Sugar Smacks, ve eskiden favorim olan Quisp kutuları vardı. Masanın her tarafına saçılmış gevreklere baktım. Karnım hafiften guruldamaya başlamış olsa da, bunlar bana hitap etmiyordu.

Birisi, "Ne düşünüyorsun?" diye sorsa, biraz süte ihtiyacım olduğunu söylerdim.

Gezinmeye devam ederken yalnızca bir sanatçının eseri gerçekten durup bakmamı sağladı. Bir yamacın üzerindeki ufak bir kulübeydi bu. Yumuşacık sabah ışıltısı –günün ilk ışıklarıyla gelen pembelik– kulübenin bir yanına vuruyordu. Bunun beni neden cezbettiğini anlatamıyorum. Belki de, kulübenin eskiden sıcacıkken şimdi adeta terk edilmiş olduğunu gösteren koyu renk pencerelerden dolayıydı. Bilmiyorum. Tablonun önünde durdum, kendimi kaybolmuş ve etkilenmiş hissediyordum. Bir tablodan diğerine yavaşça geçtim. Hepsi bir şekilde birbirini andırıyordu. Bazısı beni melankoliye düşürüyordu. Kimi nostaljik, kimi tuhaf, kimi tutkuluydu. Hiçbirine kayıtsız kalamadım.

Tabloları yapanın Natalie olduğu acı gerçeğini sizinle paylaşayım. Kadının teki tepkim karşısında gülümsüyordu. "Hoşunuza gitti mi?"

"Çok," dedim. "Siz mi yaptınız?"

"Tanrım, hayır. Ben kasabadaki fırını ve kafeyi işletiyorum." Kadın bana elini uzattı. "Bana Cookie derler."

Elini sıktım. "Bekleyin. Cookie adlı birisi fırın mı işletiyor?"

"Evet, biliyorum. Paha biçilemez bir şey, değil mi?"

"Belki biraz."

"Tabloları yapan sanatçı Natalie Avery. Şurada oturuyor."

Cookie güneş gözlüklü kadını işaret etti.

"Ah," dedim.

"Ah derken?"

Kafamda içeride güneş gözlüğü takmasıyla ve *Amerika'da Kahvaltı*'nın küratörü olarak yer etti. Lars okumayı henüz bitirmişti. Kalabalık onu azıcık alkışladı ama Lars sanki alkış kıyameti kopmuş gibi eğilerek selam verdi.

Natalie dışında herkes hemen ayağa fırladı. Sakallı ve kıvırcık saçlı adam ayağa kalkarken Natalie'ye bir şeyler fısıldadı ama o kıpırdamadı.

Kollarını çapraz birleştirmiş halde oturuyordu. Görünüşe göre, Hitler'in köpeğinin ruhuyla hâlâ kayıptı.

Ona yanaştım. Direkt bana baktı.

"Tablonuzdaki kulübe neresi oluyor?"

Şaşkınlıkla, "Ha?" dedi. "Hiçbir yer. Ne tablosu?"

Kaşlarımı çattım. "Natalie Avery siz değil misiniz?"

"Ben mi?" Bu soru karşısında afallamış gibiydi. "Evet, neden?"

"Kulübe resmi. Cidden çok hoşuma gitti. Resim... bilmiyorum işte. Beni etkiledi."

"Kulübe mi?" Oturuşunu dikleştirdi, güneş gözlüğünü çıkarıp gözlerini ovuşturdu. "Tabii, doğru, bir kulübe."

Kaşlarımı yeniden çattım. Nasıl bir tepki beklediğimi bilmiyordum ama bundan daha açık davranabilirdi. Ona yukarıdan baktım. Beyinsizin teki değilimdir ama kız gözlerini yeniden ovuşturduğunda olayı kavradım.

"Uyuyordunuz!" dedim.

"Ne?" dedi. "Hayır."

Sonra gözlerini biraz daha ovuşturdu.

"Vay anasını," dedim. "Güneş gözlüğü takmanızın nedeni buydu demek. Kimse anlamasın diye."

"Şşşt."

"Onca zaman boyunca uyudunuz!"

"Yavaş!"

Nihayet başını kaldırıp bana baktı. Ne kadar güzel, tatlı bir yüzü olduğunu düşündüğümü hatırladım. Natalie'nin yavaş güzellik diye tabir ettiğim şeye sahip olduğunu çok geçmeden öğrenecektim. Hani şu ilk başta dikkatinizi çekmeyen ama her gördüğünüzde gittikçe daha çok beğendiğiniz ve hatta tamamen muhteşem bulduğunuzu düşündüğünüz tiplerdendi. Onu her gördüğümde, sanki ilk görüşümmüş gibi bedenim titriyordu.

Fısıldayarak, "O kadar belli miydi?" diye sordu.

"Pek değil," dedim. "Kasıntı biri olduğunuzu düşündüm sadece."

Bir kaşını kaldırdı. "Bu kalabalıkta başka nasıl gizlenecektim?"

Başımı olumsuzca salladım. "Resimlerinizi gördüğümde bir dâhi olduğunuzu düşündüm."

"Sahiden mi?" Bu iltifata hazırlıksız yakalanmış gibiydi.

"Sahiden."

Boğazını temizledi. "O halde şimdi de ne kadar yanıltıcı olabileceğimi anlamışsınızdır."

"Bence siz şeytani bir dâhisiniz."

Bu Natalie'nin hoşuna gitti. "Beni mazur görün. Lars denen şu adam Ambien* gibi. O ağzını açar açmaz uyuyorum."

"Ben Jake Fisher."

"Natalie Avery."

"Bir fincan kahve alır mısınız, Natalie Avery? İhtiyacınız var gibi görünüyor."

Natalie tereddüt etti. Yüzümü öyle dikkatle inceliyordu ki, kızarmaya başladığımı düşündüm. Kulağının arkasındaki bir bukleyi serbest bırakıp ayağa kalktı. Bana yaklaştı, ne kadar narin olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum, otururken hayal ettiğimden daha ufak tefekti. Başını kaldırıp bana baktı, yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. Bunun harika bir tebessüm olduğunu söylemeliyim.

"Tabii ki. Neden olmasın?"

O tebessümün görüntüsü insaflı bir şekilde silinmeden önce kısa bir anlığına beynimde yer buldu.

Benedict'le beraber Kütüphane Bar'daydım. Kütüphane Bar tam olarak adını yansıtıyordu, eski, koyu renk ahşaptan yapılma kampüs kütüphanesi retro tarzda bir içki tesisine dönüştürülmüştü. Mekânın sahipleri eski kütüphanede çok az değişiklik yapacak kadar zekilerdi. Kitaplar hâlâ meşe ağacından yapılma raflarda alfabetik sırayla veya Dewey

* Çok kuvvetli bir uyku ilacı. (ç.n.)

ondalık sisteminde ya da kütüphanecilerin kullandığı sistem her neyse o şekilde duruyordu. Bar ise kitap ödünç verme bankosuydu. Bardak altlıkları lamine edilmiş eski karton dosyalardı. Lambalar yeşil kütüphane lambasıydı.

Bar görevlisi genç kadınların saçları sımsıkı topuzdu, üzerlerine oturan muhafazakâr kıyafetler giyiyor, kemik gözlükler takıyorlardı. Evet, seksi kütüphaneci fantezisi. Her saat başında, bir kütüphaneci hoparlörden yüksek sesle *Şişşt* sesini çıkarıyor ve bunun üzerine bar görevlileri gözlüklerini çıkarıp topuzlarını serbest bırakıyor, bluzlarının en üst düğmesini açıyorlardı.

Kaltakçaydı ama işe yarıyordu.

Benedict ve ben kafayı buluyorduk. Kolumu gevşekçe omzuna atıp ona yanaştım. "Ne yapmalıyız, biliyor musun?" diye sordum.

Benedict yüzünü ekşitti. "Ayılalım mı?"

"Ha! İyiymiş. Hayır, olmaz. Kondom ruleti turnuvası yapmalıyız. Tek elemeli. Altmış dört takım olsun diyorum. Bizim kendi Mart Çılgınlığımız gibi."

"Barsolotti'nin Yeri'nde değiliz, Jake. Bu mekânda kondom otomatı yok."

"Yok mu?"

"Hayır."

"Çok yazık."

Benedict, "Öyle," dedi. Sonra, "Saat üç yönünde tokatlanmaya değer ateşli iki kız var," diye fısıldadı.

Soluma dönmek üzereydim, sonra da sağıma. Birdenbire saat üç yönü bana hiç anlamlı gelmedi. "Bekle," dedim. "Saat on

iki yönüm neresi oluyor?"

Benedict iç çekti. "Yüzün saat on iki yönüne çevrili."

"O halde saat üç... ?"

"Sadece sağına dön, Jake."

Alkolle pek aram olmadığını anlamışsınızdır. İnsanlar buna şaşırıyor. Benim boyumdakilerin sürekli masanın altından içki içtiği zannedilir. Ben içemem. Elimdeki içkiyi ilk partisine katılan birinci sınıf öğrencisi misali tutuyordum.

"Ee?"

Gözlerimi daha üzerlerine iliştirmeden tiplerini biliyordum. Kütüphane Bar'ın loş ışığında güzel ve şahane arası, sabah güneşinin altındaysa sıradan ve korkunç arası görünen iki sarışın oturuyordu. Benedict kızların yanına geçip onları konuşturmaya başladı. Benedict bir dosya dolabını bile konuşturabilirdi. İki kadın Benedict'in üzerinden bana baktılar. Benedict onlara katılmam için bana işaret etti.

Neden olmasın ki?

Bir söz vermiştin.

Kahretsin, evet vermiştim. Hatırlatma için teşekkürler. Hem sözümü tutup hem de kendime bir fıstık ayarlayabilirdim, değil mi? Onları başımla selamladım.

"Bayanlar, efsanevi Akademisyen Jacob Fisher'la tanışın."

Sarışınlardan biri, "Vay be," dedi. "Ne kadar iriymiş." Benedict de ona göz kırparak, "Tahmin edemezsin, sevgilim," diye karşılık verdi.

Of çekmemek için kendimi tuttum, merhabalaştıktan sonra oturdum. Benedict özellikle bu bar için hazırladığı

tavlama numaralarıyla kızlarla flörtleşmeye başladı. "Burası kütüphane olduğuna göre, seni ödünç alabilir miyim?" "Seni geç teslim etsem ne ceza alırım?" Sarışınlar buna bayıldılar. Sohbete katılmaya çalıştım ama yüzeysel şakalaşmalarda hayatım boyunca iyi olamadım. Natalie'nin yüzü sürekli aklıma geliyordu. Yüzünü aklımdan uzaklaştırmaya devam ettim. Daha fazla içki sipariş ettik. Ve daha fazla.

Bir süre sonra hepimiz birden eskiden çocuklara ait olan kısımdaki kanepelere doğru sendeliyorduk. Başım geriye düştü, azıcık uyuklamış olabilirim. Uyandığımda sarışınlardan biri benimle konuşmaya başlamıştı. Kendimi tanıttım.

"Adım Windy," dedi.

"Wendy mi?"

"Hayır, Windy. *E* ile değil, *i* ile." Kız sanki bunu daha önce bir milyon kez daha söylemiş gibiydi, ki söylediğini tahmin ediyordum.

"Şarkıdaki gibi mi?" diye sordum.

Kız şaşırmış göründü. "O şarkıyı biliyor musun? O kadar yaşlı görünmüyorsun."

"*Herkes onun Windy olduğunu bilir,*" diye şarkıyı söyledim. "Babam Asssociation'ı çok severdi."

"Vay be! Benimki de öyle. O yüzden adımı Windy koymuş."

Konuşmamız şaşırtıcı ve gerçek bir sohbete dönüşmüştü. Windy otuz bir yaşındaydı ve banka memuru olarak çalışıyordu ama yolun aşağı kısmındaki bölge üniversitesinde çocuk hastalıkları hemşireliği eğitimi alıyordu. Engelli erkek kardeşine o bakıyordu.

Windy erkek kardeşinin tekerlekli sandalyedeki fotoğra-

fını gösterirken, "Alex'in serebral palsisi var," dedi. Çocuğun yüzü ışıl ışıldı. İyilik belki bir şekilde oradan çıkıp bir parçam olur, diye düşünerek fotoğrafa uzun uzun baktım. Windy bunu anladı ve başını sallayarak, "O, benim hayatımın ışığı," dedi.

Bir saat geçti. Belki iki. Windy ve ben sohbet ediyorduk. Böyle gecelerde, öhö öhö, işi sonuca bağlayıp bağlamayacağınıza (ya da kütüphane jargonuyla söylersek, kartınızı damgalatıp damgalatmayacağınıza) karar vereceğiniz bir an mutlaka olur. Biz şimdi işte o andaydık ve yanıtın evet olduğu açıktı.

Kızlar makyajlarını tazelemeye gitti. Kafam oldukça iyiydi. Acaba sevişebilir miyim diye merak ediyordum. Aslında çok da umurumda değildi.

Benedict kitap rafını işaret ederek, "Bu ikisinde hoşuma giden şey ne biliyor musun?" dedi. "İstiflenmiş olmaları. Anladın mı? Kütüphane, kitaplar ve istiflenmek?"

Yüksek sesle inledim. "Sanırım midem bulanıyor."

Benedict, "Eğlenceli," dedi. "Bu arada, dün gece neredeydin?"

"Sana söylemedim mi?"

"Hayır."

"Vermont'a gittim," dedim. "Natalie'nin eski kampına."

Benedict bana döndü. "Ne için?"

Oldukça tuhaf bir durumdu ama Benedict içkiyi fazla kaçırdıktan sonra İngiliz aksanıyla konuşmaya başlardı. Bunun hazırlık sınıfından kalma bir takıntı olduğunu düşünüyordum. Ne kadar çok içse, aksanı o kadar belirginleşiyordu.

"Bazı cevapları almak için," dedim.

"Alabildin mi peki?"

"Evet."

"Anlatsana."

Bir parmağımı havaya kaldırarak, "Birincisi, kimse Natalie'nin nerede olduğunu bilmiyor," dedim. Sonra iki parmağımı göstererek, "İkincisi, kimse benim kim olduğumu bilmiyor," dedim. Ardından tahmin edeceğiniz gibi her seferinde bir parmak ekleyerek, "Üçüncüsü, Natalie'nin evlendiği şapelde hiçbir kayıt yok. Dördüncüsü, nikâhı kıyan papaz böyle bir düğünün asla olmadığına yemin ediyor. Beşincisi, o zamanlar sürekli gittiğimiz kafenin sahibi olan ve beni Natalie'yle tanıştıran kadın ne Natalie'ye ne de beni hatırlıyor," dedim.

Elimi indirdim.

"Ah, bir de Natalie'nin sanat kampı var," diye ekledim. "Yaratıcı Moral Toplama Kolonisi! Orada değil ve herkes öyle bir yerin hiç olmadığına ve oranın ezelden beri bir aile tarafından işletilen bir çiftlik olduğuna yemin ediyor. Kısacası, sanırım aklımı kaybediyorum."

Benedict dönüp birasını yudumlamaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Hiçbir şey."

Onu hafifçe dürttüm. "Hadi ama söylesene."

Benedict başını kaldırmadı. "Altı yıl önce o tesise gittiğinde gerçekten kötü durumdaydın."

"Belki biraz. Ne olmuş yani?"

"Baban ölmüştü. Kendini yalnız hissediyordun. Tezin iyi gitmiyordu. Kederli ve gergindin. Hiçbir şey olmadan paça-

yı kurtardığı için Trainor'a kızgındın."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Hiç," dedi. "Unut gitsin."

"Bana bunu yapma. Nedir?"

Kafam şu an cidden yüzüyordu. İçmeyi birkaç kadeh önce bırakmalıydım. Birinci sınıftayken bir defasında çok içtiğimi ve kaldığım yurda yürümeye başladığımı hatırladım. Hiç ulaşamamıştım. Uyandığım zaman çalıların üzerinde yatıyordum. Gece gökyüzündeki yıldızları seyrettiğimi ve yatağın neden o kadar dikenli olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Şimdi de, tıpkı hırçın bir denizdeki bir sandalın üzerindeymişim gibi dalgalandığımı hissediyordum.

Benedict, "Natalie," dedi.

"Ne olmuş ona?"

Benedict gözlüğüyle daha da iri görünen gözleriyle bana baktı. "Nasıl oldu da, onunla hiç tanışmadım?"

Görüşüm hafiften bulanıklaşıyordu. "Ne?"

"Natalie diyorum. Nasıl oldu da onunla hiç tanışmadım?"

"Hep Vermont'taydık çünkü."

"Kampüse hiç gelmediniz mi?"

"Sadece bir kez. Judie'nin Restoranı'na gittik."

"O halde nasıl oldu da onu benimle tanıştırmaya getirmedin?"

Biraz fazla bir keyifle omuzlarımı silktim. "Bilmiyorum. Belki de, burada değildin."

"Tüm yaz boyunca buradaydım."

Sessizlik. Hatırlamaya çalıştım. Onu Benedict'le tanıştırmayı denemiş miydim?

Benedict, "Ben senin en iyi dostunum, değil mi?" dedi.

"Doğru."

"Ve onunla evlensen sağdıcın ben olacaktım."

"Bunu biliyorsun."

"O halde, onunla hiç tanışmamış olmam sence de tuhaf değil mi?"

"O açıdan bakarsan..." Yüzümü buruşturdum. "Bekle, ne demek istiyorsun?"

Benedict yavaşça, "Hiç," dedi. "Sadece tuhaf işte."

"Nasıl tuhaf?"

Hiçbir şey demedi.

"Onu kafamdan uydurmuş gibi mi tuhaf yani? Demek istediğin bu mu?"

"Hayır. Öylesine söyledim."

"Ne söyledin?"

"O yaz. Tutunacak bir şeye ihtiyacın vardı."

"Ve buldum. Ve kaybettim."

"Tamam, iyi. Boş ver."

Ama hayır, böyle olmazdı. Şimdi değil. Öfkemle ve içkiliyken edilen sohbetle olmazdı. "Hazır konusu açılmışken," dedim, "hayatının aşkıyla neden hiç tanışmadım?"

"Neden bahsediyorsun?"

Tanrım, sarhoştum. "Cüzdanındaki fotoğraf. Onunla nasıl oldu da hiç tanışmadım?"

Benedict sanki yüzüne bir tokat atmışım gibi baktı. "Boş ver, Jake."

"Sadece söyledim."

"Boş. Ver."

Ağzımı açtım ve geri kapattım. Kadınlar yeniden göründüler. Benedict kafasını şöyle bir salladı ve gülümsemesi

yeniden belirdi.

Benedict, "Hangisini istiyorsun?" diye sordu.

Ona baktım. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Windy'yi," dedim.

"Hangisiydi o?"

"Ciddi misin sen?"

Benedict, "İsim konusunda iyi değilim," dedi.

"Windy gece boyunca konuştuğum kız," dedim.

Benedict, "Başka bir deyişle, seksi olanı istiyorsun," dedi. "İyi, her neyse."

Windy'nin evine gittim. Önce ağırdan aldık, sonra hızlandık. Muhteşem bir haz yaşamadık ama gayet iyiydi. Windy beni kapıdan geçirirken saat 3.00 olmuştu.

Ne diyeceğimi bilemediğimden salak gibi, "Ah, teşekkür ederim," dedim.

"Eh, rica ederim."

Dudaklarımıza küçücük bir öpücük kondurduk. Devamı gelecek bir şey değildi, bunu ikimiz de biliyorduk; ufak, hızlı bir zevkti ve bazen bu dünyada bu hiç de yanlış olmaz.

Ağır adımlarla kampüse yürüyordum. Öğrenciler hâlâ dışarıdaydı. Gölgede kalmaya çalıştım ama Barry, her hafta ofisime gelen öğrencim, beni fark edip seslendi. "Utanç yürüyüşü mü, hocam?"

Yakalanmıştım.

Ona sevecenlikle el sallayıp mütevazı meskenime doğru, yılan gibi zikzaklar çizerek yürümeye devam ettim.

İçeri girerken başım fena halde döndü. Hareket etmeden

durup bacaklarımı yeniden hissedene dek bekledim. Başımın dönmesi geçince mutfağa gidip bir bardak buzlu su aldım. Suyu kana kana içip bir bardak daha doldurdum. Yarın kendimi berbat hissedecektim, buna şüphe yoktu.

Yorgunluğumu kemiklerime kadar hissediyordum. Yatak odama girip ışığı açtım. Kahverengi beyzbol şapkalı adam yatağımın ucunda oturuyordu. Şaşkınlıkla geriye sıçradım.

Adam dostane bir tavırla bana el salladı. "Selam, Jake. Peh! Haline bak! Âlemde miydin?"

Bir an için ayakta öylece kalakaldım. Adam bana sanki dünya tarihindeki en doğal karşılaşmayı yaşıyormuşuz gibi gülümsüyordu. Galeri için poz veren profesyonel golfçü edasıyla kasketinin önüne bile dokundu.

"Sen de kimsin?" diye sordum.

"Bunun hiç önemi yok, Jake."

"Hiç de bile. Kimsin?"

Adam kimliğinin bilinmesi son derece anlamsızmış gibi içini çekti. "Bir dost, diyelim."

"Kafedeydin. Vermont'ta."

"Kabahatliyim, ha?"

"Ve beni buraya kadar takip ettin. O kamyonetin içindeydin."

"Yine kabahatliyim. Adamım, ucuz içki ve ondan da ucuz seks kokuyorsun. Gerçi bunda yanlış bir şey yok ama."

Laf kalabalığından uzak durmaya çalıştım. "Ne istiyorsun?"

"Arabayla biraz gezelim istiyorum."

"Nereyi?"

"Nereyi mi?" Adam bir kaşını kaldırdı. "Artık oynama-

yalım, Jake. Neresi olduğunu biliyorsun."

"Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok," dedim. "Bu arada, buraya nasıl girdin?"

Adam gözlerini devirdi. "Ah, haklısın, Jake. Konuşarak zaman kaybediyoruz. Arka kapındaki kilit için beni bağışla. Orayı kalın bir bantla kapatsan iyi olur."

Ağzımı açtım, kapattım, yeniden denedim. "Kimsin?"

"Bob. Tamam mı, Jake? Madem bu konuyu es geçmeden yapamıyorsun, adım Bob. Senin adın Jake, benim adım Bob. Artık gidebilir miyiz, lütfen?"

Adam ayağa kalktı. Kendimi hazırladım, *bodyguard*lık yaptığım günlere geri dönmeye hazırdım. Bu adamı bir açıklama olmadan dışarı çıkarmayacaktım. Eğer gözü korkuyorsa da bunu saklamakta harika iş çıkarıyordu.

Adam, "Gitmeye hazır mıyız?" diye sordu. "Yoksa biraz daha zaman harcayalım mı?"

"Nereye gitmeye?"

Bob sanki onu oyalıyormuşum gibi yüzünü buruşturdu. "Hadi ama, Jake. Nereye sence?" Arkamdaki kapıyı işaret etti. "Natalie'yi görmeye elbette. Acele etsek iyi olur."

On Dördüncü Bölüm

Kamyonet Moore Öğrenci Yurdu'nun arkasındaki fakültenin otoparkındaydı. Kampüs şimdi sakindi. Müzik kesilmiş, yerini cırcırböceklerinin sesine bırakmıştı. Uzaktan birkaç öğrencinin siluetini görebiliyordum, saat sabaha karşı üç değil de, gece yarısı gibiydi sanki.

Bob ve ben yan yana yürüyorduk, gece gezintisine çıkan iki arkadaş gibi. Alkol hâlâ beyin damarlarımda dolaşıyordu ama gece havası ve sürpriz ziyaretçi beni çabucak ayıltmıştı. Bana artık tanıdık gelen Chevy kamyonete yaklaşırken aracın arka kapısı açıldı. Bir adam indi.

Bu hoşuma gitmedi.

Uzun boylu ve zayıf, üzerinde domates doğranabilecek elmacıkkemiklerine ve muntazam taranmış saçlara sahip bir adamdı. Belli belirsiz sert bakışlarıyla erkek modelleri andırıyordu. *Bodyguard*lık yaptığım dönemlerde, belayla ilgili altıncı hissimi geliştirmiştim. Bir işte yeterince uzun süre çalıştıktan sonra, kendiliğinden gelişen bir şey bu. Yanınızdan bir adam geçer ve tehlike tıpkı çizgi filmlerdeki kıvrımlı çizgiler gibi sıcak dalgalar halinde gelir. Bu adam da patlayan süpernova misali tehlike dalgaları saçıyordu.

Durdum. "Bu kim?

Bob, "Yine mi isimlere takıldık?" dedi. Sonra dramatik bir tavırla iç çekip, "Otto. Jake, arkadaşım Otto'yla tanış," diye ekledi.

"Otto ve Bob," dedim.

"Evet."

"İki, ikil okumalı* sözcük."

"Siz üniversite öğretmenleri ve süslü sözleriniz."

Kamyonete ulaşmıştık. Otto benim binmem için kenara çekildi ama hareket etmedim. Bob, "Binsene," dedi.

Başımı olumsuzca salladım. "Annem yabancıların arabasına binmememi tembihledi."

"Hey, hoca!"

Sese doğru dönerken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Barry bize doğru seğirtiyordu. Kafasının güzel olduğu gayet açıktı, tıpkı bir kukla gibi adım atıyordu. "Hey, hoca, çok kısa bir soru sorum olabilir mi, acaba..."

Barry cümlesini bitiremedi. Otto hiç uyarmadan veya tereddüt etmeden öne atılıp şaha kalktı ve Barry'nin suratının ortasına bir yumruk indirdi. Ani gelişen bu hareketin şokuyla öylece kalakaldım. Barry sendeledi. Asfalta sertçe düştü, başı geriye gitti. Gözleri kapalıydı. Burnundan kan geliyordu.

Tek dizimin üzerine çöktüm. "Barry?"

Hareket etmedi.

Otto bir tabanca çıkardı.

Bedenimi hafifçe sola yatırdım, böylece Barry'yi Otto'nun tabancasından koruyabilirdim.

---

* Hem baştan hem de sondan okunuşu aynı olan sözcük. (e.n.)

Bob aynı sakin ses tonuyla, "Otto seni vurmayacak," dedi. "Sen kamyonete binene dek öğrencileri vurmaya başlayacak sadece."

Barry'nin kafasını ellerimle tuttum. Nefes aldığını görebiliyordum. Tam nabzını kontrol edecekken bir ses duydum.

"Barry?" Başka bir öğrenciydi bu. "Neredesin, kardeşim?"

Otto tabancasını kaldırırken içim korkuyla doldu. Bir hamle yapacak oldum, Otto sanki aklımı okur gibi benden bir adım uzaklaştı.

Başka bir öğrenci, "Sanırım şu tarafta, şu kamyonetin orada. Barry?" diye seslendi.

Otto tabancasını sese doğru çevirdi. Bob bana bakıp omuzlarını silkti.

Yüksek sesle fısıldayarak, "Tamam!" dedim. "Geliyorum. Kimseyi vurmayın!"

Hemencecik kamyonetin arkasına bindim. Koltuklar sökülmüştü. Bir tarafta kanepe vardı, oturma yeri burasıydı. Otto tabancayı indirip yanıma oturdu. Bob sürücü koltuğuna geçti. Barry hâlâ dışarıda, kendinden geçmiş halde yatıyordu. Biz uzaklaşırken, öğrenciler ona yaklaşıyordu. İçlerinden birinin, "Ha s.ktir! Aman Tanrım! Barry?" diye haykırdığını duydum.

Bob ve Otto birinin plakayı görmesi konusunda endişelilerse de bunu belli etmediler. Bob kamyoneti sinir bozucu bir yavaşlıkta kullanıyordu. Bunu istemiyordum. Bob'un gaza basmasını, acele etmesini istiyordum. Otto ve Bob'un öğrencilerden bir an önce uzaklaşmasını istiyordum.

Otto'ya döndüm. "Ona neden vurdun?"

Otto anında içimi ürperten bakışlarla bana karşılık verdi.

Bunlar donuk, içinde bir zerre ışık barındırmayan bakışlardı. Cansız bir nesneye –örneğin, bir sehpaya veya karton kutuya– ait gözlere bakıyor gibiydim.

Ön koltukta oturan Bob, "Cüzdanını ve telefonunu yanımdaki koltuğa bırak, lütfen," dedi.

Dediğini yaptım. Kamyonetin arka kısmını şöyle bir inceledim ve gördüklerim hoşuma gitmedi. Zemini kaplayan halı sökülmüştü ve zemin çıplak metalden ibaretti. Otto'nun ayaklarının yanında paslı bir alet kutusu duruyordu. İçinde ne olduğuna dair bir fikrim yoktu. Kamyonetin karşımdaki duvarına kaynaklanmış bir demir çubuk vardı. Kelepçeleri görünce güçlükle yutkundum. Kelepçenin bir halkası demir çubuğa geçirilmişti. Diğeriyse açıktı, kendisine geçirilecek bileği bekliyordu.

Otto tabancasını bana doğrultmuş haldeydi.

Otoyola çıktığımızda Bob direksiyonu avuç içleriyle çevirmeye başladı, hafta sonlarındaki ev projelerimiz için hırdavatçıya giderken babamın yaptığı gibi. Bob bana, "Jake?" diye seslendi.

"Efendim?"

"Nereye?"

"Hı?" dedim.

Bob, "Çok basit, Jake," dedi. "Natalie'nin nerede olduğunu bize sen söyleyeceksin."

"Ben mi?"

"Evet."

"Onun nerede olduğuna dair zerre kadar fikrim yok. Sandım ki, sen..."

Tam o anda, Otto mideme bir yumruk indirdi. Ciğerlerimdeki hava hızla boşaldı. İki büklüm oldum. Dizlerimle kamyonetin metal zeminine çöktüm. Daha önce nefes alamaz hale geldiyseniz bunun insanı nasıl felç ettiğini bilirsiniz. Havasızlıktan öleceğinizi düşünürsünüz. Tek yapabileceğiniz, bir top gibi kıvrılıp yeniden oksijen alabilmek için dua etmektir.

Bob'un sesi: "O nerede?"

Cevabım olsaydı bile konuşamıyordum. Nefesim kesilmişti. Dayanmaya çalıştım, eğer çaba göstermezsem yeniden hava alabileceğimi hatırlamaya çalıştım ama sanki birisi kafamı suyun içinde tutuyordu ve ben onun beni en sonunda serbest bırakacağına güvenmek zorundaydım.

Yeniden Bob'un sesi: "Jake?"

Otto kafama yandan sert bir tekme attı. Sırtüstü yuvarlandım ve yıldızları gördüm. Göğsüm inip kalkmaya başladı, nefesim ufak, minnettar parçalar halinde nihayet gelmeye başladı. Otto kafama bir tekme daha attı. Karanlığa gömülüyordum. Gözlerim geriye gitti. Midem bulandı. Zihnin ne kadar da tuhaf bir çalışma tarzı var; kusacağımı düşündüm ve halıyı kaldırmakla ne iyi yapmışlar, böylece pislik yerden kolayca temizlenebilir, diye içimden geçirdim.

Bob bir daha, "O nerede?" diye sordu.

Kamyonetin diğer yanına zar zor emekledim ve "Bilmiyorum, yemin ederim!" diye haykırdım.

Sırtımı kamyonetin duvarına yasladım. Kelepçeli demir çubuk sol omzumun üzerindeydi. Otto tabancasını bana doğrulttu. Kıpırdamadım. Zaman kazanmaya, nefesimi to-

parlamaya, kendime gelmeye, düzgün düşünebilmeye çalışıyordum. İçkinin verdiği sersemlik devam ediyor ve her şeyi biraz puslu hale getiriyordu ama acı insanın hayatına netlik kazandırıyor ve odaklanmayı sağlıyordu.

Dizlerimi göğsüme çektim. Bunu yaptığımda bacağımda ufak ve çentikli bir şey hissettim. Ufak bir cam parçası veya bir çakıltaşıdır, diye düşündüm. Zemine baktığımda, her ikisi de olmadığını görünce içim korkuyla doldu.

Bu bir dişti.

Nefesim kesildi. Karşıya baktığımda, Otto'nun model yüzündeki hafif gülümsemeyi gördüm. Kutuyu açtı, bir dizi paslı alet çıkardı. Pense seti, bir el testeresi ve bir maket bıçağı gördükten sonra bakmayı bıraktım.

Bob: "O nerede?"

"Söyledim ya. Bilmiyorum."

Bob, "Bu cevap çok heves kırıcı," dedi. Ensesinin titrediğini görebiliyordum.

Otto hareketsizdi. Tabancasını bana doğru tutuyordu ama bir yandan da aletlerini sevgi dolu bakışlarla süzüyordu. Donuk gözleri penseye, testereye ve maket bıçağına çevrildiğinde ışıldıyordu.

Yeniden Bob: "Jake?"

"Ne var?"

"Otto şimdi seni kelepçeleyecek. Sakın aptalca bir şey yapma. Silahı var ve kampüse dönüp öğrencilerini hedef tahtası olarak kullanma seçeneğimiz her zaman var. Beni anlıyor musun?"

Bir kez daha yutkundum, başım dönüyordu. "Ben bir şey bilmiyorum."

Bob abartılı bir şekilde içini çekti. "Sana bir şey bilip bilmediğini sormadım ki, Jake. Pekâlâ, yani bunu daha önce sordum, evet ama şu an söylediğimi anlayıp anlamadığını soruyorum, kelepçeler ve öğrencilerin hedef tahtası olması hakkında. Tüm bunları anladın mı, Jake?"

"Evet."

"Tamam, o halde hareket etme." Bob sinyal verip sol şeride geçti. Hâlâ otoyoldaydık. "Haydi, Otto."

Fazla zamanım yoktu. Bunu biliyordum. Sadece saniyeler, belki. Kelepçe yerini bulduğu an –kamyonetin duvarına bağlandığım an– biterdim. Yerdeki dişe baktım.

Olacakların iyi bir işaretiydi.

Otto arka kapının yan tarafından kalkıp bana yaklaştı. Tabancası hâlâ elindeydi. Üzerine atılabilirdim galiba ama muhtemelen o da bunu bekliyordu. Yan kapıyı açıp atlamayı, otoyolda saatte yüz kilometreden fazla hızla yol alan bu kamyonetle şansımı denemeyi düşündüm. Kapılar kilitliydi. Zamanında açamazdım.

Otto nihayet konuştu: "Kelepçenin yanındaki çubuğu sol elinle tut. Tüm parmaklarınla tutun."

Nedenini anladım. Bir elim meşgul olacaktı. Yalnızca bir tanesini kullanabilecektim. Bunun önemi yoktu. Kelepçeyi geçirmesi yalnızca bir saniyesini alacaktı ve sonrasında, oyun bitecekti. Çubuğu tuttuğumda aklıma bir fikir geldi.

Riskli bir girişimdi, belki de imkânsızdı ama kelepçe bileğime geçtiği ve yerime kilitlendiğim, Otto o ufak çantasındakilerle üzerimde çalışmaya başladığı an...

Başka seçeneğim yoktu.

Otto üzerine atlamam konusunda hazırlıklıydı. Hazırlıklı olmadığı şeyse diğer tarafa kaçmamdı.

Rahatlamaya çalıştım. Zamanlama her şeydi. Uzundum. Öyle olmasam hiç şansım olmazdı. Ayrıca, Otto'nun beni vurmak istemediğine, –Bob'un dediği gibi, benim yerime öğrencileri vuracaklarını ima ederek– beni kesinlikle canlı istediklerine güveniyordum.

Bir saniyem olacaktı. Daha az. Belki saniyenin onda biri.

Otto kelepçeye uzandı. Parmakları kelepçeyle buluştuğu an hamlemi yaptım. Çubuğu tutan elimi kaldıraç gücü olarak kullanıp bacaklarımla sıçradım; ancak Otto'ya tekme atmak için değil. Bu anlamsız ve beklenir bir hareket olurdu. Uzun bedenimi yatay hale getirerek sıçradım. Kamyonetin karşı tarafına tecrübeli bir dövüş sanatları ustası gibi uçmuyordum elbette ama uzun boyum ve yaptığım temel egzersizlerin sayesinde bacağımı tıpkı bir kırbaç gibi şaklatabildim.

Ayakkabımın topuk kısmıyla Bob'un kafasının yanını hedef aldım.

Otto hızlı davrandı. Topuğum oraya tam değdiği an Otto beni yarı havadayken tutup sertçe yere yatırdı. Boynumu kavrayıp sıkmaya başladı.

Ama çok geç kalmıştı.

Tekmem Bob'un kafatasına çok sert bir biçimde inmiş, adamın kafasını aniden yana sarsmıştı. Bob'un elleri içgüdüsel olarak direksiyondan ayrıldı. Araba aniden yön değiştirince, Otto, ben –ve tabanca– yuvarlanmaya başladık.

Tam zamanıydı.

Otto'nun kolu hâlâ boynumdaydı ama silahı olmayınca insana karşı insandık. O iyi ve deneyimli bir dövüşçüydü. Ben de iyi ve deneyimli bir dövüşçüydüm. Muhtemelen 1,80 cm boyunda ve 80 kilo ağırlığındaydı; bense 1,98 cm boyunda ve 104 kilo ağırlığındaydım.

Avantaj bendeydi.

Sert bir yumrukla onu kamyonetin arkasına itekledim. Boynumu tutan ellerinin baskısı hafifledi. Ona bir yumruk daha attım. Bıraktı. Gözlerimle yerdeki tabancayı aradım.

Göremedim.

Bob kontrolünü yeniden kazanmaya çalışırken kamyonet bir sağa, bir sola gidiyordu.

Dizlerimin üzerinde öne doğru sendeledim. Sıçrama sesi duydum ve orada, önümdeki köşede duran tabancayı gördüm. Ona doğru emekledim ama Otto beni bacağımdan tutup geri çekti. Ben tabancaya yaklaşmaya, o da beni geri çekmeye çalışırken itişip kakıştık. Yüzüne tekme atmaya çalıştım ama ıskaladım.

Ardından Otto eğilip bacağımı fena halde ısırdı.

Acıyla çığlık attım.

Baldırımın etli kısmına dişlerini geçirdi. Panikle daha sert bir tekme savurdum. Direndi. Acıdan dolayı görüşüm yine bulanıklaşmaya başladı. Kamyonet bir kez daha yoldan çıktı. Otto sağa uçtu. Ben sola yuvarlandım. Otto alet kutusunun yanına düştü. Parmakları kutunun içinde kayboldu.

Kahrolası tabanca neredeydi?

Onu bulamıyordum.

Ön taraftaki Bob, "Şimdi vazgeçersen daha fazla öğrencinin canını yakmayız," dedi.

Ancak bu saçmalığı dinlemiyordum. Sağa sola bakındım. Tabancadan eser yoktu.

Otto'nun eli yeniden göründü. Maket bıçağı elindeydi. Başparmağıyla düğmeye bastı. Bıçak ortaya çıktı.

Boy avantajım birdenbire anlamsız kalmıştı.

Otto elinde bıçakla bana doğru atıldı. Köşeye sıkışmıştım. Bir yerim kesilmeden onu aşma şansım yoktu. Bu da bana yalnızca bir seçenek bırakıyordu.

İnsan şüpheye düştüğü zaman, işe yaradığını bildiği şeyi seçmeli.

Dönüp Bob'un kafasına arkadan bir yumruk indirdim.

Kamyonet bir kez daha yoldan saparak Otto'yu ve beni havaya savurdu. Yere indiğimde bir çözüm gördüm. Başımı eğip Otto'ya daldım. Maket bıçağı hâlâ Otto'nun elindeydi. Bıçağı bana doğru savurdu ama onu bileğinden yakaladım. Boy avantajımı bir kez daha kullanmayı denedim.

Öndeki Bob ise, aracı kontrol etmekte epey zorlanıyordu.

Otto ve ben yuvarlanmaya başladık. Bir elim onun bileğindeydi. Bacaklarımı onun bedenine doladım. Ön kolumu boynunun kıvrımına bastırıp soluk borusuna ulaşmaya çalıştım. Beni engellemek için çenesini indirdi. Ön kolum hâlâ boynundaydı. Eğer kolumu biraz daha derine getirebilseydim...

İşte o an olanlar oldu.

Bob aniden frene bastı. Kamyonet durdu. Devinim kuvveti beni ve Otto'yu havaya kaldırıp yere sert bir şekilde çarptı. Olay şu ki, bu esnada ön kolum adeta mıhlanmışçasına Otto'nun boğazında kaldı. Düşünsenize. Benim ağırlı-

ğım, artı aracın hızı ve ani durma: Bunların hepsi birden ön kolumu bir kazık tokmağına dönüştürdü.

Feci bir çıtırdama sesi duydum, sanki düzinelerce ıslak ince dal kırılmış gibi.

Otto'nun soluk borusu sanki kâğıt hamuru gibi kırılıverdi. Kolum sert bir şeye çarptı, onun derisinin ve kıkırdağının arkasındaki kamyonet zeminini sahiden hissedebiliyordum. Otto'nun tüm bedeni gevşedi. Yakışıklı yüzüne baktım. Açık olan gözleri şimdi yalnızca cansız görünmüyordu, gerçek anlamda cansızdı.

Neredeyse göz kırpmasını umuyordum. Kırpmadı.

Otto ölmüştü.

Onu ittim.

"Otto?"

Bu, sürücü koltuğundaki Bob'du. Cebine uzandığını gördüm. Acaba tabancasına mı uzanıyor, diye düşündüm ama bekleyip görecek havamda değildim. Kamyonetin arka kapısındaki kilidi tutup açtım. Kolu çektim ve arka kapı açılırken arkama dönüp son kez baktım.

Evet, Bob'un tabancası vardı ve onu bana doğrultuyordu.

Kurşun tepemden geçerken başımı eğdim. Ölmemi istemeyenler için bu kadarı da fazlaydı. Kamyonetin arkasından dışarı yuvarlandım ve sağ omzumun üzerine sert bir şekilde düştüm. Bana doğru gelen farları gördüm. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bir araba direkt üzerime geliyordu.

Başımı eğip bir kez daha yuvarlandım. Tiz bir fren sesi. Araba öyle yakınımdan geçti ki, yüzüme sıçrayan tozu hissettim. Kornaya basıldı. Birisi küfretti. Bob'un kamyoneti

hareket etmeye başladı. Rahatlama hissi tüm damarlarımda gezdi. Nispeten güvenli sol emniyet şeridinde yatıyordum. Bütün arabalar vızır vızır yol aldığına göre Bob da gider diye düşündüm.

Gitmedi.

Kamyonet de şimdi aynı emniyet şeridindeydi, yattığım yerden aşağı yukarı yirmi metre ötedeydi.

Bob elinde tabancasıyla sürücü tarafındaki kapıdan fırladı. Bitik haldeydim. Kıpırdayamayacağımı düşünüyordum ama olay şu ki, birinin elinde silah varsa acı ve bitkinlik gibi şeyler en iyi ihtimalle ikinci konuma düşer.

Yine, sadece bir seçeneğim vardı.

Yolun kenarındaki çalılıkların arasına fırladım. Önceden bakmadım. Kontrol etmedim. Sadece fırladım. Karanlıkta bayırı görmemişim. Yerçekiminin beni yoldan uzaklaştırmasına izin vererek çalıların arasından kendimi bıraktım. Çok geçmeden dibe ulaşmayı bekliyordum ama görünüşe göre, bu uzun sürecekti.

Uzun ve sert bir şekilde yuvarlandım. Başımı bir kayaya vurdum. Bacaklarımı bir ağaca çarptım. Kaburgalarımı neye çarptım bilmiyorum. Yuvarlanmaya devam ettim. Ağaçlıkların arasından yuvarlanmaya, yuvarlanmaya ve yuvarlanmaya devam ettim, ta ki gözlerim kapanana ve dünya karanlığa ve sessizliğe gömülene dek.

On Beşinci Bölüm

Farları görünce, nefesimi tutup yeniden yuvarlanmaya çalıştım. Farlar beni takip etti.

"Beyefendi?"

Sırtüstü yatıyor, havaya bakıyordum. Merak uyandırıcıydı bu. Eğer gökyüzüne bakıyorsam nasıl olur da üzerime bir araba gelebilirdi? Işığı kesmek için kolumu kaldırdım. O anda omzumdan aşağı bir acı hissettim.

"Beyefendi, iyi misiniz?"

Gözlerimi ellerimle ışıktan korudum ve kıstım. İki far birleşip tek bir el fenerine dönüştü. Işığı bana tutan kişi, onu gözlerimden çekti. Gözlerimi kırpıştırdım ve tepemde bir polis memurunun durduğunu gördüm. Yavaşça doğruldum, tüm bedenim bana adeta itiraz ediyordu.

"Neredeyim?" diye sordum.

"Nerede olduğunuzu bilmiyor musunuz?"

Başımı olumsuzca salladım, kafamı netleştirmeye çalıştım. Zifiri karanlıktı. Bir tür fundalığın üzerindeydim. Bir an için üniversitedeki ilk senemde çok fazla içtiğim bir zaman çalıların üzerinde yattığım aklıma geldi.

Polis memuru, "İsminiz nedir, beyefendi?" diye sordu.

"Jake Fisher."

"Bay Fisher, bu gece içki içtiniz mi?"

"Saldırıya uğradım," dedim.

"Saldırı mı?"

"Silahlı iki adam tarafından."

"Bay Fisher?"

"Evet?"

Polis memurunun sesinde küçümseyici ve sabırlı polis tonu vardı. "Bu gece içki içtiniz mi?"

"Evet. Epey erken saatlerde."

"Bay Fisher, ben Eyalet Polisi John Ong. Yaralanmışsınız. Sizi hastaneye götürmemizi ister misiniz?"

Odaklanmada zorluk yaşıyordum. Her bir beyin dalgası bir tür süzgeçten geçerek bozuluyor gibiydi. "Emin değilim."

"Ambulans çağıracağız," dedi adam.

"Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum." Etrafa bakındım. "Neredeyim?"

"Bay Fisher, kimliğinizi görebilir miyim, lütfen?"

"Tabii." Arka cebime uzandım ama sonra cüzdanımı ve telefonumu Bob'un yanındaki koltuğa bıraktığımı hatırladım. "Çaldılar."

"Kim?"

"Bana saldıran adamlar."

"Silahlı adamlar mı?"

"Evet."

"O halde bu bir hırsızlık olayı mıydı?"

"Hayır."

Görüntüler gözümün önünden geçti, kolum Otto'nun boğazındayken, onun elinde bıçak varken, alet kutusu, kelepçe, o feci, insanı felce uğratan salt korku, ani duruş, hasır çubuk misali kırılan soluk borusundan çıkan *çıt* sesi. Gözlerimi kapatıp bu görüntüleri gözlerimin önünden uzaklaştırmaya çalıştım.

Sonra, polis memuru Ong'dan ziyade kendime, "İçlerinden birini öldürdüm," dedim.

"Anlayamadım?"

Gözlerim yaşlarla doldu. Ne yapacağımı bilmiyordum. Birini öldürmüştüm ama bu hem kazara olmuştu hem de nefsi müdafaaydı. Bunu açıklamam lazımdı. Sırf kendime saklayamazdım. Daha iyisini biliyordum. Siyaset bilimi okuyan öğrencilerin çoğu aynı zamanda hukuk bölümünden de ders alırdı. Öğretim görevlisi arkadaşlarımın çoğu hukuk lisansı alıp baroya bile girmişlerdi. Anayasayı ve haklarımızı, yasal sistemimizin nasıl çalıştığını gayet iyi biliyordum. Kısacası, ne dediğinize dikkat etmelisiniz. Ağızdan çıkan sözün geri dönüşü olmaz. Konuşmak istiyordum. Konuşmaya ihtiyacım vardı. Ama pat diye cinayeti kabul edemezdim. Siren sesleri duydum ve bir ambulansın yanaştığını gördüm.

Polis memuru John Ong fenerini tekrardan gözlerime tuttu. Bu bir kaza olamazdı. "Bay Fisher?"

"Avukatımı aramam gerek," dedim.

Bir avukatım yok.

Ben hiçbir suç kaydı olmayan, kısıtlı imkânlara sahip, bekâr bir öğretim görevlisiyim. Ne diye bir avukata ihtiyaç duyayım ki?

Benedict, "Tamamdır, bir iyi, bir de kötü haberim var," dedi.

Benedict'i aramıştım. Benedict baroya üye değildi ama Stanford'da hukuk okumuştu. Kasap kâğıdı benzeri bir şeyle kaplı sedyelerden birinde oturuyordum. Küçük bir hastanenin acil bölümündeydim. En az benim kadar bitkin görünen nöbetçi doktor muhtemelen beyin sarsıntısı geçirdiğimi söyledi. Başımın ağrısı ona benziyordu. Ayrıca birçok ezik, kesik ve belki burkulma vardı. Diş izlerine ne anlam vereceğini bilemiyordu. Adrenalinin azalmasıyla beraber ağrı ve sızılar artıyordu. Reçeteme Percocet* yazacağına söz verdi.

"Dinliyorum," dedim.

"İyi haber şu ki polisler senin kafayı sıyırdığını düşünüyorlar ve ettiğin tek söze bile inanmıyorlar."

"Peki, kötü haber?"

"Ben de onlara inanma eğilimindeyim, ayrıca alkolden kaynaklı halüsinasyon görme ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyorum."

"Saldırıya uğradım."

Benedict, "Evet, bunu anlıyorum," dedi. "İki adam, bir kamyonet, motorlu aletler falan filan."

"Aletler. Motorlu diyen yok."

"Doğru. Her neyse. Çok içtin ve sonra biraz tuhaflaştın."

Isırık izini göstermek için baldırımı açtım. "Bunu nasıl açıklıyorsun peki?"

"Wendy epey vahşiymiş."

"Windy," diyerek onu düzelttim. Anlamı yoktu. "Ee, şimdi ne yapacağız?"

---

* Şiddetli akut ağrı tedavisinde kullan bir ağrıkesici. (ç.n.)

Benedict, "Böbürlenmeyi sevmem ama," dedi, "senin için en iyisinden birkaç tavsiyem olacak. Tabii eğer duymak istersen."

"İsterim."

"Birini öldürdüğünü itiraf etmeyi kes."

"Vay be!" dedim. "Böbürlenmeyi hiç sevmezsin bir de."

Benedict, "Birçok hukuk kitabında da böyle yazar," dedi. "Bak, verdiğin plakayı hatırlıyor musun? Öyle bir plaka yok. Ortada biri yok, şiddete dair bir işaret yok, suç yok, yalnızca ufak bir kusurlu hareket var; o da –alkollü olduğunu kabul eden– senin bir tepeden düşerek bir adamın arka bahçesine, yani özel mülküne girmenden kaynaklı. Polisler seni hafif bir cezayla gönderme arzusundalar. O halde, haydi eve dönelim ve her şeyi öyle düşünelim, olur mu?"

Bu mantıkla münakaşa etmek zordu. Bu yerden kurtulmak, kampüse geri dönmek, dinlenip toparlanmak, iyileşmek ve olan bitenleri ayık kafayla düşünmek akıllıca olurdu. Ayrıca, bir dönem boyunca Anayasa 101 dersi vermiştim. Beşinci Madde insanı kendi aleyhinde tanıklığa karşı korurdu. Belki de şu an bunu kullanmalıydım.

Benedict arabayı sürdü. Başım dönüyordu. Doktor beni ayağa kaldırıp şapşallar diyarının ortasına gönderecek bir iğne yapmıştı. Odaklanmaya çalıştım ama içkiyi ve ilaçları bir tarafa bırakın, hayatım tehlike altında olsa bile kendime gelmem zordu. Tam anlamıyla hayatta kalma mücadelesi vermiştim. Burada neler oluyordu? Natalie'nin tüm bunlarla ne alakası olabilirdi?

Personel otoparkına arabayı park ederken kampüs polisi arabasının ön kapımda durduğunu gördüm. Benedict bana

sorgulayan gözlerle baktı. Omuzlarımı silkip arabadan indim. Ayağa kalktığım an başım öyle fena döndü ki neredeyse yere yığılacaktım. Dengemi sağlayıp yavaşça yürümeye başladım. Kampüs güvenlik müdürü Evelyn Stemmer'dı. Güler yüzlü, minyon bir kadındı. Şimdi gülümsemiyordu.

"Size ulaşmaya çalışıyorduk, Profesör Fisher," dedi.

"Ceptelefonum çalındı."

"Anlıyorum. Sakıncası yoksa benimle gelir misiniz?"

"Nereye?"

"Rektörün konutuna. Rektör Tripp sizinle konuşmak istiyor."

Benedict aramıza girdi. "Konu nedir, Evelyn?"

Evelyn, Benedict'e adam sanki gergedanın kalınbağırsağından çıkmış gibi baktı. "Bunu Rektör Tripp'e bırakmayı tercih ederim. Ben yalnızca bunun için gönderildim."

İtiraz edemeyecek kadar kötü haldeydim. Konu ne olabilirdi ki? Benedict bizimle gelmek istedi ama patronumla konuşurken en yakın dostumun yanımda olmasının gerçekten yakışık almayacağını düşündüm. Polis arabasının ön yan koltuğunda bir tür bilgisayar vardı. Tam bir suçlu gibi arka koltuğa oturmak zorunda kaldım.

Rektör yirmi iki odalı, 29 bin metrekarelik, uzmanların *Ölçülü Gotiğin Uyanışı* diye tabir ettiği taş bir yapıda ikamet ediyordu. Bu tabirin ne anlama geldiğinden emin değildim ama oldukça etkileyici bir yapıydı. Ayrıca, devriye arabasına lüzum göremiyordum; villa personel otoparkından yaklaşık üç yüz metre ileride, atletizm sahasına bakan tepenin üstündeydi. İki yıl önce tamamen yenilenen bu bina

artık yalnızca rektörün genç ailesine değil, aynı zamanda kaynak toplanan birçok etkinliğe de ev sahipliği yapıyordu.

Tam olarak bir rektörün ofisi gibi görünen ama normale göre daha şık ve pırıl pırıl olan ofise kadar bana eşlik ettiler. Hazır konusu açılmışken Jack Tripp de yumuşacık saçları ve kaplama dişleriyle şık ve pırıl pırıl bir adamdı. Kıyafeti tüvit kumaştandı, fakat tüvidi üzerine fazla oturuyordu ve iyi niyetli bir üniversite öğretmenine göre epey masraflıydı. Kıyafetin yamaları bile fazla eşit kesilmişti. Öğrenciler ondan bahsederken alaycı bir ifadeyle, "numaracı" derlerdi. Bunun ne anlama geldiğinden de emin değildim ama sanırım yerinde bir ifadeydi.

İnsanların her şeyi teşvikle yaptığını öğrenmiştim, o yüzden rektöre anlayış gösterdim. Adamın akademiye ve yüksek öğrenime dair kibirli terimlerle haşır neşir olduğu mesleği tamamen para kazandırma üzerine kuruluydu. Süre. Temel endişesi buydu veya belki bu olmalıydı. En iyi rektörlerin genellikle bunu kavrayanlar ve dolayısıyla gündemini sürekli yüklü tutanlar olduğunu öğrenmiştim. Bu tanıma göre, Rektör Tripp işini gayet layığıyla yapıyordu.

Tripp, "Otursana, Jacob," dedikten sonra arkamdaki Memur Stemmer'a baktı. "Evelyn, çıkarken kapıyı kapatır mısın, lütfen?"

Tripp'in dediğini yaptım. Evelyn de öyle.

Tripp önümde duran şatafatlı çalışma masasına oturdu. Bu büyük bir masaydı. Çok büyük, tüzel ve kendini beğenmiş. Kendimi nezaketsiz hissettiğim zaman, bir adamın çalışma masasının –tıpkı arabası gibi– taviz içerdiğini düşünürüm.

Tripp ellerini bir helikopterin inmesine yetecek genişlikteki masaya koyup, "Perişan görünüyorsun, Jacob," dedi.

Sen bir de diğer herifi gör, diyecektim ama demedim, zira bu durumda cidden kötü bir karşılık olurdu. "Kötü bir gece geçirdim."

"Yaralanmışsın."

"İyiyim."

"Bir baktırsan iyi olur."

"Baktırdım." Oturduğum yerde kıpırdandım. İlaçlar her şeyi puslu gibi gösteriyordu, gözlerim incecik gazlı bezlerle kapatılmış gibiydi adeta. "Konu nedir, Jack?"

Jack bir an için ellerini uzattı, sonra yeniden masaya koydu.

"Bana dün geceden bahsetmek ister misin?"

"Dün gece ne olmuş?" diye sordum.

"Sen anlat."

Demek ki, oyun oynuyorduk. Yeterince adildi. Ben başlayacaktım. "Bir arkadaşımla bara içmeye gittim. Çok içtim. Sonra konutuma geldiğimde, iki adam üzerime atladı. Beni... eee... kaçırdılar."

Jack'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "İki adam seni kaçırdı, ha?"

"Evet."

"Kimler?"

"İsimlerinin Bob ve Otto olduğunu söylediler."

"Bob ve Otto, ha?"

"Dediklerine göre, evet."

"Peki, bu adamlar şimdi neredeler?"

"Bilmiyorum."

"Gözaltındalar mı?"

"Hayır."

"Ama konuyu polise bildirdin, değil mi?"

"Bildirdim," dedim.

"Bunun neyle ilgili olduğunu söylemende bir sakınca var mı?"

Tripp masanın yapış yapış olduğunu aniden fark etmişçesine ellerini kaldırdı. Avuçlarını birleştirip parmaklarını kütletti. "Barry Watkins adında bir öğrenci tanıyor musun?"

Kalbim duracak gibi oldu. "O iyi mi?"

"Onu tanıyor musun?"

"Evet. Beni kaçıran adamlardan biri ona yumruk attı."

Jack, "Anlıyorum," dedi ama aslında anlamıyordu. "Ne zaman?"

"Kamyonetin yanında duruyorduk. Barry bana seslendi ve koşuyordu. Ben daha arkama dönmeden, adamlardan biri onu yumrukladı. Barry iyi mi?"

Parmaklar biraz daha kütledi. "Yüzünde kırıklar var, hastanede. Yumruk ciddi hasar vermiş."

Arkama yaslandım. "Kahretsin."

"Ebeveynleri çok üzgün. Dava açmaktan bahsediyorlar."

Dava: Her bürokratın kalbine anında korku salan sözcük. Basit bir korku filmi müziğinin fonda belirivermesini bekleyecektim neredeyse.

"Barry Watkins diğer iki adamı hatırlamıyor. Sana seslendiğini ve sana doğru koştuğunu hatırlıyor, o kadar. Diğer iki öğrenciyse seni bir kamyonetle kaçarken gördüklerini hatırlıyorlar."

"Ben kaçmadım ki. Arkaya bindim."

Jack yine aynı ses tonuyla, "Anlıyorum," dedi. "Diğer iki öğrenci geldiğinde Barry yerde kanlar içinde yatıyormuş. Sen basıp gitmişsin."

"Aracı ben kullanmıyordum. Ben arkadaydım."

"Anlıyorum."

Yine şu, 'anlıyorum' lafı. Ona doğru eğildim. Düzenle yerleştirilmiş iki kâğıt destesinin ve tabii ki –sarışın eşten, iki güzel çocuktan ve Tripp'in saçlarına benzeyen yumuşacık tüyleri olan bir köpekten oluşan– olmazsa olmaz aile fotoğrafının dışında masa bomboştu. Başka hiçbir şey yoktu. Kocaman bir masa. Üzerinde hiçbir şey.

"Onları kampüsten olabildiğince çabuk uzaklaştırmak istedim," dedim. "Özellikle bu şiddet gösterisinden sonra. Derhal işbirliği yaptım."

"Onlar derken, seni... alıkoyan iki adamdan mı bahsediyorsun?"

"Evet."

"Kimdi o adamlar?"

"Bilmiyorum."

"Seni fidye için mi kaçırdılar?"

"Bundan şüpheliyim," dedim, her şeyin kulağa ne kadar çılgınca geldiğini fark ederek. "Birisi evime girmişti. Diğeri kamyonette bekliyordu. Onlarla gitmem için ısrar ettiler."

"Sen oldukça iri bir adamsın. Güçlüsün. Fiziksel olarak göz korkutursun."

Bekledim.

"Seni onlarla gitmeye nasıl ikna ettiler?"

Natalie'yle ilgili olan kısmı atlayıp direkt bombayı patlattım. "Silahlılardı."

Jack'ın gözleri yine fal taşı gibi açıldı. "Silahlı mı?"

"Evet."

"Gerçek mi?"

"Evet, gerçek tabanca."

"Nereden biliyorsun?"

Birinin bana ateş ettiğini söylemedim. Polisin otoyol yakınlarında kurşunları bulup bulmayacağını merak ediyorum. Kontrol etmem gerekecekti.

Ben karşılık vermeyince Tripp, "Bundan kimseye bahsettin mi?" diye sordu.

"Polise bahsettim ama bana inandıklarından emin değilim."

Jack arkasına yaslanıp dudaklarını yemeye başladı. Ne düşündüğünü biliyordum: Öğrenciler, ebeveynleri ve saygın mezunlar kampüste silahlı adamların gezindiğini bilseler, ne tepki verirlerdi? Üstelik kampüste gezinmekle kalmayıp eğer söylediklerim doğruysa –en iyi ihtimalle kuşkuluydu– bir öğretim görevlisini kaçırmış ve bir öğrenciye saldırmışlardı.

"O esnada sarhoştun, değil mi?"

İşte başlıyorduk. "Öyleydim."

"Avlunun ortasında bir güvenlik kameramız var. Yürüyüşün daha ziyade sallanır gibi."

"İnsan çok içince böyle yürür."

"Ayrıca, Kütüphane Bar'ı saat birde terk ettiğine dair bilgimiz var ve saat üçe kadar kampüste değilsin."

Yine bekledim.

"O iki saat boyunca neredeydin?"

"Neden?"

"Bir öğrenciye saldırı olayını soruşturuyorum çünkü."

"Olay saat üçten sonra yaşandığına göre, o iki saat boyunca bunu planladığımı mı düşünüyorsun?"

"Kinayeye hiç gerek yok, Jacob. Bu ciddi bir mesele."

Gözlerimi kapattım, odanın döndüğünü hissediyordum. Haklıydı. "Genç bir kadınla ayrıldım bardan. Bu tamamen konu dışı. Barry'ye asla yumruk atmam. O her hafta ofisime ziyarete gelir."

"Evet, zaten o da seni savundu. Onun en sevdiği öğretmeni olduğunu söyledi. Ben gerçeklere bakmalıyım, Jacob. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Anlıyorum."

"Gerçek şu ki, sarhoştun."

"Ben bir öğretim görevlisiyim. İçmek de işimin bir parçası."

"Hiç komik değil."

"Ama doğru. Burada partilere katıldım. Sen de bir-iki kadeh içmekten çekinmiyorsun."

"Kendine yardımcı olmuyorsun."

"Yardımcı olmaya çalışmıyorum. Gerçeğe ulaşmaya çalışıyorum."

"O halde, gerçek şu: Böyle yuvarlak cevaplar verdiğine göre içki içtikten sonra tek gecelik ilişki yaşamışsın."

"Yuvarlak cevaplar vermiyorum," dedim. "Söylemek istediğim tam olarak bu. Kadın otuzunun üzerinde ve üniversitede öğrenci değil. Dolayısıyla, nedir?"

"Dolayısıyla, bu kısımların ardından bir öğrenci saldırıya uğradı."

"Benim tarafımdan değil."

Jack, "Yine de, bir bağlantı var," dedi arkasına yaslanırken. "Senden ücretsiz izne çıkmanı istemekten başka seçenek göremiyorum."

"İçtiğim için mi?"

"Hepsi için."

"Tüm derslerin ortasında..."

"Yerine bakacak birini buluruz."

"Öğrencilerime karşı sorumluluğum var. Onları öylece bırakamam."

Jack hafiften gergin bir sesle, "Belki de," dedi "ama bunu içmeden önce düşünmeliydin."

"Sarhoş olmak suç değildir."

"Değil ama ondan sonraki davranışların..." Sesi kısıldı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Komik," dedi.

"Ne?"

"Seneler önce, Trainor'la yaşadığınız atışmayı duydum. Paralelliği görmüyor musun?"

Tek kelime etmedim.

Jack, "Eski bir Yunan atasözü vardır," diye devam etti. "Kambur kimse kendi sırtındaki kamburu görmez."

Başımı salladım. "Çok anlamlı."

"Espri yapıp duruyorsun Jacob. Gerçekten hatan olmadığını mı düşünüyorsun?"

Ne düşüneceğimi bilmiyordum. "Hatasız olduğumu söylemedim."

"İkiyüzlülük mü sadece?" Jack derin bir of çekti. "Sana bunu yapmak hoşuma gitmiyor, Jacob."

"*Ama* diyorsun?"

"*Ama*'sını biliyorsun. Polis iddianı araştırıyor mu?"

Nasıl yanıt vereceğimden emin değildim, ben de doğruyu söyledim. "Bilmiyorum."

"O halde, belki de en iyisi, bu iş çözülene dek izne çıkmandır."

İtiraz edecektim ama sonra vazgeçtim. Haklıydı. Tüm siyasi zırvaları veya yasal iddiaları unutun. İşin aslı öğrencilerime zarar veriyordum. Yaptıklarımdan dolayı bir öğrencim ciddi şekilde yaralanmıştı. İstediğim kadar bahane bulabilirdim ama Natalie'ye verdiğim sözü tutmuş olsaydım Barry şu an yüzünde kırıklarla hastanede yatıyor olmazdı.

Bu riske yeniden girebilir miydim?

Bob'un hâlâ dışarıda olduğunu unutmuştum. Otto'nun intikamını almak veya en azından işini bitirmek ya da tanıkları susturmak isteyebilirdi. Burada kalarak öğrencilerimin canını tehlikeye atmış olmaz mıydım?

Rektör Tripp masasındaki kâğıtları ayırmaya koyuldu, bu hareketi konuşmamızın bittiğini işaret ediyordu. "Eşyalarını topla," dedi. "Önümüzdeki bir saat içinde kampüsten ayrılmanı istiyorum."

On Altıncı Bölüm

Ertesi gün öğle saatlerinde yeniden Palmetto Bluff'taydım.

Sakin bir çıkmaz sokakta yer alan evin kapısını çaldım. Delia Sanderson –Todd Sanderson'ın... Ah, dul karısı diye tahmin ettiğim kişi– kapıyı hüzünlü bir tebessümle açtı. Bazıları onun güçlü, çiftlik işçisi tarzıyla güzel bir kadın olduğunu düşünebilirdi. Sert yüz hatlarına ve büyük ellere sahipti.

"Bu seyahati yaptığınız için çok teşekkür ederim, bayım."

İçimde hafif bir suçluluk duygusuyla, "Lütfen, bana Jake deyin," dedim.

Kadın kenara çekilip beni içeri davet etti. Burası gelişmelerden öç alırcasına, modern sahte Viktorya tarzında inşa edilmiş, hoş bir evdi. Arazi golf sahasına bitişikti. Yeşil ve huzurlu bir hava vardı.

"Onca yolu geldiğiniz için size ne kadar minnettar olduğumu anlatamam."

Bir sızı daha. "Lütfen," dedim, "bu bir şeref."

"Yine de öyle. Üniversitenin onca yol uzaktan bir öğretim görevlisi yollaması..."

"Çok önemi değil, gerçekten." Gülümsemeye çalıştım. "Uzaklaşmak iyi oluyor."

Delia Sanderson, "Pekâlâ, minnettarım," dedi. "Çocuklarımız şu an evde değiller. Onları tekrardan okula gönderdim. Yas tutmaya ihtiyacınız vardır ama bir şeyler yapmaya da ihtiyaç duyarsınız, anlatabildim mi?"

"Anlıyorum."

Dün telefon görüşmesini yaparken net konuşmamıştım. Kadına yalnızca Todd'un mezun olduğu okulda bir öğretim görevlisi olduğumu ve merhum eşi için taziye ziyaretinde bulunmak istediğimi söylemiştim. Üniversite adına geleceğimi mi ima etmiştim? Bunu düşünmemesi yönünde bir şey demediğimi söyleyebiliriz.

Kadın, "Biraz kahve ikram edebilir miyim?" diye sordu.

Bazı insanların basit işler yaptığında ve misafirlerini rahat ettirdiğinde kendilerini daha rahatlamış hissetme eğilimde olduğunu fark ettim. Evet, dedim.

Antrede duruyorduk. Misafirleri alacağınız türden odalar sağ taraftaydı. Ailenin kullandığı odalar –çalışma odası ve mutfak– ise soldaydı. Kadının peşinden mutfağa gittim. Kadının etrafı ne kadar sıradan olursa, içini o kadar rahat açar diye düşündüm.

Kısa süre önce yaşadıkları hırsızlık olayına dair bir iz yoktu ama zaten ne bulmayı umuyordum ki? Yerlerde kan mı olacaktı? Mobilyalar darmadağın mı duracaktı? Çekmeceler açık mı olacaktı? Sarı polis bandı mı duracaktı?

Gösterişli mutfak kocaman bir *medya* odasıyla birleşiyordu. Duvarda devasa bir televizyon asılıydı. Kanepenin

üzerinde uzaktan kumandalar ve Xbox kumandaları vardı. Evet, Xbox'un ne olduğunu biliyorum. Bende de bir tane var. *Madden* oynamaya bayılıyorum. Beni mahkemeye verebilirsiniz.

Kadın her seferde tek kapsül kullanılan türden kahve makinesinin başına gitti. Granit ada mutfaktaki taburelerden birine oturdum. Kadın bana şaşırtıcı şekilde geniş seçenek sunan kahve kapsüllerini gösterdi.

"Hangisinden istersiniz?" diye sordu.

"Siz söyleyin," dedim.

"Sert kahve seven tiplerden misiniz? Bahse girerim öylesiniz."

"Bahsi kazandınız."

Kadın kahve makinesinin ağzını açıp *Jet Fuel* adlı kapsülü yerleştirdi. Görünüşe göre makine kapsül yiyip kahve sıçıyordu. Çok iştah açıcı bir betimleme, biliyorum. Kadın, "Sade mi içersiniz?" diye sordu.

"O kadar da sert olmasın," diyerek biraz süt ve tatlandırıcı rica ettim.

Kadın bana fincanı uzattı. "Öğretim görevlisine benzemiyorsunuz."

Bunu sıkça duyuyordum.

"Tüvit ceketim temizleyicide," dedim. "Kaybınız için üzgünüm."

"Teşekkür ederim."

Kahvemden bir yudum aldım. Burada olmamın nedeni tam olarak neydi? Delia Sanderson'ın Todd'unun Natalie'nin Todd'u olup olmadığını öğrenmeliydim. Eğer aynı kişiyse... Ama bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Adamın ölümü ne anla-

ma geliyordu? Ve karşımdaki bu kadın ne gibi sırlar saklıyor olabilirdi?

Hiçbir fikrim yoktu elbette ama biraz riske girmeye niyetliydim. Bu da, kadını sıkıştırmak zorunda kalabileceğim anlamına geliyordu. Bundan –açıkça yas tutan bir kadını kışkırtmaktan– hazzetmiyordum. Burada her ne olduğunu –gerçekten bununla ilgili en ufak bir ipucuna sahip değildim– düşünüyorsam da, Delia Sanderson'ın acı çektiği çok açıktı. Kadının yüzünün nasıl kasıldığını, omuzlarının düşmüş olduğunu, gözlerindeki kırılganlığı görebiliyordunuz.

"Bunu sizi incitmeden nasıl sorabilirim, bilmiyorum..." diye söze başladım.

Kadının yemi yutmasını umarak durdum. Yuttu. "Ama nasıl öldüğünü merak ediyorsunuz."

"Eğer özelinize giriyorsam..."

"Sorun değil."

"Gazetelerde haneye tecavüz esnasında olduğu yazıyordu."

Kadının beti benzi attı. Hızla kahve makinesinin başına döndü. Kapsüllere baktı, bir tanesini eline alıp geri bıraktı, başkasını seçti.

"Üzgünüm," dedim. "Bunu konuşmasak da olur."

"Haneye tecavüz olayı değildi."

Sessiz kaldım.

"Yani, onlar bir şey çalmamışlar. Bu olağandışı değil mi? Eğer hırsızlık olayı olsaydı, bir şey almaları gerekmez miydi? Sadece..."

Kahve makinesinin ağzını kapattı.

"Onlar derken?" dedim.

"Ne?"

"*Onlar* dediniz. Eve girenlerin sayısı birden fazla mıydı?"

Kadının sırtı bana dönüktü hâlâ. "Bilmiyorum. Polis yorum yapmadı. Ben sadece... bir kişinin bu kadar şey yapmasını..." Başı düştü. Dizlerinin titrediğini gördüğümü sandım. Ayağa kalkıp kadına doğru ilerleyecek oldum ama sahiden, ben kim oluyordum ki? Durup yeniden tabureye yerleştim.

Delia Sanderson, "Burada güvende olacaktık," dedi. "Güvenlikli bir yaşam alanı... kötülüğü dışarıda tutacaktı."

Site kocaman, çok düzeyli bir uzaklıktan ibaretti. Sıradan bir kapı, sitenin girişinde küçük bir kulübe, arabayla girenler için kaldırılan çelik bir kol, başını sallayıp düğmeye basması için tutulmuş bir güvenlik görevlisi vardı. Bunların hiçbirisi kötülüğü dışarıda tutmaya yetmezdi, tabii eğer bu kötülük belirlenmemişse. Kapı içeri kolayca girilmesini caydırmak içindi büyük ihtimalle. Bela daha kolayca belli olsun diye fazladan sıkıntı veren bir uygulama eklenebilirdi belki. Gerçek anlamda koruma sağlanır mıydı? Hayır. Kapı daha ziyade gösteriş amaçlıydı.

"Neden birden fazla kişi olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordum.

"Sanırım yalnız bir kişi o kadar zarar veremez."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Kadın başını olumsuzca salladı. Bir parmağını kullanarak önce bir gözünü, ardından diğerini sildi. Dönüp yüzüme baktı. "Başka şeylerden bahsedelim."

Onu sıkıştırmak istiyordum ama şimdi bunun işe yaramayacağını biliyordum. Kadının merhum kocasının eğitim gördüğü üniversiteden gelen bir öğretim görevlisiydim. Ay-

rıca, ben de bir insandım. Geri çekilip başka bir yolu denemenin vakti gelmişti.

Elimden geldiği kadar nezaketle ayağa kalkıp buzdolabına doğru yürüdüm. Mıknatısla iliştirilmiş düzinelerce aile fotoğrafı vardı. Fotoğraflar son derece sıradan ve neredeyse beklenen tarzdaydı: Balık tutma gezisi, Disney ziyareti, dans gösterileri, plaj ve Noel fotoğrafı, okul tatili konserleri, mezuniyetler. Buzdolabının üzerinde hayata dair olmayan bir tek şey yoktu. Yaklaşıp Todd'un yüzünü olabildiğince çok fotoğrafta inceledim.

Aynı kişi miydi?

Buzdolabındaki bütün fotoğraflarda adam tertemiz tıraşlıydı. Tanıştığım adamınsa modaya uygun kirli sakalı insanı gıcık ediyordu. Elbette o sakalı birkaç günde uzatmanız mümkün ama yine de bunu tuhaf bulmuştum. Natalie'yle evlendiğini gördüğüm adamın bu adam olup olmadığını merak ediyordum.

Delia'nın gözlerinin ensemde olduğunu hissediyordum.

"Kocanızla bir defa karşılaşmıştım," dedim.

"Ah?"

Ona döndüm. "Altı yıl önce."

Kadın –sade olduğu besbelli olan– kahvesini alıp bir tabureye oturdu. "Nerede?"

Gözlerimi ondan ayırmadım. "Vermont'ta."

Öyle büyük bir şaşkınlık falan olmadı, kadın sadece yüzünü hafifçe buruşturdu. "Vermont'ta mı?"

"Evet. Kraftboro adında bir kasabada."

"Todd olduğuna emin misiniz?"

"Ağustos sonuydu," dedim. "Ben bir tesiste kalıyordum."

Şimdi kadının kafasının karıştığı belliydi. "Todd'un Vermont'a gittiğini hatırlamıyorum."

"Altı yıl önce," dedim tekrardan. "Ağustosta."

"Evet, bunu söylediğinizi duydum." Kadının ses tonunda şimdi hafif bir sabırsızlık seziliyordu.

Buzdolabını işaret ettim. "Ama o zaman böyle görünmüyordu."

"Sizi anlayamıyorum."

"Saçları daha uzundu," dedim. "Kirli sakalı vardı."

"Todd'un mu?"

"Evet."

Kadın bir an için düşündü, sonra dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Şimdi anladım."

"Neyi anladınız?"

"Onca yolu neden teptiğinizi."

Ben de bunu duymaktan korkuyordum.

"Anlayamamıştım. Todd mezunlar derneğinin veya o tarz bir derneğin aktif üyesi değildi. Okul onun ölümüyle neden alakadar olsun ki zaten? Şimdiyse, Vermont'ta bir adam hakkındaki bu konuşma..." Kadın durup omuzlarını silkti. "Kocamı başkasıyla karıştırıyorsunuz. Vermont'ta tanıştığınız Todd'la."

"Hayır, o olduğuna o kadar..."

"Todd asla Vermont'ta bulunmadı. Buna eminim ve son sekiz yıldır her ağustos ayında muhtaç olanları ameliyat etmek için Afrika'ya giderdi. Ayrıca, her gün tıraş olurdu. Yani, hani tembellik ettiğimiz pazar günleri bile. Todd bir gününü bile tıraşsız geçirmedi."

Buzdolabının üzerindeki fotoğraflara bir kez daha baktım. Bu olabilir miydi? Bu kadar basit olabilir miydi? Yanlış adamı araştırıyordum. Bu ihtimali daha önce de düşünmüştüm ama şimdi nihayet buna inanmaya başlıyordum.

Bir anlamda, bu pek bir şeyi değiştirmiyordu. Natalie'den gelen e-posta vardı. Otto ve Bob olayı vardı. Şimdi, bu irtibat olmamış gibi yapabilirdim.

Delia beni dikkatle inceliyordu. "Neler oluyor? Burada olmanızın gerçek nedeni nedir?"

Cebime uzanıp Natalie'nin fotoğrafını çıkardım. Ne tuhaftır ki elimde yalnızca bir fotoğrafı vardı. Fotoğraf çektirmeyi sevmezdi ama ben o uyurken bir tane çekivermiştim. Neden bilmiyorum. Belki de biliyorum. Fotoğrafı Delia Sanderson'a uzattım.

"Tuhaf," dedi.

"Ne?"

"Kadının gözleri kapalı." Bana baktı. "Bunu siz mi çektiniz?"

"Evet."

"Kız uyurken mi?"

"Evet. Onu tanıyor musunuz?"

"Hayır." Fotoğrafa dikkatle baktı. "Sizin için bir anlam ifade eden birisi, değil mi?"

"Evet."

"Peki, kim?"

Ön kapı açıldı. "Anne?"

Kadın fotoğrafı bırakıp şaşkınlıkla seslendi. "Eric? Her şey yolunda mı? Erken geldin."

Koridorda kadının arkasından yürüdüm. Oğlunu cenazede yaptığı anma konuşmasından hatırladım. Eric annesinin arkasında beni görünce bakışlarını bana dikti. "Bu da kim?" diye sordu. Ses tonu şaşırtıcı şekilde düşmancaydı, sanki annesine asılmaya falan geldiğimden şüpheleniyor gibiydi.

Kadın, "Bu Lanford'dan Öğretim Görevlisi Fisher," dedi. "Babanı sormaya gelmiş."

"Ne soruyor?"

Genç adamın elini sıkarken, "Sadece taziye dileklerimi sunuyorum," dedim. "Kaybınıza çok üzüldüm. Bütün okul da aynı şekilde."

Eric elimi sıktı ve tek söz etmedi. Bir kokteyl partisindeki henüz tanıştırılmamış üç aksi yabancı gibi antrede öylece ayakta duruyorduk.

Sessizliği bozan Eric oldu. "Takozlarımı bulamıyorum."

"Arabada bırakmışsın."

"Ah, tamam. Sadece onları alıp geri gideceğim."

Hızla kapıdan çıktı. İkimiz birden onu seyrettik, belki o an ikimiz de, delikanlının babasız geleceğini düşünüyorduk. Burada öğrenecek başka şey kalmamıştı. Bu aileyi kendi hallerine bırakma zamanı gelmişti.

"Gitsem iyi olur," dedim. "Vakit ayırdığınız için teşekkürler."

"Rica ederim."

Kapıya doğru dönerken, oturma odası gözüme çarptı. Kalbim duruyordu az kalsın.

"Profesör Fisher?"

Elim kapının tokmağındaydı. Saniyeler geçiyordu. Bilmiyorum ne kadar. Tokmağı çevirmiyor, kıpırdamıyor, ne-

fes bile almıyordum. Yalnızca oturma odasına, kilimin ötesine, şöminenin üstüne bakıyordum.

Delia Sanderson bir kez daha, "Profesör Fisher?" dedi.

Sesi öyle uzaktan geliyordu ki.

Nihayet kapının tokmağını bırakıp oturma odasına yürüdüm ve kilimin ötesinde duran şöminenin üzerine dikkatle baktım. Delia Sanderson arkamdan geliyordu.

"Siz iyi misiniz?"

Hayır, iyi değildim. Yanılmıyordum. Kafamda sorular varsa da artık yoktu. Tesadüf yoktu, hata yoktu, şüphe yoktu: Todd Sanderson altı yıl önce Natalie'yle evlendiğini gördüğüm kişiydi.

Delia Sanderson'ın yanımda durduğunu görmüyor ama hissediyordum. "Beni etkiliyor," dedi. "Burada saatlerce durup yeni bir şey bulabilirim."

Anlıyordum. Sabahın yumuşacık pırıltısının bir kenara vuruşu, yeni günle beraber gelen o pembelik, kulübenin bir zamanlar sıcacık bir yerken şimdi terk edildiğini gösteren karanlık pencereler.

Bu, Natalie'nin tablosuydu.

Delia Sanderson, "Beğendiniz mi?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Hem de çok."

On Yedinci Bölüm

Kanepeye oturdum. Delia Sanderson bu kez kahve ikram etmedi. İki parmak kadar *Macallan* koydu. Vakit erkendi ve iyi bir içici olmadığımı öğrendik ama yine de bardağı minnetle ve titreyen ellerle kabul ettim.

Delia Sanderson, "Bana bu olanların neyle alakalı olduğunu anlatmak ister misiniz?" diye sordu.

Deli izlenimi vermeden tüm bunları nasıl anlatabilirim diye düşünüyordum. Bir soruyla başladım. "Bu tabloyu nereden aldınız?"

"Todd aldı."

"Ne zaman?"

"Bilmiyorum."

"Düşünün."

"Ne fark eder?"

Sesimi sabit tutmaya çabalayarak, "Lütfen," dedim. "Bana onu ne zaman ve nereden aldığını söyleyin."

Kadın yukarı bakarak düşündü. "Nereden olduğunu hatırlamıyorum. Ne zaman derseniz... yıldönümümüzdü. Beş ya da altı yıl önce."

"Altı yıl," dedim.

"Yine şu altı yıl meselesi," dedi. "Hiçbir şey anlamıyorum."

Yalan söylemek için bir sebep göremiyordum ve daha da kötüsü, bunu etkisini hafifleterek nasıl söyleyeceğimi de bilemiyordum. "Size uyuyan bir kadının fotoğrafını göstermiştim, hatırladınız mı?"

"Daha iki dakika oldu."

"Doğru. Bu resmi yapan oydu."

Delia kaşlarını çattı. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

"Kadının adı Natalie Avery. Fotoğraftaki oydu."

"Bu..." Başını olumsuzca salladı. "Anlamıyorum. Siyaset bilimi dersi verdiğinizi sanıyordum."

"Veriyorum."

"O halde bir nevi sanat tarihçisi misiniz? Bu kadın da mı Lanford mezunlarından?"

"Hayır, bu öyle bir şey değil." Yeniden tepedeki kulübeye baktım. "Ben onu arıyorum."

"Sanatçıyı mı?"

"Evet."

Kadın yüzüme dikkatle baktı. "Kayıp falan mı?"

"Bilmiyorum."

Gözlerimiz buluştu. Delia başını sallamadı ama zaten bunu yapması gerekmiyordu. "Sizin için çok önemli bir kadın."

Bu bir soru değildi ama yine de cevap verdim. "Evet. Bunun hiçbir anlamı olmadığını kavrıyorum."

Delia Sanderson, "Öyle," diyerek bana hak verdi. "Ama kocamın onun hakkında bir şeyler bildiğine inanıyorsunuz. Ve buraya gelmenizin esas nedeni bu."

"Evet."

"Neden?"

Yine, yalan söylemek için bir neden göremedim. "Bu kulağa çılgınca geliyor."

Bekledi.

"Altı yıl önce kocanızın Vermont'ta küçük bir şapelde Natalie Avery'le evlendiğini gördüm."

Delia Sanderson gözlerini iki kez kırpıştırdı. Kanepeden kalkıp benden uzaklaşmaya başladı. "Sanırım gitseniz iyi olacak."

"Lütfen yalnızca dinleyin."

Kadın gözlerini kapattı ama kulaklarınızı kapatamazdı. Hızlıca konuştum. Altı yıl önce düğüne gittiğimi, Todd'un vefat ilanını gördüğümü, cenazeye geldiğimi, belki de yanıldığımı düşündüğümü anlattım.

Konuşmayı bitirdiğimde Delia, "Yanılmışsınız," dedi. "Öyle olmalı."

"Peki, ya bu tablo? Bu bir tesadüf mü?"

Kadın tek kelime etmedi.

"Bayan Sanderson?"

Yumuşacık bir sesle, "Neyin peşindesiniz?" diye sordu.

"Onu bulmak istiyorum."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsunuz."

Başını salladı. "Onu seviyorsunuz çünkü."

"Evet."

"Altı yıl önce başkasıyla evlendiğini gördüğünüz halde."

Karşılık vermeye tenezzül etmedim. Ev, insanı delirtircesine sessizdi. İkimiz birden dönüp tepenin üzerindeki ku-

lübeye baktık. Resmin bir şekilde değişmesini istedim. Güneşin biraz daha yükselmesini veya o pencerelerden birinde ışık görmeyi istedim.

Delia Sanderson benden birkaç metre uzaklaşıp telefonunu çıkardı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Sizi dün Google'da araştırdım. Telefonunuzdan sonra."

"Peki."

"Söylediğiniz kişi olup olmadığınızdan emin olmak istedim.

"Başka kim olabilirdim ki?"

Delia Sanderson sorumu duymazdan geldi. "Lanford'un internet sayfasında fotoğrafınız vardı. Kapıyı açmadan önce emin olmak için kapının deliğinden baktım."

"Anlayamıyorum."

"Sonradan pişman olacağıma, tedbirli davranayım istedim. Telaşa kapıldım, kocamı öldüren kişinin..."

Şimdi anlıyordum. "Sizi de öldürmeye geleceğini mi düşünüyorsunuz?"

Omuzlarını silkti.

"Ama gelenin ben olduğumu gördünüz."

"Evet. O yüzden de sizi içeri aldım. Şimdi merak ediyorum. Yani, buraya uydurma bahanelerle geldiniz. Onlardan biri olmadığınızı nereden bileyim?"

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Dolayısıyla, şimdilik mesafemi koruyacağım, sakıncası yoksa. Ön kapıya yakın duruyorum. Ayağa kalktığınızı gördüğüm an 911'i arama tuşuna basar ve kaçarım. Anladınız mı?"

"Ben onlarla..."

"Anladınız mı?"

"Elbette," dedim. "Bu koltuktan kalkmayacağım. Bir şey sorabilir miyim?"

Başıyla devam etmemi işaret etti.

"Silahım olmadığını nereden biliyorsunuz?"

"İçeri girdiğinizden beri sizi seyrediyorum. Bu kıyafetle silahı saklamanız mümkün değil."

Başımı salladım. Sonra, "Gerçekten buraya canınızı yakmaya geldiğime inanmıyorsunuz, değil mi?" diye sordum.

"Hayır. Bilirsiniz; tedbirli olmak iyidir."

"Vermont'taki düğünle ilgili söylediklerimin kulağa çılgınca geldiğini biliyorum," dedim.

Delia Sanderson, "Aynen öyle," dedi. "Yalan olamayacak kadar çılgınca."

Bir an için duraksadık. Gözlerimiz yeniden tepedeki kulübede gezindi.

Delia Sanderson, "Gerçekten de çok iyi bir adamdı," dedi. "Todd özel muayenehane açıp çalışsa bir servet yapabilirdi ama o bilhassa Fresh Start için çalıştı. Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?"

İsim kulağıma yabancı gelmedi ama çıkaramadım. "Korkarım, hayır."

Kadın bunun üzerine gülümsedi. "Vay be, bana gelmeden önce ödevinizi yapmamışsınız sahiden. Fresh Start, Todd'un Lanford mezunu birkaç kişiyle daha birlikte kurduğu bir dernek. Bu onun tutkusuydu."

Şimdi hatırlıyordum. Vefat ilanında bundan bahsediliyordu ama Lanford'la bağlantısını bilmiyordum. "Fresh Start neyle meşguldü?"

"Denizaşırı yerlerdeki yarık damak vakalarını ameliyat ediyorlardı. Yanıklar, yaralar üzerinde çalışıyor ve birçok gerekli plastik cerrahi ameliyatı yapıyorlardı. Operasyonları insanların hayatını değiştiriyordu. Tıpkı ismi gibi, insanlara yeni bir başlangıç sunuyordu. Todd hayatını buna adadı. Onu Vermont'ta gördüğünüzü söylediğinizde bunun doğru olamayacağını biliyordum. O, Nijerya'da çalışıyordu."

"Oysa orada değilmiş," dedim.

"Yani bir dula kocasının ona yalan söylediğini mi söylüyorsunuz?"

"Hayır. Todd Sanderson'ın altı yıl önce, 28 Ağustos günü Vermont'ta olduğunu söylüyorum."

"Ve sanatçı olan eski sevgilinizle evlendiğini?"

Cevap vermeye tenezzül etmedim.

Kadının yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Todd'un canını yaktılar. Onu öldürmeden önce. Canını feci yaktılar. İnsan neden böyle bir şey yapar ki?"

"Bilmiyorum."

Delia başını iki yana salladı.

Yavaşça, "Canını yaktılar derken," dedim, "ölüme razı ettiklerini mi söylemek istiyorsunuz?"

"Evet."

Yine, soruyu hassasiyetle nasıl soracağımı bilemediğimden, direkt sordum. "Canını nasıl yaktılar?"

Kadın daha konuşmaya başlamadan, aslında yanıtı bildiğimi hissettim.

Delia Sanderson boğazına takılan hıçkırığın arasından, "Aletlerle," dedi. "Onu bir sandalyeye kelepçeleyip aletlerle işkence etmişler."

On Sekizinci Bölüm

Uçağım Boston'a indiğinde yeni telefonuma Shanta Newlin'den bir mesaj gelmişti. "Kampüsten uzaklaştırıldığını duydum. Konuşmalıyız."

Havalimanı terminalinde yürürken onu aradım. Shanta telefonu açar açmaz, nerede olduğumu sordu.

"Logan Havalimanı'ndayım," dedim.

"İyi bir seyahat miydi?"

"Nefisti. Konuşmamız gerektiğini söylemişsin."

"Yüz yüze. Havalimanından doğruca ofisime gelsene."

"Kampüste istenmiyorum," dedim.

"Ah, doğru ya. Bir an için aklımdan çıktı. Judie'ye gidelim mi yine? Bir saat sonra orada ol."

Oraya vardığımda Shanta köşedeki masada oturuyordu. Önünde bir içki duruyordu. İçki cırtlak pembeydi ve üzerinde bir ananas vardı. Bardağı işaret ettim.

"Tek eksiğin ufak bir şemsiye," dedim.

"Ne yani? Viski-soda kızı olduğumu mu sanmıştın?"

"Sodasızından."

"Üzgünüm. Bana göre, içki ne kadar meyveliyse, o kadar iyidir."

Karşısındaki sandalyeye oturdum. Shanta içkisini eline alıp pipetiyle bir yudum çekti.

"Bir öğrenciye saldırı olayına müdahil olduğunu duydum," dedi.

"Rektör Tripp için mi çalışmaya başladın şimdi de?"

Shanta meyveli içkisinin üzerinden yüzünü buruşturdu. "Ne oldu?"

Ona tüm hikâyeyi –Bob ve Otto'yu, kamyoneti, nefsi müdafaa esnasındaki ölümü, kamyonetten kaçışımı, tepeden aşağı yuvarlanışımı– anlattım. Yüzündeki ifade hiç değişmedi ama gözlerinin arkasında çarkların döndüğünü görebiliyordum.

"Bunu polise anlattın mı?"

"Bir nevi."

"Bir nevi de ne demek?"

"Epey sarhoştum. Görünüşe göre kaçırılma ve adam öldürme kısmını uydurduğumu düşünüyorlar."

Shanta bana bu gezegende yaşayan en büyük şapşalmışım gibi baktı. "Bu kısmı polise sahiden anlattın mı?"

"Başta anlattım. Sonra Benedict bana, nefsi müdafaa olsa bile, bir adam öldürdüğümü itiraf etmenin çok parlak bir fikir olmayabileceğini hatırlattı."

"Bu yasal uyarıyı Benedict mi yaptı?"

Omuzlarımı silktim. Bir kez daha, çenemi kapalı tutmayı düşündüm. Uyarılmıştım, değil mi? Ayrıca bir de, şu söz meselesi vardı. Shanta arkasına yaslanıp içkisini yudumladı. Garson kız gelip ne istediğimi sordu. Meyveli içkiye işaret edip alkolsüz olanından istediğimi söyledim. Neden bilmiyorum. Oysa, meyveli içkilerden nefret ederim.

"Natalie hakkında sahiden neler öğrendin?" diye sordum.

"Anlattım ya."

"Doğru, hiçbir şey, *nada*. O halde neden beni görmek istedin?"

Ona portobello sandviç geldi, bana da çavdarlı ekmekle hindili sandviç. "Senin adına da sipariş verdim," dedi.

"Shanta, neler oluyor?"

"Ben de bunu merak ediyorum. Natalie'yle nasıl tanıştınız?"

"Ne fark eder?"

"Beni eğlendir."

Bir kez daha, o bir sürü soru soruyor, bense tüm yanıtları veriyordum. Altı yıl önce Vermont'taki kampta nasıl tanıştığımızı anlattım.

"Babası hakkında sana ne söyledi?"

"Sadece öldüğünü."

Shanta gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Başka?"

"Ne gibi?"

"Mesela, bilmiyorum." Derin bir nefes alıp havalı bir şekilde omuzlarını silktikten sonra, "Mesela, burada öğretim görevlisi olduğunu," diye ekledi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Babası mı?"

"Evet."

"Babası Lanford'da mı öğretim görevlisiymiş?"

Shanta gözlerini devirerek, "Yok, Judie'nin Restoranı'nda! Tabii ki, Lanford'da," dedi.

Kafamı toparlamaya çalışıyordum. "Ne zaman?"

"Otuz yıl önce başlamış. Yedi yıl ders vermiş. Siyaset bilimi bölümünde."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Evet, seni de ondan çağırdım. Birinci sınıf bir dalgacı olduğum için."

Kafamdan hesapladım. Natalie babası burada öğretmenlik yapmaya başladığında çok küçüktü, okuldan ayrıldığında hâlâ çocuktu. Belki de, burada olduğunu hatırlamıyordu bile. Belki de, ondan bir şey söylememişti. Natalie bunu en azından bilmiyor muydu? "Babam da burada ders vermişti. Seninle aynı bölümde," diyemez miydi?

Kampüse şapkayla ve güneş gözlüğüyle geldiğini, etrafı olabildiğince görmek istediğini, ortak alanlarda gezinirken nasıl da dalgın bir tavır takındığını düşündüm.

"Bunu bana neden söylemedi ki?" diyerek sesli düşündüm.

"Bilmiyorum."

"Adam kovulmuş mu? Sonra nereye gitmişler?"

Shanta omuzlarını silkti. "Natalie'nin annesi neden kızlık soyadını kullanmaya başlamış? Bu daha iyi bir soru olurdu."

"Ne?"

"Babasının adı Aaron Kleiner. Natalie'nin annesinin kızlık soyadı Avery'di. Kadın değiştirmiş. Natalie ve Julie'nin soyadını da kızlık soyadı yapmış."

"Bekle. Babası ne zaman öldü?"

"Natalie bunu hiç söylemedi mi?"

"Uzun zaman önce olduğu izlenimine kapıldım. Belki de, öyle oldu. Belki, babası öldü ve kampüsten ayrıldılar."

Shanta, "Ben öyle düşünmüyorum, Jake," dedi.

"Neden?"

"Olay tam da burada enteresan bir hal alıyor çünkü. Bu noktada, babası da tıpkı küçük kızı gibi."

Hiçbir şey söylemedim.

"Öldüğüne dair hiçbir kayıt yok."

Yutkundum. "O halde, nerede?"

"Baba ve kız aynı, Jake."

"Tüm bunlar ne anlama geliyor?" Ama belki de yanıtı çoktan biliyordum.

"Aaron Kleiner'ın şimdi nerede olduğunu araştırdım," dedi Shanta. "Ve tahmin et, ne buldum?"

Bekledim.

"Doğru. Hiçbir şey, *nada*. Çeyrek yüzyıl önce Lanford'dan ayrıldığından beri Aaron Kleiner'dan hiçbir iz yok."

On Dokuzuncu Bölüm

Okulun kütüphanesinde eski öğrenci yıllıklarını buldum. Bodrumda duruyorlardı. Kitaplar küf kokuyordu. Kuşe kâğıttan sayfalar ben çevirmeye çalışırken birbirine yapışıyordu. İşte oradaydı. Aaron Kleiner. Fotoğrafı gayet sıradandı. Mutlu görünmeyi hedeflerken daha ziyade tuhaf olmanın ötesine geçemeyen o bildik sahte gülümsemeye sahip, kararında hoş bir adamdı. Natalie'ye benzer bir nokta arayarak adamın yüzünü dikkatle inceledim. Olabilirdi. Bunu söylemek zordu. Hepimizin de bildiği gibi zihnimiz bize oyun oynayabilirdi.

İstediğimizi görmeye meyilli oluruz.

Adamın yüzüne sanki bana bir tür yanıt verecekmişçesine, dikkatle baktım. Vermedi. Diğer yıllıklara da göz attım. Öğrenecek daha fazla şey yoktu. Siyaset bilimi sayfalarına bakarken Clark Binası'nın önünde çekilmiş bir grup fotoğrafında durdum. Tüm öğretim görevlileri ve destek personeli oradaydı. Kleiner, bölüm başkanı Malcolm Hume'un hemen yanında, ayakta duruyordu. Bu fotoğraftaki gülümsemeler daha rahat, daha doğaldı. Bayan Dinsmore orada bile neredeyse yüz yaşında gibi gözüküyordu.

Bekleyin. Bayan Dinsmore...

Yıllıklardan birini kolumun altına alıp hızla Clark Binası'na doğru yola koyuldum. Mesai bitmişti ama Bayan Dinsmore ofiste yaşıyordu. Evet, izne çıkarılmıştım ve kampüste olmamam gerekiyordu ama kampüs polisinin bana ateş açacağını sanmıyordum. Ben de kütüphaneden ödünç almadığım kitapla beraber, devriye aracının karşısında, öğrencilerin gezindiği yerde yürümeye başladım. Halime baksanıza, hayatı uçlarda yaşıyorum.

Burada altı yıl önce Natalie'yle beraber yürüdüğümüzü hatırladım. Neden bir şey dememişti? Bir işaret olmuş muydu? Sessizleşmiş miydi veya adımlarını yavaşlatmış mıydı? Hatırlamıyorum. Yalnızca, bir sürü Red Bull içtikten sonra birinci sınıfları gezdiren tur rehberi gibi mutlu mutlu gevezelik ettiğimi hatırlıyorum.

Bayan Dinsmore yarım ay şeklindeki okuma gözlüğünün üzerinden bana baktı. "Burada olmadığını sanıyordum."

"Belki bedenen," dedim. "Ama kalbinden nasıl uzaklaşabilirim ki?"

Kadın gözlerini devirdi. "Ne istiyorsun?"

Yıllığı önüne koydum. Grup fotoğrafı açıktı. Natalie'nin babasını işaret ettim. "Aaron Kleiner isimli öğretim görevlisini hatırlıyor musun?"

Bayan Dinsmore acele etmedi. Okuma gözlükleri boynunu çevreleyen zincire asılıydı. Gözlüğü zincirden çıkardı, titreyen elleriyle silip tekrardan yerine geçirdi. Yüzü tıpkı bir taş gibi ifadesizdi.

Yumuşacık bir sesle, "Onu hatırlıyorum," dedi. "Neden soruyorsun?"

"Neden kovulduğunu biliyor musun?"

Kadın bana baktı. "Kovulduğunu kim söyledi?"

"Veya neden buradan ayrıldı? Ona ne olduğu hakkında bana bir şeyler anlatabilir misin acaba?"

"Yirmi beş yıldır buraya gelmedi. O buradan ayrıldığında sen belki de on yaşındaydın."

"Biliyorum."

"O halde, neden soruyorsun?"

Lafı nasıl kıvıracağımı bilmiyordum. "Küçük çocuklarını hatırlıyor musun?"

"Küçük kızlardı. Natalie ve Julie."

Hiç tereddüt etmemişti. Buna şaşırdım. "İsimlerini hatırlıyorsun?"

"Ne olmuş onlara?"

"Altı yıl önce Natalie ile Vermont'ta bir tesiste tanıştım. Birbirimize âşık olduk."

Bayan Dinsmore daha fazlasını anlatmamı bekledi.

"Bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama onu bulmaya çalışıyorum. Tehlikede olabileceğini ve bunun babasıyla alakalı olabileceğini düşünüyorum, bilemiyorum. "

Bayan Dinsmore bana birkaç saniye baktı. Okuma gözlüğünü yeniden göğsüne indirdi. "O iyi bir öğretmendi. Tanısan severdin. Dersleri hareketli geçerdi. Öğrencileri canlandırmakta harikaydı."

Bakışları yeniden yıllıktaki fotoğrafa indi.

"O günlerde, bazı genç öğretim görevlileri yurt başkanlığı görevi de yaparlardı. Aaron Kleiner da onlardan biriydi. O ve ailesi Tingley Yurdu'nun zemin katında yaşardı. Öğ-

renciler onu çok severlerdi. Bir yıl öğrencilerin para toplayıp onun kızları için salıncak seti aldıklarını hatırlıyorum. Hep birlikte bir cumartesi sabahı Pratt'ın arkasındaki avluya kurmuşlardı."

Kadının bakışları efkâr doluydu. "Natalie çok sevimli bir çocuktu. Şimdi nasıl görünüyor?"

"Dünya üzerindeki en güzel kadın," dedim.

Bayan Dinsmore bana alaycı bir şekilde gülümsedi. "Tam bir romantiksin."

"Onlara ne oldu?"

"Birkaç şey," dedi. "Evlilikleri hakkında dedikodular dönüyordu."

"Ne türden dedikodular?"

"Bir üniversite kampüsünde sürekli ne tür dedikodular dönerse. Küçük çocuklar, dengesiz bir eş, kız öğrencilerin kolayca etkilendiği çekici bir adam. Ofisine ziyarete gelen kız öğrenciler konusunda sana takılıyorum ama bu şekilde yoldan çıkıp hayatını mahveden çok insan gördüm."

"Bir öğrencisiyle ilişkisi mi oldu?"

"Belki de. Bilmiyorum. Dedikodular o yöndeydi. Rektör Yardımcısı Roy Horduck'u bilir misin?"

"Birçok tabelada adını gördüm."

"Aaron Kleiner, Horduck'u emek hırsızlığıyla suçladı. Hiçbir zaman yasal işlem başlatılmadı, rektör yardımcısı çok güçlü bir pozisyondaydı. Aaron Kleiner'ın derecesi düşürüldü. Sonra da adı bir kopya skandalına karıştı."

"Bir öğretim görevlisi kopya mı çekti?"

"Hayır, elbette çekmedi. Bir ya da iki öğrenciyi suçladı. Daha fazla ayrıntı hatırlamıyorum. Çöküşü böyle olmuş ola-

bilir, bilmiyorum. İçmeye başladı. Daha düzensizce davrandı. Dedikodular başladı."

Kadın yeniden fotoğrafa baktı.

"İstifasını mı istediler?"

Bayan Dinsmore, "Hayır," dedi.

"Ne oldu peki?"

"Bir gün karısı şu kapıdan girdi." Arkasını işaret etti. Hangi kapı olduğunu biliyordum. Oradan binlerce kez geçmiştim ama yine de, sanki Natalie'nin annesi şu an oradan içeri yürüyebilirmiş gibi baktım. "Ağlıyordu. Sahiden isterik bir halde. Ben tam burada, bu masada oturuyordum..."

Kadının sesi kısıldı.

"Profesör Hume'u görmek istedi. Hume burada olmadığı için onu telefonla aradım. Derhal geldi. Kadın, Hume'a Kleiner'ın gittiğini söyledi."

"Gittiğini mi?"

"Eşyalarını alıp başka bir kadınla kaçmış. Eski bir öğrenciyle."

"Kiminle?"

"Bilmiyorum. Dediğim gibi kadın isterikti. O günlerde ceptelefonu yoktu. Ona ulaşmamızın bir yolu yoktu. Bekledik. O gün öğleden sonra dersi olduğunu hatırlıyorum. Gelmedi. O gün onun yerine Profesör Hume derse girdi. Dönem sonuna kadar diğer öğretim görevlileri sırayla onun yerine derse girdiler. Öğrenciler gerçekten kızmışlardı. Ebeveynleri arıyordu, Profesör Hume herkese A vererek onları yatıştırdı." Omuzlarını silkip yıllığı bana doğru itti, tekrar işe koyuluyor gibi yaptı.

"Ondan bir daha asla haber almadık."

Yutkundum. "Peki, karısına ve kızlarına ne oldu?"

"Aynısı, sanırım."

"Bu ne demek oluyor?"

"Dönemin sonunda taşındılar. Onlardan da hiç haber almadım. Başka bir üniversiteye gittiklerini ve yaralarını sardıklarını umdum daima. Sanıyorum öyle olmadı, değil mi?"

"Hayır."

"Peki, onlara ne oldu?" diye sordu Bayan Dinsmore.

"Bilmiyorum."

Yirminci Bölüm

Kim bilirdi?

Yanıt: Natalie'nin kardeşi, Julie. Telefonu yüzüme kapatmıştı. Karşısına çıksam şansım yaver gider miydi acaba?

Ceptelefonum çaldığında arabama yürüyordum. Arayan numaraya baktım. Alan kodu 802'ydi. Vermont.

Telefonu açtım.

"Ah, selam. Kafede kartını vermiştin."

Sesi tanıdım. "Cookie?"

"Konuşmalıyız," dedi.

Telefonu sıkıca tuttum. "Dinliyorum."

Cookie, "Telefonlara güvenmiyorum," dedi. Sesi titriyordu. "Buraya gelebilir misin?"

"Eğer istersen, hemen gelebilirim."

Cookie bana evini tarif etti, kafeden pek uzakta değildi. 91 numaralı kuzey yolunda giderken hızlanmamaya çalışıyor ama bunu beceremiyordum. Kalbim radyoda çalan şarkı her neyse onun temposuyla hızla atıyordu. Eyalet sınırına vardığımda neredeyse gece yarısı olmuştu. Güne Delia Sanderson'ı görmek için sabah uçağa binmekle başlamıştım.

Uzun bir gün olmuştu ve bir an için ne kadar yorgun olduğumu hissettim. Geçmişe, Natalie'nin tepedeki kulübe tablosunu ilk gördüğüm ve Cookie'nin bana tabloyu beğenip beğenmediğimi sorduğu ana gittim.

Sonra Cookie'nin kafeye uğradığımda acaba neden beni hatırlamıyormuş gibi yaptığını kendime sordum.

Aklıma gelen bir şey daha oldu. Karşıma çıkan herkes, Yaratıcı Moral Depolama Kampı adında bir yerin hiç var olmadığını söylemişti ama Cookie inkârı esnasında, "Biz o kampta hiç çalışmadık," demişti.

Bunu o an için akıl edememiştim ama o tepede eğer kamp olmamış olsaydı, yanıtın, "Hı? Ne kampı?" falan olması gerekmez miydi?

Cookie'nin kitap kafesinin önünden geçerken yavaşladım. Uzun ve korkutucu gölgeler ortaya çıkaran iki sokak lambası yanıyordu sadece. Ortalıkta kimsecikler yoktu. Ufak kasaba tıpkı zombi filmlerinde kahramanın etrafının et yiyiciler tarafından sarılmadan önceki hali gibi son derece sakindi. Binayı geçince sağa dönüp yarım kilometre kadar gittim, sonra tekrar sağa döndüm. Artık hiç sokak lambası yoktu. Tek ışık benim farlarımdan geliyordu. Eğer evlerin veya binaların arasından geçiyorsam onların da tüm ışıkları sönüktü. Burada kimsenin hırsızları caydırmak için saatinin alarmının ışığını bile açık bıraktığını sanmıyordum. Zekice bir hareketti. Bu karanlıkta hırsızların evleri bulabileceğinden şüphe ediyordum.

GPS'imi kontrol ettiğimde varış noktamdan yarım kilometre uzakta olduğumu gördüm. Göğsümde dehşete ben-

zer bir his belirdi. Bazı hayvanların ve deniz canlılarının tehlikeyi sezebildiğine dair yazıları hepimiz okumuşuzdur. Sanki hayatta kalma radarları veya etrafa uzanan görünmez dokunaçları varmışçasına, tehlikeleri veya yaklaşmakta olan doğal afetleri hissedebilirler. İlkel insan da elbette bu yeteneğe sahipti. Bu tür hayatta kalma zımbırtısı bizimle kalır. Uyur halde bekleyebilir. Kullanılmadığı için paslanabilir. İçgüdüsel Neandertal adam daima orada, frak gömleğimizin ve hakilerin altında pusudadır.

Gençlik dönemimde okuduğum çizgi romanlara atıfta bulunarak, örümcek hislerimin zil çaldığını söyleyebilirim.

Farlarımı söndürüp dokunma duyumla zifiri karanlığın içinde kaldırıma doğru yavaşladım. Sokağı çerçeveleyen taşlar yoktu. Kaldırım öylece çimenlerle birleşiyordu. Ne yapacağımı bilmiyordum ama onu bunu düşündükçe tedbir alma durumuna geliyordum.

Buradan yürüyebilirdim.

Arabadan yavaşça indim. Kapıyı kapatır kapatmaz, tüm ışık gider gitmez, etrafın sahiden ne kadar karanlık olduğunu kavradım. Gece canlı bir şey gibiydi; beni tüketiyor, gözlerimi kapatıyordu. Bir veya iki dakika ayakta durup gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim. Gözlerin karanlığa uyum sağlaması da ilkel insandan bize miras kalan yeteneklerden biriydi şüphesiz. Önümü en az iki-üç metre görmeye başlar başlamaz, yürümeye koyuldum. Telefonum da yanımdaydı. Asla kullanmadığım uygulamalarla doluydu ama bunlardan muhtemelen en kullanışlı ve son teknoloji olanı, el feneriydi. Onu açmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim.

Şayet –bunun ne tür bir şey olacağını veya ne şekilde olacağını kafamda canlandıramıyordum ama– burada bir tehlike varsa ışıl ışıl bir el feneriyle dikkatin üzerimde toplanmasını istemiyordum. Arabayı öyle park etmemin ve arabadan yavaşça inmemin nedeni de buydu zaten, değil mi?

Kamyonetin arkasında kapana kısıldığım ana gidiverdim bir an için. Oradan kaçabilmek için yapmaya zorlandığım şeyden dolayı vicdanımda rahatsızlık duymuyordum –bunu bin kere de olsa, yeniden yapardım– ama Otto'nun son anlarının ölene dek uykularımda beni ziyaret edeceğine de kuşkum yoktu. Bir yaşama son veren, boynun kırılma anında çıkan o *çıt* sesini hep duyacak, kemiğin ve kıkırdağın kırılma hissini hep hatırlayacaktım. Birini öldürmüştüm. Bir insanı bitirmiştim.

Ardından düşüncelerim Bob'a kaydı.

Adımımı yavaşlattım. Ben tepeden aşağı kaçtıktan sonra Bob ne yapmıştı? Kamyonete dönüp uzaklaşmış, Otto'nun cesedini muhtemelen bir yere atmış olmalıydı ve sonra da...

Acaba beni yine bulmaya çalışır mıydı?

Cookie'nin sesindeki gerginliği düşündüm. Bu kadın bana ne anlatmak istiyordu? Ve bu neden birdenbire bu kadar acil oluvermişti? Beni gecenin bu saatinde arayıp düşünmeme fırsat bile tanımamıştı.

Şimdi Cookie'nin oturduğu binanın önündeydim. Birkaç pencereden azıcık süzülen ışık, evlere tekinsiz, gaz lambasıyla aydınlatılıyor havası veriyordu. Çıkmaz sokağın sonundaki evdeyse, diğerlerine –Cookie'ninkine– göre daha fazla ışık vardı.

Görüşten çıkmak için sola ilerledim. Cookie'nin verandasının ışıkları yanıyordu, o yüzden yaklaşmadım. Görülmek istemediğimden değil. Geniş bir alana yayılan tek katlı, sonrası düşünülmeden eklemeler yapılmışçasına doğal olmayan bir şekilde uzun ve son derece yamuk bir evdi bu. Eğilerek evin yan tarafına geçtim. Karanlıkta kalmaya çalışıyordum. En ışıklı pencereye ulaşana dek son on metreyi kelimenin tam anlamıyla emekleyerek kat ettim.

Şimdi ne yapacaktım?

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde, pencerenin altında duruyordum. Kıpırdamadan dinlemeye çalıştım. Hiç. Sessizlik vardı, sonra kır sessizliği, uzanıp dokunabileceğiniz, bir dokusu ve mesafesi olan sessizlik. İşte şu an beni çevreleyen şey buydu. Gerçek, hakiki, kır sessizliği.

Ağırlığı yavaşça farklı noktalarıma aktardım. Dizlerim çıtırdadı, bu ses o sükûnetin içinde adeta bir çığlık gibiydi. Ayaklarım altımdaydı, dizlerim iyice kırılmış haldeydi, ellerimse baldırlarımdaydı. Tıpkı bir insan piston gibi kendimi sıçramaya hazırladım, böylece pencereden içeriyi görebilecektim.

Yüzümün büyük kısmını görüş açısına getirmeden, pencerenin köşesine doğru yükseldim, böylece tek gözüm ve yüzümün üst sağ dörtte birlik kısmı ışığa maruz kalacaktı. Ani ışık karşısında gözlerimi kırpıştırarak odaya baktım.

Cookie oradaydı.

Kanepede oturuyordu. Cookie'nin sırtı dimdikti. Ağzını sıkıyordu. Ortağı Denise yanında otuyordu. El eleydiler ama yüzleri soluk ve bitkindi. Gerginlikleri bedenlerinden dalgalar halinde çıkıyordu.

Bir şeyden dolayı gergin olduklarını anlamak için beden dili uzmanı olmanız gerekmiyordu. O *bir şeyin* ne olduğunu anlamak birkaç saniyemi aldı.

Karşılarında, bir sandalyede oturan bir adam vardı.

Adamın sırtı bana dönüktü, dolayısıyla tek görebildiğim kafasının tepesiydi.

İlk etapta panikle aklıma gelen şey, bu adamın Bob olup olmadığıydı.

Adamı daha iyi görebilmek adına, birkaç santim daha yükseldim. Şansım yoktu. İskemle kocaman ve pelüşlüydü. Adam sandalyeye gömülmüştü ve görünmüyordu. Pencerenin diğer tarafına geçtim, bu kez yüzümün sol üst kısmı görünüyordu. Adamın kırlaşmış kıvırcık saçlarını şimdi görebiliyordum.

Bob değildi. Kesinlikle Bob değildi.

Adam konuşuyordu. İki kadın artık adam her ne anlatıyorsa dikkatle onu dinliyor ve aynı anda başlarını sallıyorlardı. Dönüp kulağımı pencereye dayadım. Cam soğuktu. Adamın ne dediğini duymaya çalışıyordum ama ses hâlâ son derece boğuktu. İskemledeki adam bir şeye netlik kazandırmak istercesine azıcık öne eğildi. Sonra çenesini hafifçe yana yatırdı ve bu onu profilden görmeme yetti.

Yüksek sesle iç çekmiş olabilirim.

Adamın sakalı vardı. Kilit nokta buydu. Onu bu şekilde tanıyabildim –sakalından ve kıvırcık saçlarından–. Natalie'yi ilk gördüğüm ana, güneş gözlüğüyle sandalyede oturduğu ana geri döndüm. Hemen yanındaki sandalyede sakallı ve kıvırcık saçlı bir adam oturuyordu.

Bu adam.

Bu da neydi ki şimdi?

Sakallı adam pelüş sandalyeden kalktı. Yüzünde sert bir ifadeyle, odada gezinmeye başladı. Cookie ve Denise iyice gerildiler. Birbirlerinin elini öyle sıkı tutuyorlardı ki boğum yerlerinin bembeyaz kesildiğine yemin edebilirdim. İşte o zaman beni afallatan –olayın içine körlemesine koşmadan önce bu ufak keşif görevinin öneminin kafama dank etmesine neden olan– başka bir şeyi fark ettim.

Sakallı adamın silahı vardı.

Çömelmiş halde donup kaldım. Bacaklarım titremeye başladı; bunun korkudan mı, yoksa güç sarf etmekten mi kaynaklandığını bilmiyordum. Eğildim. Şimdi ne yapacaktım?

Tüysene, budala!

Evet, en iyi seçenek bu gibi görünüyordu. Arabama kaçmak. Polisleri aramak. İşi onlara bırakmak. Bu senaryonun nasıl ilerleyeceğini kafamdan geçirdim. İlk olarak, polislerin buraya gelmesi ne kadar zaman alırdı? Bekleyin, bana inanırlar mıydı ki? Önce Cookie ve Denise'i mi ararlardı? SWAT ekibi mi gelirdi? Ve ben şimdi bunları sahiden düşünürken burada tam olarak olan biten neydi? Sakallı, Denise ve Cookie'yi kaçırıp beni mi aratmıştı yoksa bu işte hepsi birlikte miydi? Eğer işbirliği içindelerse ben polisi aradıktan sonra ne olurdu? Polisler gelirdi ve Denise ile Cookie her şeyi reddederlerdi. Sakallı silahını saklardı ve bir şeyden haberi olmadığını iddia ederdi.

Peki, başka ne seçeneğim vardı? Polis çağırmam şarttı, değil mi?

Sakallı odada gezinmeye devam ediyordu. Odadaki gerilim tıpkı bir kalbin güm güm atışı gibiydi. Sakallı saatine baktı. Ceptelefonunu çıkarıp telsiz tutuyormuş gibi tuttu. Bağırarak bir şeyler söyledi.

Kiminle konuşuyordu?

Çüş, dedim. Hadi ya, başkaları da varsa? Gitme zamanı gelmişti. Polisleri ara veya arama, her neyse işte. Bu adam silahlıydı. Ben değildim.

*Hasta luego**, pislik!

Arkamdan gelen havlama sesini duyduğumda pencereden son bir kez bakıyordum. Sesi duyunca donakaldım. Sakallı durmadı. Başını havlama sesine –ve dolayısıyla bana– doğru çevirdi. Gözlerimiz buluştu. Beni görünce şaşkınlıkla gözlerini kocaman açtı. Kısa bir an için –saniyenin yüzde biri falan olabilir– ikimiz de hareket etmedik. Şaşkınlıkla bakıyor, birbirimizin ne yapacağını kestirmeye çalışıyorduk, ta ki Sakallı silahını kaldırıp bana doğrultup tetiği çekene kadar.

Kurşun pencereyi kırıp geçerken ben geriye düştüm.

Toprak zeminin üzerine kapaklandım. Cam kırıkları üzerime yağıyordu. Köpek havlamaya devam ediyordu. Yuvarlanıp kendimi camdan korudum ve ayağa kalktım.

"Dur!"

Solumdan gelen bu ses başka bir adama aitti. Sesi tanımıyordum ama adam dışarıdaydı. Ah, Tanrım, buradan kaçmalıydım. Düşünmeye veya tereddüt etmeye vakit yoktu. Tüm gücümle diğer yöne koştum. Köşeyi döndüm, bacaklarım neredeyse son hızındaydı.

---

* (İsp.): Görüşmek üzere. (ç.n.)

Ya da ben öyle sanıyordum.

Tehlikeyi sezmemi sağladığı için örümcek hislerime önceden güvenmiştim. Durum buysa aynı hisler şimdi beni fena halde yüzüstü bırakmıştı.

Köşede başka bir adam vardı. Adam beyzbol sopası elinde hazır halde beni bekliyordu. Bacaklarımı durdurmayı başardım ama başka şeye zaman yoktu. Sopanın kalın kısmı bana doğru geliyordu. Tepki verme şansım yoktu. Orada aptal gibi durmaktan başka bir şey yapma şansım yoktu. Sopa alnımın ortasına indi.

Yere düştüm.

Adam bana yeniden vurmuş olabilir. Bilmiyorum. Gözlerim geriye kaydı ve kendimden geçtim.

Yirmi Birinci Bölüm

Uyandığımda ilk hissettiğim şey, acıydı.

Tek düşünebildiğim buydu: Muazzam, insanı mahveden bir acı ve bunu nasıl hafifletebileceğim. Kafatasım paramparça olmuş gibi hissediyordum. Sanki ufacık kemik parçaları gevşemiş, sivri uçları beynimin en hassas dokusunu yarıp geçiyormuş gibiydi.

Başımı hafifçe yana çevirdim ama bu sivri uçların daha sert batmasına neden oldu. Durdum, gözlerimi kırpıştırdım, açabilmek için onları yeniden kırpıştırdım, sonra vazgeçtim.

"Uyandı."

Bu ses Cookie'ye aitti. Bir kez daha gözlerimi açmaya çalıştım. Neredeyse parmaklarımla gözkapaklarımı tutacaktım. Canım çok yanıyordu. Birkaç saniyemi aldı ama başardım. Odaklanabilmem ve yeni çevremi anlamaya başlamam birkaç saniyemi daha aldı.

Artık dışarıda değildim.

Bu kesindi. Yukarı baktığımda bir çatının ahşap kirişlerini gördüm. Cookie'nin evi değildi burası. Onunki tek katlı bir çiftlikti. Burasıysa daha ziyade, bir ahır veya eski bir

çiftlik eviydi. Zemin de ahşaptı, toprak değildi; böylece ahır seçeneğini eledim.

Cookie oradaydı. Denise de öyle. Sakallı başıma gelip bana saf, katıksız bir nefretle baktı. Bunun nedeni konusunda en ufak fikrim yoktu. Solumda, kapının yanında ayakta duran ikinci bir adam olduğunu gördüm. Bir üçüncüsüyse bilgisayar ekranının başında oturuyordu. İkisini de tanımıyordum.

Sakallı bana ters ters bakarak bekliyordu. Galiba, "Neredeyim?" türünden bir şeyler sormamı bekliyordu. Hiçbir şey söylemedim. Sakinleşip kafamı toparlamaya çalıştım.

Neler döndüğüne dair hiçbir fikrim yoktu.

Gözlerimi etrafta gezdiriyor, odayı iyice anlamaya çalışıyordum. Bir kaçış noktası arıyordum. Bir kapı ve üç pencere olduğunu gördüm, hepsi de kapalıydı. Kapının yanında duran biri vardı. İçlerinden en az birinin silahlı olduğunu hatırladım.

Sabırlı olmalıydım.

Sakallı, "Konuş," dedi.

Konuşmadım. Kaburgalarımı tekmeledi. İnledim ama hareket etmedim.

Cookie, "Jed, yapma," dedi.

Sakallı Jed bana dik dik baktı. Gözlerinde öfke vardı. "Todd'u nasıl buldun?"

Bu beni şaşırttı. Ondan ne sormasını bekliyordum bilmiyorum ama bunu beklemediğim kesindi. "Ne?"

"Beni duydun," dedi. "Todd'u nasıl buldun?"

Kafam dönüyordu. Yalan söylemenin faydası dokunacağını sanmıyordum, ben de doğruyu söyledim. "Vefat ilanıyla."

Jed, Cookie'ye baktı. Yüzlerinde beliren şaşkınlık ifadesini gördüm.

"Vefat ilanını gördüm," diye devam ettim. "Üniversitenin internet sayfasında. Cenazesine gittim."

Jed beni yine tekmelemeye yeltendi ama Cookie başını sallayarak onu durdurdu. Jed aksi bir ifadeyle, "Ben ondan bahsetmiyorum," dedi. "Öncesinden bahsediyorum."

"Neyin öncesi?"

"Aptalı oynama. Todd'u nasıl buldun?"

"Neden bahsettiğini anlamıyorum," dedim.

Adamın gözlerindeki öfke patladı. Silahını çıkarıp bana doğrulttu. "Yalan söylüyorsun."

Hiçbir şey söylemedim.

Cookie adama yaklaştı. "Jed?"

Adam, "Geri çekil!" diyerek onu tersledi. "Ne yaptığını biliyorsun, değil mi?"

Cookie başını sallayıp kendine söyleneni yaptı. Ben çıtımı çıkarmadım.

Jed bana yeniden, "Konuş," dedi.

"Ne söylememi beklediğini bilmiyorum."

Bilgisayarın başında oturan adama baktım. Korkmuş görünüyordu. Kapının yanında duran da öyleydi. Bob ve Otto'yu düşündüm. Onlar korkmuş görünmüyorlardı. Hazır ve deneyimli görünüyorlardı. Bu adamlarsa öyle değillerdi. Bunun başka bir anlamı yoksa, eğer durum başka türlü değilse büyük bir belanın içindeydim.

Jed sıktığı dişlerinin arasından, "Bir daha soruyorum," dedi. "Todd'u nasıl buldun?"

"Söyledim ya."

Jed, "Onu sen öldürdün!" diye bağırdı.

"Ne? Hayır!"

Jed dizlerinin üzerine çöküp tabancanın ağzını alnıma dayadı. Gözlerimi kapatıp patlama sesini bekledim. Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Eğer bir kez daha yalan söylersen," diye fısıldadı, "seni hemen buracıkta gebertirim."

Cookie'nin sesi: "Jed?"

"Kapa çeneni!"

Silahın ağzını alnımda iz yapmaya yetecek kadar bastırdı. "Konuş."

"Ben yapmadım..." Gözleri bana biraz daha inkâr edersem benim için iyi olmayacağını anlatıyordu. "Onu neden öldüreyim ki?"

Jed, "Onu sen söyleyeceksin," dedi. "Ama önce onu nasıl bulduğunu bilmek istiyorum."

Jed'in eli titriyor, alnımdaki silahın ağzı tıngırdıyordu. Tükürükleri sakallarına yapışıyordu. Artık canım yanmıyordu, acı yerini salt korkuya bırakmıştı. Jed o tetiği çekmek istiyordu. Beni öldürmek istiyordu.

"Sana söyledim ya nasıl olduğunu," dedim. "Lütfen. Beni dinle."

"Yalan söylüyorsun!"

"Yalan söylemi-"

"Ona işkence ettin ama konuşmadı. Todd zaten sana yardım edemezdi ki. O bilmiyordu. O çaresiz ve cesurdu ama sen, seni piç..."

Ölümle aramda yalnızca saniyeler vardı. Adamın sesindeki büyük acıyı anlayabiliyor ve bahane dinlemeyeceğini

biliyordum. Bir şey yapmalıydım, tabancayı alma riskine girmeliydim ama sırtım düzlükteydi. Harekete geçmem fazla zaman alırdı.

"Onu asla incitmedim, yemin ederim."

"O dulu bugün ziyarete gitmediğini de söylersin sen şimdi."

Çabucak, "Hayır, gittim," dedim. Onunla hemfikir olduğum için mutluydum.

"Ama o da bir şey bilmiyordu, değil mi?"

"Ne bilecekti ki?"

Jed alnımdaki tabancayı biraz daha derine bastırdı. "Dulla görüşmeye neden gittin?"

Gözüne baktım. "Nedenini bilmiyorum," dedim.

"Ne arıyordun?"

"*Ne* değil," dedim. "*Kim*. Natalie'yi arıyordum."

Jed başını salladı. Yüzünde soğuk bir gülümseme belirdi. Bu gülümsemeden doğru yanıtı –ve yanlış olanı– verdiğimi anladım. "Neden?" diye sordu.

"Ne demek, neden?"

"Seni kim tuttu?"

"Kimse."

"Jed!"

Bu kez konuşan Cookie değildi. Bilgisayar ekranının başında oturan adamdı.

Araya girilmesinden hoşlanmayan Jed dönüp, "Ne var?" dedi.

"Şuna bir baksan iyi olur. Misafirlerimiz var."

Jed tabancayı kafamdan çekti. Derin bir oh çektim. Bilgisayarın başındaki adam Jed görebilsin diye ekranı çevirdi. Bu siyah-beyaz bir gözetleme kamerasıydı.

Jed, "Onlar bizim dostumuz," dedi. "Endişe etmeyelim, şeye kadar..."

Daha fazla beklemedim. Şansımı görüp kullandım. Hiç uyarmadan ayağa fırlayıp kapıyı kollayan adama koştum. Sanki ağır çekimde hareket ediyormuşum, kapıya ulaşmam çok uzun sürüyormuş gibiydi. Omuzlarımı indirdim, adama dalmaya hazırdım.

"Dur!"

Kapıyı tutan adama belki iki adım mesafedeydim. Adam büzülmüş, kendini saldırıma karşı kolluyordu. Beynim çalışmaya, hesaplamaya ve yeniden hesaplamaya devam ediyordu. Saniyelerden daha çabuk –nanosaniyelerden daha çabuk– bir şekilde tüm senaryoyu çıkardım. Adamı indirmem ne kadar sürerdi? En iyi ihtimalle, iki veya üç saniye. Sonra kapının tokmağına uzanmam, onu çevirmem, kapıyı açıp dışarı koşmam gerekiyordu.

Bunlar ne kadar sürerdi?

Sonuç: Çok uzun.

O zamana kadar diğer iki adam ve hatta kadınlar bana yetişirdi. Veya Jed silahını sıkardı. Aslında, eğer yeterince hızlı davransa ben daha kapıdaki adama yetişmeden bir el ateş edebilirdi.

Kısacası, ihtimalleri hesapladığımda, o kapıdan çıkma şansımın hiç olmadığını kavradım. Buradaydım ve düşmanıma kafa atmak üzere hızla koşuyordum. Adam hazırdı, beni bekliyordu. Ona gitmemi bekliyordu. Jed ve diğerlerinin de öyle beklediğini varsaydım.

Öyleyse bu olmazdı, değil mi?

Onları şaşırtmam lazımdı. Mümkün olan en son anda, bedenimi sağa çevirdim ve hiç arkama bakmadan veya tereddüt bile etmeden öne atılıp pencereye daldım.

Hâlâ havadayken başka bir pencerenin kırılma sesini ve Jed'in, "Onu yakalayın!" diye bağırdığını duydum.

Yuvarlanarak yere düşerken kollarımla başımı korudum, hareket gücümü kullanarak kolayca ayağa kalkmayı umuyordum. Bu bir fanteziydi. Yuvarlanırken ayağa kalkabildim ama hareket gücü öyle birdenbire durmadı. Beni hareket ettirmeye, yere vurmaya, düşürmeye devam etti. Nihayet durduğumda yeniden ayağa kalkabilmek için çabalamam gerekti.

Hangi cehennemdeydim acaba?

Düşünmeye zaman yoktu. Arka bahçede olduğumu tahmin ettim. Ağaçlar görüyordum. Kaldırımın ve ön tarafın arkamda kaldığını düşünüyordum. O tarafa yöneldim ama sonra ön kapının açıldığını duydum. Üç adam göründü.

Vah vah.

Dönüp ağaçlıklara doğru koştum. Karanlık beni tamamen yuttu. Birkaç metre önümü göremiyordum ama yavaşlamak bir seçenek bile değildi. Arkamda en az biri silahlı olan üç adam vardı.

Birinin, "İşte, şurada!" diye haykırdığını duydum.

"Yapamayız, Jed. Ekranda ne olduğunu gördün."

Bense koştum. Ağaçlara doğru sıkı ve hızlı bir şekilde koştum ve sonunda bir ağaca çarptım. Wile E. Coyote'nin tırmığa *küt* diye çarpıp titreşim yaratması gibi oldu. Beynim sallanmaya başladı. Darbe beni durdurdu, yere kapaklandım. Zaten ağrıyan başım sızlayarak çığlıklar atıyordu.

Bana yaklaşan fenerin ışığını gördüm.

Yuvarlanıp bir yere gizlenmeye çalıştım. Yan tarafımı başka bir ağaca –kahretsin, belki de aynı ağaca– çarptım. Kafam itiraz çığlıkları atıyordu. Diğer tarafa yuvarlandım, olabildiğince dümdüz şekilde yerde yatmaya çalıştım. Fenerin ışığı tam üzerimden geçti.

Ayak seslerinin yaklaştığını duyabiliyordum.

Harekete geçmeliydim.

Geride kalan evin tarafından, çakıltaşlarının üzerindeki lastik seslerini duydum. Birisi araba sürüyordu.

"Jed?"

Kulağı tırmalayan bir fısıltıydı bu. Fenerin ışığı hareketsiz kaldı. Birinin yeniden Jed'e seslendiğini duydum. Fenerin ışığı şimdi kesilmişti. Yine zifiri karanlıktaydım. Ayak seslerinin uzaklaştığını duydum.

Kalkıp koşsana, beyinsiz!

Kafam buna izin vermiyordu. Kısa bir süre daha yerde yattım, ardından uzaktaki çiftlik evine, geriye baktım. Orayı şimdi nihayet dışarıdan ilk kez görebiliyordum. Kıpırdamadan, öylece bakakaldım. Bir kez daha, üzerinde durduğum zemin altımdan çekiliyormuş gibi oldu.

Burası Yaratıcı Moral Toplama Kampıydı.

Natalie'nin kalmış olduğu yerde tutuluyordum.

Neler dönüyordu?

Araba durdu. Bakabilmek için azıcık yükseldim. Bakabildiğimde, arabayı görebildiğimde bütünüyle rahatladığımı hissettim.

Bu bir polis devriye arabasıydı.

Paniklerini şimdi anlıyordum. Jed ve ekibinin girişte gözetleme kamerası vardı. Beni kurtarmak için polis arabasının geldiğini görüp paniklemişlerdi. Şimdi anlıyordum.

Kurtarıcılarıma doğru koşmaya başladım. Jed ve beraberindekiler beni artık öldüremezdi. Beni kurtarmaya gelen polislerin önünde yapamazlardı. Ağaçlığın neredeyse sonuna gelmişken, polis arabasından yaklaşık otuz metre uzaktayken aklıma başka bir şey geldi.

Polisler nerede olduğumu nasıl bilmişlerdi?

Aynı şekilde, polisler başımın belada olduğunu nereden bilmişlerdi? Ve eğer beni kurtarmaya geldilerse arabayı neden bu kadar yavaş kullanıyorlardı? Jed onlardan bahsederken neden *dostlarımız* demişti? Yavaşlarken rahatlama hissim de uçup gitti, kafama başka sorular üşüştü. Jed devriye arabasını neden kocaman bir gülümsemeyle ve alelade bir şekilde el sallayarak selamlıyordu? İki polis neden arabadan inerken aynı aleladelikle onu geri selamlıyorlardı? Neden hepsi birden el sıkışıyorlar ve eski dostlar misali birbirlerinin sırtını sıvazlıyorlardı?

Birisi, "Selam Jed," diye seslendi.

Ah, kahretsin. Bu, Gürbüz'dü. Diğer polis de, Cılız Jerry. Olduğum yerde kalmaya karar verdim.

Jed, "Selam gençler," dedi. "Nasılsınız bakalım?"

"İyidir, adamım. Ne zaman döndün?"

"Birkaç gün oldu. Sorun nedir?"

Gürbüz, "Jake Fisher adında birini tanıyor musun?" diye sordu.

Çüş. Öyleyse belki de, beni kurtarmaya gelmişlerdi.

Jed, "Hayır, sanmıyorum," dedi. Diğerleri de dışarı çıkmıştı. Hepsi birden el sıkışıp birbirlerinin sırtını sıvazladılar. "Çocuklar, şeyi tanıyor musunuz... isim neydi?"

"Jacob Fisher."

Hepsi birden başlarını olumsuzca sallayıp mırıldandılar.

Gürbüz, "Hakkında anons geçildi," dedi. "Üniversitede öğretim görevlisi. Görünüşe göre, birini öldürmüş."

Kanım dondu.

Cılız Jerry, "Hatta budala bunu itiraf etmiş," diye ekledi.

Jed, "Tehlikeli birine benziyor," dedi. "Ama bunun bizimle ne ilgisi olduğunu anlamadım."

"Öncelikle, onu birkaç gün önce senin arazine girmeye çalışırken gördük."

"Benim arazime mi?

"Evet ama şu an burada olmamızın nedeni bu değil."

Ne yapacağımı bilemiyordum, çalıların arasına eğildim.

Gürbüz, "GPS'imiz bir ceptelefonunun izini sürüyor," dedi.

Cılız da, "Ve koordinatlar da bizi tam buraya getirdi," diye ekledi.

"Anlamıyorum."

"Kolay, Jed. Adamın iPhone'unun izini sürebiliyoruz. Günümüzde bu zor değil. Çocuklarımın telefonunda da bu takip uygulamasından var ve bu da, failin şu anda senin arazinde olduğunu söylüyor."

"Tehlikeli bir katilin mi?"

"Olabilir, evet. Şimdi, neden hepiniz içeride beklemiyorsunuz?" Ortağına baktı. "Jerry?"

Jerry arabaya gidip bir tür elde taşınır alet aldı. Birkaç dakika aletle uğraştı, dokunmatik ekrana tıkladı ve sonra, "Şu yönde, elli metre ileride," dedi.

Cılız Jerry nerede saklandığımı pat diye gösteriverdi.

Beynimden bir sürü senaryo geçti. Bir tanesi, en net olanı: Teslim olmak. Ellerimi yukarı kaldırıp ağaçların arasından düzlüğe yürüyüp olabildiğince yüksek sesle, "Teslim oluyorum!" diye bağırmak. Polis nezaretinde olursam hiç olmazsa Jed ve ekibinden güvende olurdum.

Ben bunu –kollarımı kaldırıp seslenerek teslim olmayı– ciddi ciddi düşünürken Jed'in tabancasını çıkardığını gördüm.

Vay canına!

Gürbüz, "Jed, ne yapıyorsun sen?" dedi.

"Bu benim tabancam. Yasal iznim var. Ve şu an benim arazimdeyiz, değil mi?"

"Öyle. Yani?"

Jed, "Peşinde olduğunuz katil..." diye söze başladı.

Şimdi de katil olmuştum.

"Silahlı ve tehlikeli olabilir. Arkanızda destek olmadan onun peşine düşmenize izin veremeyiz."

"Desteğe ihtiyacımız yok Jed. Kaldır şunu."

"Burası hâlâ benim arazim, değil mi?"

"Öyle."

"Madem sizce de öyle, o halde burada kalıyorum."

Net senaryom birdenbire o kadar da net görünmedi. Jed beni iki nedenle öldürmek istiyordu. Birincisi, Todd'un öldürülmesiyle ilgim olduğunu sanıyordu. Beni alıkoymasının nedeni buydu. Şimdi ortaya çıkıveren ikinci nedense,

ölülerin konuşmadığıydı. Eğer teslim olursam polislere bu gece olanları, beni nasıl kaçırdıklarını ve bana ateş ettiklerini anlatabilirdim. Benim sözüme karşı onlarınkiler olurdu ama Cookie'nin evindeki mermi Jed'in tabancasına uyuyordu. Cookie'nin beni aradığına dair telefon kayıtları vardı. Çetin bir oyun çıkardı ama Jed'in bu riski almak istemediğine bahse girerdim.

Ama Jed eğer şu an beni vurursa –ben teslim olmaya çalışırken ateş açarsa– kendini savunuyormuş gibi veya en kötüsü, gerginlikten dolayı tetiği yanlışlıkla çekmiş gibi gözükebilirdi. Beni vurup öldürebilir ve silahlı olduğumu sandığını falan söyleyebilirdi, zira Gürbüz ve Cılız'a göre zaten birini öldürmüştüm. Ve tüm bu Vermontlu dostlar, Jed'in hikâyesini desteklerdi ve onlara karşı çıkan tek kişi –bendeniz– kurtçuklara yem olurdum.

Düşünecek başka şeyler de vardı. Eğer teslim olursam polis beni ne kadar tutardı? Gerçeğe yaklaşıyordum. Bunu hissediyordum. Birini öldürdüğümü sanıyorlardı. Ne yazık ki, bunu bir nevi itiraf eden bendim. Beni ne kadar tutarlardı? Bahse girerim, kısa bir süre.

Eğer beni şimdi enselerlerse Natalie'nin kız kardeşi Julie'yle yüzleşme şansım büyük ihtimalle hiç olmayacaktı.

Cılız Jerry, "Bu taraftan,"dedi.

Bana doğru yürümeye başladılar. Jed silahını kaldırdı, hazırda tutuyordu.

Geri çekilmeye başladım. Kafam sanki pekmez kavanozuna tıkılmış gibiydi.

Gürbüz, "O ağaçlığın içinde birisi varsa, ellerini kaldırarak çıksın!" diye seslendi.

Yaklaştılar. Birkaç adım daha gerileyip bir ağacın arkasına saklandım. Ağaçlar sıktı. Aralarına iyice girersem en azından biraz daha güvende olurdum. Bir taş alıp sol tarafa olabildiğince hızla attım. Tüm gözler oraya çevrildi. Fenerler o yöne döndü.

Birisi, "Şurada!" diye bağırdı.

Jed silahını doğrultarak önden gitti.

Teslim olmak mı? Ah, hiç sanmıyorum.

Gürbüz, Jed'in hemen yanındaydı. Jed hızla yürüyor, neredeyse koşuyordu ama Gürbüz onu kolundan tutup durdurdu. "Yavaş ol," dedi. "Silahlı olabilir."

Ama tabii ki, Jed daha iyi biliyordu, öyle değil mi?

Cılız kıpırdamadı. "Bu şey onun orada olduğunu söylüyor."

Yine benim olduğum yeri işaret etti. Kırk-elli metre ötedeydiler.

Çalıların arasında eğilirken olabildiğince az ses çıkarmaya çabalayarak telefonu çabucak yaprak yığınının içine gömüp oradan uzaklaştım. Son üç günde kaybettiğim ikinci telefondu bu. Ağaçların arasında daha derine, geriye doğru gittim, hiç ses çıkarmamaya çalışıyordum. Dikkatlerini dağıtmam gerekirse diye elime birkaç tane taş almıştım.

Diğerleri Jerry'nin yanına gelmişlerdi, hep birlikte telefona doğru yavaş yavaş ilerliyorlardı.

Hızlandım, ağaçların arasında derine, daha derine daldım. Onları artık göremiyordum, yalnızca el fenerlerinin ışığını görebiliyordum.

Cılız Jerry, "Adamımız yakında," dedi.

Jed ise durumu anlayıp, "Veya telefonu," dedi.

Eğilerek ilerlemeye devam ettim. Gerçekten de, bu noktada hiçbir planım yoktu. Hangi tarafa yöneleceğimi veya ağaçlığın ne kadar uzağa gittiğini bilmiyordum. Onlardan kaçabilirdim ama en sonunda, bir çıkış yolu bulmadığım sürece buradan nasıl kurtulacağımı kesinlikle bilmiyordum.

Belki aynı yoldan eve dönebilirim, diye düşündüm.

Mırıldanma sesleri duydum. Onları göremeyeceğim kadar uzaktaydılar. Bu iyi bir şeydi. Hareketin durduğunu gördüm. Fenerler inmişti.

Birisi, "Burada değil," dedi.

Gürbüz sinirlendi. "Bunu görüyorum zaten!"

"Belki de, takip cihazınız kapalıdır."

Tahminime göre, telefonu rastgele gömdüğüm yerin tam üstündeydiler. Bunun bana ne kadar zaman kazandırdığını merak ettim. Fazla değildi ama muhtemelen yeterliydi. Koşmak için kalktım ve işte o zaman olanlar oldu.

Doktor veya bilim adamı değilim, dolayısıyla adrenalinin nasıl çalıştığını gerçek anlamda anlatamam. Çalıştığını biliyorum sadece. Kafama aldığım darbeden, pencereden atlayışımdan, yere sertçe düşmemden sonra hareket etmeme yardımcı olmuştu. Ağaca çarptıktan sonra dudağımın şiştiğini hissetmeme ve dilimdeki kan tadını almama rağmen devam etmeme yardımcı olmuştu. Bildiğim –şu an öğrenmekte olduğum– şeyse adrenalinin sınırsız olmadığıydı. Bu, bedenimizde bulunan, sonu olan bir hormondan başka bir şey değildi. Bildiğimiz en tesirli dalga olabilir ama çabucak deneyimlediğim üzere, etkileri sadece kısa süreliydi.

Bu dalga da nihayet miadını dolduruyordu.

Tırpan makinesinin tırmığıyla kendini gösteren ağrı pek de azalmadı. Başıma saplanan feci ağrı beni dizlerimin üstüne çökertti. Çığlığı basmamak için ağzımı elimle kapatmam gerekti.

Başka bir arabanın daha geldiğini duydum. Gürbüz destek mi çağırmıştı yoksa?

Uzaktan şöyle dediklerini duyuyordum:

"Bu onun telefonu!"

"Lanet olasıca... onu gömmüş!"

"Dağılın!"

Arkamdaki hışırtıları duyabiliyordum. Ne kadar önde olduğumu ve bu mesafenin el fenerinin ışığından veya kurşunlardan beni nasıl koruduğunu merak ediyordum. Büyük ihtimalle, fazla veya iyi sayılmazdı. Bir kez daha teslim olup şansımı denemeyi kafamdan geçirdim. Bir kez daha bu fikri beğenmedim.

Gürbüz'ün, "Geri dön, Jed. Bunu biz hallederiz," dediğini duydum.

Jed, "Burası benim arazim," diye karşılık verdi. "İkinizin her yeri dolaşması için fazla büyük."

"Yine de..."

"Benim arazim, Jerry." Jed'in sesinde öfke vardı. "Ve burada olmaya yetkiniz yok."

"Yetki mi?" konuşan Gürbüz'dü. "Sen ciddi misin? Biz sadece senin güvenliğinden endişe ediyoruz."

Jed, "Ben de öyle," diye karşılık verdi. "O katilin nerede saklandığına dair hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Pekâlâ..."

"Belki de, evdedir. Saklanıyordur. Bizi bekliyordur. Asla olmaz, kardeşim, burada sizinle kalacağız."

Sessizlik.

Ayağa kalk, dedim kendime.

Gürbüz, "Herkesin birbirine yakın durmasını istiyorum," dedi. "Kahramanlığın lüzumu yok. Bir şey görürseniz yardım için seslenin."

Aynı fikirde olduklarına dair mırıldanmalar duydum, ardından el fenerlerinin ışığı karanlığı deldi. Dağılıyorlardı. Karanlıkta insanları göremiyordum; tek görebildiğim, sallanan el fenerlerinin ışığıydı. Hapı yuttuğum kesindi.

Ayağa kalk, beyinsiz!

Başım keskin ağrıdan dolayı dönüyordu ama yine de ayağa kalkabildim. Filmlerdeki baş belası canavarlar gibi öne doğru sendelemeye başladım. Üç veya dört adım atmıştım ki el fenerinin ışığını sırtımda hissettim.

Hemen bir ağacın arkasına atladım.

Görülmüş müydüm?

Birinin seslenmesini bekledim. Kimse seslenmedi. Sırtımı ağacın kabuğuna yasladım. Duyabildiğim tek ses, kendi nefesimin sesiydi. Işık üzerime gelmiş miydi? Geldiğine emindim. Bilemiyordum. Olduğum yerde kalıp bekledim.

Bana yaklaşan ayak seslerini duydum.

Ne yapacağımı bilemiyordum. Eğer birisi beni gördüyse işim bitmişti. Kaçabilmem mümkün değildi. Birinin yardım çağırmasını bekledim.

Yaklaşan ayak seslerinden başka bir şey yoktu.

Ama bir dakika. Eğer yerimi buldularsa neden kimse ses-

lenmiyordu? Belki de güvendeydim. Belki de beni bir ağaç veya başka bir şey sanmışlardı.

Ya da belki de beni vurmak istedikleri için kimse seslenmiyordu.

Bir an için serinkanlılıkla bunu düşündüm. Diyelim ki, bu kişi Jed'di. Diğerlerine seslenir miydi? Hayır. Eğer seslenirse ben kaçardım ve Gürbüz ile Cılız Jerry de peşime düşerdi ve beni öldürmek güçleşirdi. Beni el fenerinin ışığıyla gördüğünü varsayalım. O zaman ne olurdu? Eğer beni gördüyse, tam da bu ağacın arkasında saklandığımı biliyorsa, pekâlâ o halde, Jed beni yalnız yakalamak ister, silahını doğrultur ve...

Dıkşın!

Ayak sesleri gitgide yaklaşıyordu.

Beynim yine şu sürüngence hızlı hesaplama işini yapmaya çalıştı, bu beni daha önce kurtarmıştı, değil mi? Ancak nöronlarımı bir veya iki saniye yaktıktan sonra, oldukça şaşırtıcı ama net sonuca vardım:

Bitmiştim. Hiçbir çıkış yolu yoktu.

Büyük koşu için gücümü toplamaya çalıştım. Sahiden de bunun ne faydası olacaktı ki? Kendimi açık edecek ve bulunduğum koşulda asla uzağa gidemeyecektim. Ya vurulacak ya da yakalanacaktım. Düşünsenize, şu anki iki seçeneğim bunlardı: Vurulmak ya da yakalanmak. Yakalanmayı tercih ediyorum, çok teşekkür ederim ama şimdiki soru şuydu: Vurulmaktan ziyade yakalanma şansımı nasıl en üst düzeye çıkarabilirdim?

En ufak bir fikrim yoktu.

El fenerinin ışığı önümde geziniyordu. Sırtımı ağaca iyice yaslayıp parmak uçlarımda yükseldim. Sanki bir faydası olacakmış gibi. Ayak sesleri yaklaşıyordu. Sese ve ışın parlaklığına bakılırsa bu kişi benden on metre kadar ötedeydi.

Beynimde seçenekler dönüyordu. Yerimde kalıp adamın üzerine atlayabilirdim. Bu kişi örneğin Jed ise onu silahsız bırakabilirdim. Tarafımdan gösterilecek her türlü çaba yerimi belli etmekle kalmayıp aynı zamanda bu kişi eğer Jed değilse –örneğin Gürbüz ise– üzerimde ölümcül güç kullanılma ihtimalini de beraberinde getirecekti.

O halde, ne yapmalıydım?

Görülmediğimi umuyordum.

Ama elbette umut bir plan veya hatta seçenek bile değildi. Sadece bir dilekti. Hayalperest bir düşünceydi. Sonumu – pekâlâ, yine– kaderin eline bırakmaktı.

Ayak sesleri şimdi yalnızca bir veya iki metre uzağımdaydı. Kendimi hazırladım, ne yapacağımı bilemiyordum, bu kısmı beynimin sürüngen tarafına bıraktım. Derken bir fısıltı duydum.

"Sakın konuşma. Ağacın arkasında olduğunu biliyorum."

Bu, Cookie'ydi.

"Yanından geçip gideceğim," dedi. Sesi kısıktı. "Bunu yaptığımda hemen arkama geç ve yürü. Olabildiğince yakın ve arkamda ol."

"Ne?"

"Sadece dediğimi yap." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. "Çok yakından."

Cookie ağacın yanından geçti, neredeyse ağaca değecekti, ben de peşine takıldım. Tereddüt etmedim. Hemen arka-

sına geçip onu takip ettim. Uzaktaki, hem sağımda hem de solumdaki el feneri ışıklarını görebiliyordum.

Cookie, "Yalandan değildi, değil mi?" dedi.

Ne demek istediğini anlamadım.

"Natalie'yi sevdin, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Seni olabildiğince uzağa yürüteceğim. Bir patikaya varacağız. Oradan sağa dön. Eğilerek git, görülme. Patika seni beyaz şapelin bulunduğu alana çıkaracak. Oradan nasıl kaçacağını bilirsin. Ben onları oyalayacağım. Olabildiğince uzağa kaç. Eve gitme. Seni orada bulurlar."

"Kim bulur?"

Arkadaşının adımlarını kopyalayarak onu sinir etmeye çalışan bir çocuk misali, onunla senkronizasyon içinde hareket etmeye çabalıyordum.

"Buna bir son vermelisin, Jake."

"Beni kim bulacak?"

"Bu senin hayal edebileceğinden daha büyük bir şey. Neye bulaştığını bilmiyorsun. Hem de hiç."

"Anlat bana."

Cookie sola yönelirken, "Eğer durmazsan hepimizi öldüreceksin," dedi. Ben de onunla beraber sola saptım.

"Patika ileride. Ben sola döneceğim. Sen sağa git. Anladın mı?"

"Natalie nerede? Yaşıyor mu?"

"On saniye sonra patikaya varacağız."

"Anlatsana."

"Beni dinlemiyorsun. Bundan vazgeçmelisin."

"O zaman bana Natalie'nin nerede olduğunu söyle."

Uzaktan Gürbüz'ün bağırarak bir şeyler dediğini duydum ama sözlerini seçemedim. Cookie adımını yavaşlattı.

"Lütfen," dedim.

Cookie'nin sesi uzak ve yankılıydı. "Natalie'nin nerede olduğunu bilmiyorum. Yaşayıp yaşamadığını da. Jed de bilmiyor. Hiçbirimiz bilmiyoruz."

Çakıltaşlı patikaya vardık. Cookie sola yöneldi. "Ve son bir şey, Jake."

"Nedir?"

"Eğer dönersen hayatını kurtaran kişi ben olmayacağım." Cookie elindeki tabancayı gösterdi. "Bitiren kişi olacağım."

Yirmi İkinci Bölüm

Bu patikayı biliyordum.

Sağ tarafta ufak bir süs havuzu vardı. Natalie ve ben bir gece oraya yüzmeye gitmiştik. Dışarı çıkmış, nefes nefese birbirimizin kollarında tenlerimiz birbirine değerek yatmıştık. Yavaşça, "Bunu daha önce hiç yapmadım," demişti. "Yani yaptım ama *böyle* değil."

Anlıyordum. Ben de yapmamıştım.

Natalie'yle kahve içip Cookie'nin çöreklerinden yedikten sonra üzerine oturduğumuz eski bankı geçtim. İleride, şapelin belli belirsiz konturunu görebiliyordum. Ona pek bakmadım, o anıların şimdi beni yavaşlatmasına ihtiyacım yoktu. Kasabaya giden yola geçtim. Arabam yarım kilometreden az bir mesafedeydi. Polislerin arabamın yerini belirleyip belirlemediğini merak ettim. Emin olamadım. Onu uzun süre kullanabileceğimi sanmıyordum –büyük ihtimalle onun için de arama ihbarı vardı– ama kasabadan başka türlü nasıl çıkabileceğimi bilmiyordum. Bu riske girmek zorundaydım. Sokak öyle karanlıktı ki, arabamı ancak yerini hatırlayarak bulabildim. Doğrudan ona yürüdüm. Kapıyı açtığımda içerideki ışık yandı. Çabucak binip kapıyı kapattım.

Şimdi ne yapacaktım? Sanırım kaçaktım. Bir TV dizisinde, kaçağın arabasının plakasını başka bir plakayla değiştirdiğini hatırladım. Belki bunun faydası olurdu. Belki park edilmiş başka bir araba bulup aynısını yapabilirdim. Tabii ki eğer bir tornavidam olsaydı. Bunu tornavida olmadan nasıl yapabilirdim? Ceplerimi karıştırdım, on sent buldum. Madeni para da tornavida işlevi görür müydü?

Çok uzun sürerdi.

Kafamda bir güzergâh vardı. Arabayı güneye sürdüm, çok yavaş veya çok hızlı olmamaya dikkat ediyordum. Sanki sabit hız beni bir şekilde görünmez kılacakmış gibi, sürekli gaza ve frene basıyordum. Yollar karanlıktı. Bunun büyük ihtimalle faydası olurdu. Bir ihbarın tüm yetkileri kapsamadığını aklımda tutmalıydım. Ana yoldan uzak durduğum sürece, muhtemelen vakit kazanırdım. iPhone'um elbette gitmişti. Onsuz kendimi çıplak ve beceriksiz hissediyordum. Bu aletlere bu kadar bağlı olmamız ne komikti. Güneye doğru devam ettim.

Şimdi ne yapacaktım?

Üzerimde sadece altmış dolarım vardı. Bu kadarla fazla uzağa gidemezdim. Kredi kartımı kullanırsam polisler bunu görür ve beni hemen yakalardı. Pekâlâ, hemen değil. Ödemenin yansıdığını görmeleri ve sonrasında devriye arabasına binmeleri falan filan gerekiyordu. Bunun ne kadar süreceğini bilemiyordum ama hemen olacağından şüpheliydim. Polisler iyidir ama her şeye de güçleri yetmez sonuçta.

Gerçekten başka seçeneğim yoktu. Hesaplanmış riske girmeliydim. 91 numaralı eyaletler arası yol, bu bölgedeki

ana otoyol, az ilerideydi. O yola sapıp ilk dinlenme alanına girdim, bulabildiğim en az aydınlatılmış noktaya park ettim. Sanki bunu yapınca gizlenecekmişim gibi yakamı kaldırıp içeri girdim. Mola yerlerinde bulunan ufak mağazaya girerken gözüme bir şey takıldı. Tükenmez kalem ve fosforlu kalem satıyorlardı. Çok fazla değildi ama belki...

Bir veya iki saniye düşündükten sonra mağazaya girdim. Kalemlerdeki seçeneğin bu kadar az olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Tezgâhın arkasındaki kız yirmisinden büyük olamazdı. Aralarında pembe şeritler olan sarı saçları vardı. Evet, pembe.

Olabilecek en tatlı dilli halimle, "Saçlarını beğendim," dedim.

Kız şeritleri işaret ederek, "Pembeleri mi?" dedi. "Meme kanseri farkındalığını artırmak için. Bu arada, sen iyi misin?"

"Evet. Neden?"

"Kafanda kocaman bir şişlik var. Ve sanırım kanıyor."

"Ah, onu diyorsun. Doğru ya. İyiyim."

"Eğer faydası olacağını düşünürsen ilkyardım kiti satıyoruz."

"Evet, belki." Kalemlere döndüm. "Fosforlu kırmızı kalem arıyorum. Göremedim ama."

"Maalesef. Sadece siyah var."

"Ah."

Kız yüzüme dikkatle baktı. "Ama bende bir tane var." Çekmeceyi açıp kırmızı bir *Sharpie* çıkardı. "Envanter için kullanıyoruz, eşyaların üstünü çizmek için."

Ne kadar endişeli olduğumu belli etmemeye çalışıyordum. "Onu senden satın almam mümkün mü acaba?"

"Bunu yapamayız sanırım."

"Lütfen," dedim. "Bu gerçekten önemli."

Kız bunu düşündü. "Bak ne diyeceğim. Eğer ilkyardım kitini satın alıp o şişliğin çaresine bakmaya söz veriyorsan kalemi kitin içine atacağım."

Anlaşmayı yapıp hızla erkekler tuvaletine girdim. Zaman ilerliyordu. Nihayet bir polis arabası mola yerine gelip arabaları kontrol edecekti, değil mi? Yanılıyor muydum? Hiçbir fikrim yoktu. Nefesimi dengeli ve sakin tutmaya çalıştım. Yüzümü aynada kontrol ettim. *Iyy*. Alnımda bir şişlik ve gözümün üstünde bir çizik vardı. Oraları olabildiğince temizledim; kocaman bir bant taksam kabak gibi ortada olurdum.

Bankamatikler otomatların hemen yanındaydı ama bunun birkaç dakika daha beklemesi lazımdı.

Hızla arabama gittim. Plaka numaram *704 LI6*'ydı. Massachusetts harfleriyse kırmızıydı. Kalemi kullanarak 0'ı 8'e, L'yi E'ye, I'yı T'ye ve 6'yı 8'e çevirdim. Yakından incelense mutlaka belli olurdu ama biraz mesafeden bakınca, plakam artık *784 ET8* olarak görünüyordu. Durup pratik zekâmın keyfini sürmek isterdim ama vaktim yoktu. Makineye ne kadar yaklaşacağımı düşünerek bankamatiğe doğru yürüdüm. Tüm bankamatiklerde kamera olduğunu biliyordum, bunu herkes bilirdi. Ben görülmek istemesem de yetkililer o kartın bana ait olduğunu zaten bilecekti.

Burada hız daha önemli görünüyordu. Ellerine fotoğrafım geçecekse de geçebilirdi; ne yapayım artık.

İki tane kredi kartım var. Her ikisinden de çekebileceğim en fazla miktarı çekip hemen arabama döndüm. Bir sonraki çıkışı kullanıp otoyoldan çıkarak tali yollara geçtim. Greenfield'e varınca, arabayı kasaba merkezindeki ara sokaklardan birine park ettim. En yakındaki otobüse binmeyi düşündüm ama bu çok açık olurdu. Bir taksi tutup Springfield'e gittim. Tabii ki nakit ödedim. Oradan da Peter Pan Otobüslerine binip New York Şehri'ne geçtim. Tüm bu yolculuklar esnasında, bir polisin veya kötü bir adamın beni tanıyıp enseleyeceği beklentisiyle gözlerim etrafta gezinip durdu.

Çok mu paranoyakça?

Manhattan'a varır varmaz başka bir taksi tutup Ramsey, New Jersey'e –Natalie'nin kardeşi Julie'nin yaşadığını bildiğim yere– gittim.

Ramsey'e gelince, şoför, "Pekâlâ, dostum, nereye?" diye sordu.

Saat sabahın dördüydü ve Julie'nin ziyaretine gitmek için çok geçti, ya da bakış açınıza göre çok erken de denebilir. Ayrıca, dinlenmem şarttı. Başım acıyordu. Sinirlerim yıpranmıştı. Bitkinlikten bedenimin titrediğini hissedebiliyordum.

"Bir otel bulalım."

"Yol üzerinde bir Sheraton var."

Kimlik ve büyük ihtimalle kredi kartı isterlerdi. "Hayır. Daha... ucuz bir yer olsun."

Kamyoncular, zinacılar ve biz kaçaklar için tasarlanan günübirlik bir otel bulduk. Otelin adı da tam yerindeydi: *Fair* Otel.* Bu dürüstlük hoşuma gitti. Harika değiliz, iyi bile de-

* (İng.): Makul. (ç.n.)

ğiliz; *makulüz*. Brandanın üstündeki tabelada şunlar yazıyordu: "Saatlik Ücretler" (tıpkı Ritz-Carlton gibi), "Renkli TV" (hâlâ siyah-beyaz kullanan rakipleriyle dalga geçercesine) ve en hoşuma gideni: "Artık Özel Havlularımız Var!"

Burası kimlik veya kredi kartı istemez, hatta nabzınıza bile bakmazdı.

Masanın başında oturan kadın yetmişlerindeydi. Görmüş geçirmiş bakışlarıyla beni süzdü. Kadının isimliğinde MABEL yazıyordu. Saçları saman kadar sert görünüyordu. Arkalarda bir oda istedim.

Kadın bana, "Rezervasyonunuz var mı?" diye sordu.

"Şaka yapıyorsunuz, değil mi"

Mabel, "Evet, şaka," dedi. "Ama arkadaki tüm odalar dolu. Herkes arkadan oda istiyor. Dumpster manzarasından dolayı olmalı. Eğer arzu ederseniz Staples mağazasına bakan hoş bir odam var."

Mabel bana sandığım gibi kabusvari olmayan 12 numaralı odanın anahtarını verdi. Oda *makul* derecede temizdi. Bu odanın tarihi boyunca nelere tanıklık ettiğini düşünmemeye çalıştım ama zaten Ritz-Carlton'da bir odanın da neler gördüğünü düşünmek istemezdim.

Üzerimde kıyafetlerle yatağa yığıldım ve ne zaman uyuduğunuzu hatırlamadığınız, uyandığınızda saatin kaç olduğunu bilemediğiniz o uykulardan birine daldım. Sabah olduğunda sehpanın üzerine, iPhone'uma uzandım ama ne yazık ki, artık telefonum olmadığını hatırladım. Telefonum artık polisin elindeydi. Acaba onunla neler yapıyorlardı? Araştırdığım tüm yerleri, gönderdiğim tüm mesajları, yazdığım tüm

e-postaları görüyorlar mıydı? Aynı şeyi kampüsteki evimde de yapıyorlar mıydı? Beni iPhone'um üzerinden takip etmeye yetkileri varsa evimi aramaya da yetkililer miydi? Ama öyle olsa ne çıkardı ki? Suçlayıcı bir şey bulamazlardı. Belki utandırıcı bir şeyler bulurlardı ama kimin internet aramaları utandırıcı değildi ki?

Başım hâlâ acıyordu. Hem de çok. Keçi gibi kokuyordum. Eğer üzerimdekileri geri giyecek olmasaydım duş iyi gelirdi. Bir vampir veya kumarhanede çok kalmış bir adam misali, ellerimi gözlerime siper ederek parlak sabah güneşine doğru ağır ağır yürüdüm. Mabel hâlâ masanın başındaydı.

"Vay be, kaçta çıkıyorsun buradan?" diye sordum.

"Bana mı asılıyorsun?"

"Ah, hayır."

"Eğer öyleyse büyük hamleni yapmadan önce biraz temizlenmek isteyebilirsin çünkü. Standartlarım var."

"Aspirin veya Tylenol var mı?"

Mabel yüzünü buruşturup çantasına uzandı, ağrı kesicilerden oluşan ufak cephaneliğini ortaya döktü. Tylenol, Advil, Aleve, Bayer. Tylenol'u seçip iki tane yuttuktan sonra ona teşekkür ettim.

"Yolun aşağısındaki Target mağazasında büyük beden bölümü var," dedi Mabel. "Belki üzerine yeni bir şeyler almak istersin."

Harika bir öneriydi. Dediği yere gidip bir kot pantolon, bir gömlek ve –söylememe gerek yok sanırım ama birkaç iç çamaşırı– aldım. Ayrıca, seyahat boyu diş fırçası, diş macunu ve deodorant aldım. Uzun süre kaçmayı planlamıyordum

ama yetkililere teslim olmadan önce hâlâ yapmak istediğim bir şey vardı.

Natalie'nin kız kardeşi Julie'yle şahsen görüşmek.

Son alışverişim, bir kullan-at ceptelefonu oldu. Benedict'in ceptelefonunu, evini ve ofisini aradım. Hiçbirinden cevap alamadım. Muhtemelen saat onun için çok erkendi. Başka kimi arayabilirim diye düşündüm ve Shanta'yı aramaya karar verdim. İlk çalışta cevap verdi.

"Alo?"

"Ben Jake."

"Aradığın bu numara nedir?"

"Kullan-at telefondan arıyorum," dedim.

Bir duraksama oldu. "Neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Vermontlu iki polis beni arıyor."

"Neden?"

Çabucak anlattım.

Shanta, "Dur bakalım," dedi. "Polislerden mi kaçtın?"

"Duruma güvenmedim. O insanların beni öldüreceğini düşündüm."

"O zaman şimdi teslim ol."

"Şimdi olmaz."

"Jake, beni dinle. Eğer kaçaksan, eğer emniyet görevlileri seni arıyorsa..."

"Önce bir şey yapmam lazım."

"Teslim olman lazım."

"Olacağım ama..."

"Ama ne? Kafayı mı yedin sen?"

Belki de. "Ah, hayır."

"Hangi cehennemdesin?"

Bir şey söylemedim.

"Jake? Bu bir oyun değil. Neredesin?"

"Seni sonra ararım."

Telefonu hemen kapattım, kendime kızıyordum. Shanta'yı aramak hataydı. Arkadaşımdı ama başka sorumlulukları ve işi gücü vardı.

Pekâlâ, derin bir nefes. Şimdi ne yapacaktım?

Natalie'nin kardeşini aradım.

"Alo?"

Bu Julie'ydi. Telefonu kapattım. Evdeydi. Tüm bilmem gereken buydu. Otel odamda, görünür bir el ilanında, taksi çağırmak için telefon numarası yazıyordu. Sanırım birçok insan Fair Otel'e kendi arabasıyla gelmekten veya buradan kendi arabasıyla ayrılmaktan hoşlanmıyordu. O numarayı arayıp Target'e bir taksi istedim. Erkekler tuvaletine gidip lavabonun elverdiği ölçüde temizlenip yeni cicilerimi giyindim.

On beş dakika sonra, Julie Pottham'ın zilini çaldım.

Ahşap olanın önünde bir de cam panolu kapısı vardı. Dolayısıyla, birini açabilir, kimin geldiğini görebilir ve bu esnada kapı kilitli haldeyken camın arkasında durabilirdi. Julie gelenin kim olduğunu gördüğünde gözlerini kocaman açtı ve elini ağzına götürdü.

"Hâlâ kim olduğumu bilmiyormuş gibi mi yapacaksın?" diye sordum.

"Hemen gitmezsen polisi ararım."

"Bana neden yalan söyledin Julie?"

"Evimden hemen uzaklaş."

"Hayır. Polisi arayabilirsin beni götürebilirler ama sonra yine gelirim veya işyerine gelirim ya da gece gelirim. Sen sorularıma cevap verene kadar geleceğim."

Julie'nin gözleri bir sola, bir sağa kaydı. Saçları hâlâ mat kahverengiydi. Son altı yılda pek değişmemişti. "Ablamı rahat bırak. O evli ve mutlu."

"Kiminle?"

"Ne?"

"Todd öldü."

Bu onu yavaşlattı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Öldürüldü."

Kadının gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne? Aman Tanrım! Sen ne yaptın?"

"Ne? Ben mi? Hayır. Sence...?" Bu konuşma gitgide kontrolden çıkıyordu. "Benimle uzaktan yakından alakası yok. Todd karısı ve iki çocuğuyla yaşadığı evde ölü bulundu."

"Çocuk mu? Onların çocuğu yok ki."

Ona baktım.

"Yani, bana söylerdi..." Julie'nin sesi kısıldı. Dumura uğramış gibi görünüyordu. Bunu beklemiyordum. Onun neler olduğunu ve bu haltlar her neyse, bunların bir parçası olduğunu sanıyordum.

Yavaşça, onu yeniden odaklamaya çalışarak, "Julie," dedim, "aradığımda neden beni tanımıyormuş gibi yaptın?"

Julie'nin sesi hâlâ uzaklardaydı. "Nerede?" diye sordu.

"Ne?"

"Todd nerede öldürüldü?"

"Palmetto Bluff, Güney Carolina'da yaşıyordu."

Julie başını iki yana salladı. "Bu çok saçma. Bir yanlışın var. Belki de yalan söylüyorsun."

"Hayır," dedim.

"Eğer Todd ölseydi –veya dediğine göre öldürülseydi– Natalie bana söylerdi."

Dudaklarımı yaladım, sesimdeki çaresizlikten kurtulmaya çalıştım. "Onunla iletişimdesin yani?"

Yanıt yok.

"Julie?"

"Natalie de bunun olmasından korkuyordu."

"Neyin olmasından?"

Kadının bakışları nihayet odaklandı. Gözlerime lazer misali değdi. "Natalie bir gün bana geleceğini düşünüyordu. Ve bu olduğunda sana ne söylemem gerektiğini bile söyledi."

Yutkundum. "Ne dedi?"

"Ona sözünü hatırlat."

Sessizlik.

Ona doğru bir adım attım. "Ben o sözümü tuttum," dedim. "O sözü altı yıl boyunca tuttum. Beni içeri alsana, Julie."

"Hayır."

"Todd öldü. Eğer ortada bir söz varsa ben onu tuttum. Artık bitti."

"Sana inanmıyorum."

"Lanford'un internet sayfasına bak. Ölüm ilanını göreceksin."

"Ne?"

"Bilgisayarda. Todd Sanderson. Ölüm ilanına bak. Bekliyorum."

Julie tek söz daha etmeden geri çekilip kapıyı kapattı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Bu, gidip dediğim sayfaya mı bakacak yoksa sabrı taştı mı demekti, bilmiyordum. Gidecek başka yerim yoktu. Orada öylece, kapıya bakarak bekledim. Julie on dakika sonra geri geldi. Camlı kapının kilidini açıp içeri gelmem için işaret etti.

Kanepeye oturdum. Julie şaşkındı, karşıma oturdu. Gözleri paramparça olmuş bilyeler gibi görünüyordu.

"Anlayamıyorum," dedi. "Evli ve iki çocuklu olduğu yazıyor. Sandım ki..."

"Ne sandın?"

Başını hızla iki yana salladı. "Neden bu kadar ilgilisin ki? Natalie seni terk etti. Seni düğünde gördüm. Asla gelmeyeceğini sanıyordum ama Natalie geleceğini biliyordu. Bir tür mazoşist falan mısın?"

"Natalie geleceğimi biliyor muydu?"

"Evet."

Başımı salladım.

"Ne?" diye sordu.

"Gelip gözlerimle göreceğimi biliyordu."

"Neden?"

"İnanmıyordum çünkü."

"Başkasına âşık olabileceğine mi?"

"Evet."

Julie, "Ama oldu," dedi. "Ve sen de uzak duracağına söz verdin."

"O sözün yanlış olduğunu biliyordum. O sözü verirken bile, onun başka bir adamla yemin edişini seyrederken bile,

Natalie'nin beni sevmekten vazgeçtiğine asla inanmadım. Bunun kulağa saçma geldiğini biliyorum. Kulağa bu dünyadaki en kalın camlı pembe gözlüğü takmış biri gibi veya gerçeği kabullenemeyen bir egomanyağın sözleri gibi geldiğimi biliyorum. Biliyorum işte. Onunlayken nasıl hissettiğimi ve onun benimleyken nasıl hissettiğini biliyorum. Dalga geçtiğimiz tüm o şeyleri, iki kalbin tek gibi atmasını, bulutlu günde çıkan güneşi, bedenin ve ruhun ötesindeki o bağı falan birdenbire anladım. Natalie ve ben tüm bunları yaşadık. Bu konuda yalan söyleyemezsin. Böyle bir aşkta yanlış bir nota varsa bunu duyarsın. Nefesimi kesen birçok an oldu. Onun gülüşü için yaşadım. Gözlerine baktığımda, sonsuzluğu gördüm. Ona dokunduğumda, insanın eğer şansı varsa, hayatında bir kez bunu yaşayacağını biliyordum.

Biz nadir ve özel bir yer bulduk, rengi ve dokusu olan bir yer ve eğer bu kadar şanslıysan, orada olmadığın her an için üzülür ve hayatını boşa geçiriyor gibi hissedersin. Diğerlerine acırsın çünkü süregelen bu tutku patlamalarını asla tadamayacaklardır. Natalie bana yaşadığımı hissettirdi. Etrafımızdaki her şeyi çatırdatıp hayata getirdi. Ben böyle hissettim ve Natalie'nin de aynısını hissettiğini *biliyorum*. Aşk bizi kör etmedi. Aksine. Gözümüzü açtı; işte vazgeçemeyişimin nedeni tam da bu. O sözü asla vermemeliydim. Kafam karışmıştı ama kalbim asla. Kalbimin sesini dinlemeye devam etmeliydim."

Bitirdiğimde, gözyaşlarım yanaklarımdan sicim gibi akıyordu.

"Buna sahiden inanıyorsun, değil mi?"

Başımı salladım. "Sen ne dersen de."

Julie, "Ama işte..." diye söze başladı.

Onun yerine bitirdim: "Ama işte, Natalie benden ayrılıp gitti, eski sevgilisiyle evlendi."

Julie yüzünü ekşitti. "Eski sevgilisiyle mi?"

"Evet."

"Todd onun eski sevgilisi değildi ki."

"Ne?"

"Yeni tanışmışlardı. Her şey saçma ve aniden oldu."

Kafamı toparlamaya çalıştım. "Fakat bana daha önce flört ettiklerini hatta beraber yaşadıklarını, birbirlerine âşık olduklarını ama sonra ayrıldıklarını, daha sonra da birbirlerine ait olduklarını anladıklarını söylemişti."

Ancak Julie başını olumsuzca sallıyordu. Üzerinde durduğum zemin yıkılıyordu.

"O bir yaz aşkıydı," dedi. "Natalie böyle dedi. Alelacele evlenmelerini anlayamıyordum. Natalie bir sanatçıydı sonuçta. Öngörülemezdi. Senin de dediğin gibi o, tutku patlamalarına sahipti."

Saçmaydı. Hepsi de çok saçmaydı veya belki de ilk defa, kafa karışıklığım bir tür aydınlanmaya doğru gidiyordu.

"Natalie nerede?" diye sordum.

Julie saçını kulağının arkasına aldı, uzaklara daldı.

"Lütfen söyle."

Julie, "Hiçbir şey anlamıyorum," dedi.

"Biliyorum. Yardım etmek istiyorum."

"Beni uyardı. Sana bir şey söylememem konusunda uyardı."

Buna nasıl karşılık vereceğimi bilmiyordum.

Julie, "Sanırım artık gitsen iyi olur," dedi.

Başka şansım yoktu ama belki de onun dengesini bozmak için başka bir konuya atlamanın zamanı gelmişti. "Babanız nerede?" diye sordum.

Onu kapıda ilk gördüğüm an yüzündeki hayret yavaşça belirmişti. Şimdiyse, sanki onu tokatlamışım gibi görünüyordu. "Ne?"

"Lanford'da öğretim görevlisiydi. Hatta benimle aynı bölümde. Şu anda nerede?"

"Onun konumuzla ne alakası var?"

İyi bir soru, diye düşündüm. Hatta harika. "Natalie bana ondan hiç bahsetmedi."

"Bahsetmedi mi?" Julie isteksizce omuz silkti. "Belki de, siz ikiniz düşündüğün kadar yakın değildiniz."

"Benimle kampüse geldi ama onun hakkında tek kelime etmedi. Neden?"

Julie bir an için düşündü. "O bizi yirmi beş sene önce terk etti, biliyorsun. Ben beş yaşındaydım. Natalie'yse dokuz. Onu pek hatırlamıyorum."

"Nereye gitti?"

"Ne fark eder?"

"Lütfen. Nereye gitti?"

"Bir öğrencisiyle kaçmış ama uzun sürmemiş. Annem... onu asla affetmedi. Babam yeniden evlendi ve yeni bir aile kurdu."

"Neredeler?"

"Bilmiyorum, umurumda da değil. Annem batıda bir yere taşındıklarını söyledi. Tüm bildiğim bu. İlgilenmiyorum."

"Peki ya, Natalie?"

"Ne olmuş ona?"

"Babasına karşı ilgili miydi?"

"İlgi mi? Onun elinde değil ki. Adam kaçtı gitti."

"Natalie onun nerede olduğunu biliyor muydu?"

"Hayır. Ama... Natalie'nin erkeklerle ilişkisinde çuvallamasının nedeni bence o. Biz küçükken, babamızın bir gün döneceğine ve yeniden aile olacağımıza inanıyordu. Babam evlendikten sonra bile. Başka çocukları olduktan sonra bile. Annem babamdan bir şey olmayacağını söylerdi. Ona –ve bana– göre o, artık ölüydü."

"Ama Natalie'ye göre değildi."

Julie karşılık vermedi. Düşüncelerin arasında kaybolmuş gibiydi.

"Ne var?" diye sordum.

"Annem şimdi bir bakımevinde. Şeker hastalığından dolayı komplikasyonlar yaşıyor. Ona bakmaya çalıştım ama..." Sesi kısıldı. "Anlarsın ya, annem hiç evlenmedi. Hiç hayatı olmadı. Babam ondan her şeyi aldı götürdü. Natalie hâlâ bir tür barışma özlemi çekiyordu ama. Hâlâ, ne bileyim işte, çok geç olmadığını düşünüyordu. Natalie böyle bir hayalperestti. Babamı bulmasının sanki bir amacı varmış gibiydi, işte o zaman onu asla terk etmeyecek bir adamla tanışabilir ve babamın da aslında bizi hiç terk etmediğini kanıtlayabilirmiş gibiydi."

"Julie?"

"Efendim?"

Direkt gözlerime baktığından emin oldum. "O adamla tanıştı."

Julie arkasındaki pencereden dışarı baktı, gözlerini güçlükle kırpıştırıyordu. Bir damla gözyaşı yanağından süzüldü.

"Natalie nerede?" diye sordum.

Julie başını iki yana salladı.

"Bana bunu söyleyene dek gitmeyeceğim. Lütfen. O beni görmek istemiyorsa bile..."

Julie ani bir öfkeyle, "Elbette istemiyor," diye çıkıştı. "Eğer istese sana kendi ulaşmaz mıydı? Haklıydın."

"Ne konuda?"

"Kuruntulu olmakla. Ve o pembe gözlüğü takmakla."

İstifimi bozmadan, "O halde onu çıkarmam için bana yardım et," dedim. "İlk ve son kez. Gerçeği görmeme yardım et."

Sözlerim ona dokundu mu, bilmiyorum. Vazgeçmeyecektim. Ona baktım, belki bunu gördü. Belki de nihayet çözülmesine bu neden oldu.

Julie, "Düğünün ardından Natalie ve Todd, Danimarka'ya taşındılar," dedi.

"Evleri oradaydı ama çok seyahat ettiler. Todd bir vakıfta doktorluk yapıyordu. Adını unuttum. Başlangıçla ilgili bir şeydi."

"Fresh Start."

"Evet, o işte. Fakir ülkelere seyahatler yaptılar. Todd ihtiyacı olanları ameliyat ediyordu. Natalie de sanatını icra ediyor ve öğretmenlik yapıyordu. Buna bayılıyordu. Mutlulardı. Belki de ben öyle sanıyordum."

"Onu en son ne zaman gördün?"

"Düğünde."

"Dur. Ablanı altı yıldır görmedin mi?"

"Doğru. Düğünden sonra, Natalie bana Todd'la hayatının görkemli bir yolculuk olacağını söyledi. Onu uzun süre göremeyebileceğim konusunda beni uyardı."

Duyduklarıma inanamıyordum. "Ve onu hiç ziyarete gitmedin mi? O hiç geri gelmedi mi?"

"Hayır. Dediğim gibi, beni uyardı. Danimarka'dan kartpostallar alıyorum. Bu kadar."

"E-posta veya telefon konuşması?"

"Bunları kullanmıyor. Modern teknolojinin düşüncelerini bulandırdığını ve sanatına zarar verdiğini düşünüyordu."

Yüzümü ekşittim. "Sana böyle mi dedi?"

"Evet."

"Ve sen de inandın mı? Hadi ya, acil bir durum olsaydı?"

Julie omuzlarını silkti. "İstediği hayat buydu."

"Bu düzeni tuhaf bulmadın mı?"

"Evet. Aslında, şu an söylediklerinin hepsini düşündüm. Ne yapabilirdim ki? Gayet açıktı, istediği buydu. Bu yepyeni bir yolculuğun başlangıcıydı. Neden önlerinde duracaktım ki?"

İnanamayarak ve toparlanmaya çalışarak başımı iki yana salladım. "Ondan en son ne zaman kartpostal aldın?"

"Bir süre oldu. Aylar, belki de altı ay."

Arkama yaslandım. "Öyleyse, gerçekte nerede olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

"Danimarka diyebilirim ama doğrusu, sanmıyorum. Ayrıca, kocasının nasıl olup da Güney Carolina'da başka bir kadınla yaşadığını da, bunların hiçbirini anlamıyorum. Yani artık bir anlamı yok. Onun nerede olduğunu bilmiyorum."

Kapıya sertçe vurulunca her ikimiz de sıçradık. Julie rahatlamaya ihtiyaç duyarcasına elime uzandı. Sonra kapı ikinci kez çalındı ve dışarıdan bir ses duyuldu:

"Jacob Fisher? Polis konuşuyor. Evin etrafı sarıldı. Ellerini havaya kaldırıp dışarı çık!"

Yirmi Üçüncü Bölüm

Avukatım –Benedict– gelene dek tek söz bile etmeyi reddettim. Bu biraz zaman aldı. Görevli polis memuru kendini New York Polis Departmanı'ndan Jim Mulholland olarak tanıttı. Bu yetki alanını anlayamıyordum. Lanford Üniversitesi Massachusetts'te. Otto'yu öldürdüğüm 91. Otoyol yine bu eyaletin sınırlarında. Vermont'a geçmiştim ve beni yakaladıklarında New Jersey'deydim. Manhattan üzerinden toplu taşıma kullanarak geçmenin haricinde, NYPD'nin bu duruma nasıl dahil olduğunu anlayamıyordum.

Mulholland insanın gözünün önüne Magnum P.I'yi getiren kalın bıyıklı, irikıyım bir adamdı. Tutuklu olmadığımı, istediğim zaman gidebileceğimi ama işbirliği yaparsam buna sahiden, *sahiden* minnettar olacaklarını vurgulayıp duruyordu. Beni şehir merkezindeki polis merkezine götürürken aptalca değil, kibarca sohbet ediyordu. Bana kola, kahve, sandviç, ne istersem ikram etti. Bir anda acıkıp kabul ettim. Tam yemeğe gömülecekken gözaltındayken yemek yiyenlerin suçlu insanlar olduğunu hatırladım. Bunu bir yerde okumuştum. Suçlu insan neler döndüğünü bilir ve dola-

yısıyla yemek yiyebilir veya uyuyabilir. Masum kişininse kafası karışıktır ve gerginlikten bu ikisini de yapamaz.

Pekâlâ, şimdi ben hangisiydim?

Sandviçi yedim ve hatta her bir lokmanın keyfine vardım. Mulholland ve uzun boylu, kot ve dik yakalı bluz giymiş, sarışın ortağı Susan Telesco her fırsatta beni konuşturmaya çalışıyorlardı. Yasal hakkıma başvuracağımı söyleyerek onları başımdan savuşturuyordum. Benedict üç saat sonra geldi. Dördümüz –Mulholland, Telesco, Benedict ve bendeniz– aşırı göz korkutucu şekilde düzenlenmemiş sorgulama odasındaki masanın etrafına oturduk. Sorgulama odalarıyla ilgili elbette çok deneyimli değildim ama bu yerlerin bir şekilde kasvetli olmasını beklerdim hep. Burasıysa daha ziyade yumuşak bej rengiydi.

Mulholland, "Neden burada olduğunuzu biliyor musunuz?" diye sordu.

Benedict yüzünü buruşturdu. "Sahiden mi?"

"Ne?"

"Tam olarak nasıl yanıt vermemizi beklediniz acaba? Mesela bir itirafla falan mı? 'Ah, evet, Dedektif Mulholland, sanırım beni içki dükkânında etrafa ateş açtığım için tuttuklarınız!' Acemilere ayrılan süreyi geçip direkt konuya girebilir miyiz?"

Mulholland sandalyedeki oturuşunu düzelterek, "Dinleyin, biz sizin tarafınızdayız," dedi.

"Aman Tanrım."

"Hayır, gerçekten diyorum. Bazı ayrıntıları açıklığa kavuşturmamız gerekiyor, sonra hepimiz içimiz rahat bir şekilde evlerimize gidebiliriz."

Benedict, "Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu.

Mulholland, Telesco'ya başını salladı. Kadın bir dosya açıp çıkardığı kâğıdı masaya bıraktı. Sabıka fotoğrafını –önden, yandan– gördüğümde, damarlarımdaki kanım çekildi.

Bu Otto'ydu.

Telesco bana, "Bu adamı tanıyor musunuz?" diye sordu.

"Cevap verme." Cevap vermek üzere değildim zaten ama Benedict elini yine de koluma koydu. "Bu adam kim?"

"Adamın adı Otto Devereaux."

İsmi duyunca tüylerim diken diken oldu. Bana yüzlerini göstermişlerdi. En azından Otto'nun gerçek adını kullanmışlardı. Bunun yalnızca bir anlamı olabilirdi: Beni o kamyonetten asla canlı indirmeyeceklerdi.

"Geçenlerde, müvekkiliniz Massachusetts otoyolunda Otto Devereaux'un tanımına uyan bir kişiyle münakaşada bulunduğunu belirtti. Müvekkilinizin ifadesinde, nefsi müdafaayla Bay Devereaux'u öldürmek zorunda kaldığı yazıyor."

"Müvekkilim o ifadeyi geri çekti. Zihni karışıktı ve alkolün etkisi altındaydı."

Mulholland, "Anlamıyorsunuz," dedi. "Buraya onun kıçını tekmelemeye gelmedik. Mümkün olsa ona madalya takarız." Ellerini uzattı. "Burada hepimiz aynı taraftayız."

"Ya?"

"Otto Devereaux'un tüm hayatı boyunca yaptığı şerefsizliklerden oluşan kocaman bir dosyası var. Tüm marifetlerini anlatabiliriz ama bu çok uzun sürer. Yalnızca birkaçını söyleyelim: Cinayet, saldırı, gasp. Takma adı *Ev Cephanesi*'ydi, zira aletlerini kurbanlarının üzerinde kullanmayı

seviyordu. Efsanevi Ache Kardeşler için çalıştı, ta ki birisi onun kendileri için fazla zorlu olduğuna karar verene kadar. Sonrasındaysa, kendisi için veya gerçek bir ruh hastasına ihtiyaç duyan herhangi bir çaresiz için çalıştı." Bana gülümsedi. "Bak, Jake, nasıl oldu da, bu adamdan erken davrandınız, bilmiyorum ama yaptığınız şey halkımız için bir lütuftu."

Benedict, "O halde, teorik olarak konuşursak bize teşekkür etmeniz için mi buradayız?"

"Teorik bir şey yok. Siz bir kahramansınız. Elinizi sıkmak istiyoruz."

Kimse el sıkışmadı.

Benedict, "Söylesenize," dedi, "cesedini nerede buldunuz?"

"Bu önemli değil."

"Ölüm nedeni neydi?"

"Bu da önemli değil"

Benedict yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, "Kahramanlarınıza bu şekilde mi teşekkür edersiniz?" dedi.

Ardından bana doğru başını sallayarak, "Eğer başka bir şey yoksa sanırım artık gidebiliriz," dedi.

Mulholland, Telesco'ya baktı. Sanırım kadının yüzünde ufacık bir gülümseme gördüm. Bu hoşuma gitmedi. Mulholland, "Pekâlâ," dedi, "eğer bu şekilde oynamak istiyorsanız."

"Ne demek bu?"

"Hiçbir şey demek değil. Gitmekte serbestsiniz."

Benedict, "Faydamız dokunmadığı için üzgünüz," dedi.

"Endişe etmeyin. Dediğim gibi, biz yalnızca bu herifi indiren kişiye teşekkür etmek istedik."

"Hı-hı." İkimiz de ayağa kalktık. "Geçirmenize gerek yok."

Neredeyse kapıya varmıştık ki, Susan Telesco, "Ah, Profesör Fisher?" diye seslendi.

Döndüm.

"Size bir fotoğraf daha göstermemizin sakıncası olur mu?"

İkisi birden bana isteksizce bakıyorlardı, sanki çok fazla boş zamanları varmış ve yanıtım anlamsızmış gibi. Fotoğrafa bakabilir veya kapıdan çıkıp gidebilirdim. Önemli değildi. Kıpırdamadım.

Onlar da kıpırdamadı.

Fotoğrafı dosyadan çıkarıp sanki kumarhanede yirmi bir oynuyormuşuz gibi, üstü kapalı olarak masaya koydu. Kadının gözündeki ışıltıyı şimdi görebiliyordum. Odanın sıcaklığı on derece düştü.

"Gösterin," dedim.

Kadın fotoğrafı çevirdi. Donakaldım.

"Bu kadını tanıyor musunuz?" diye sordu.

Öylece fotoğrafa bakıyordum. Evet, o kadını tabii ki tanıyordum.

Natalie'ydi.

"Profesör Fisher?"

"Onu tanıyorum."

Fotoğraf siyah-beyazdı. Bir tür güvenlik kamerasından alınmış gibiydi. Natalie bir koridorda telaş içindeydi.

"Bana onun hakkında ne anlatabilirsiniz?"

Benedict elini omzuma koydu. "Müvekkilime neden soruyorsunuz?"

Telesco gözleriyle beni yerime mıhladı. "Sizi bulduğumuzda onun kız kardeşinin evindeydiniz. Orada ne yaptığınızı anlatır mısınız, sakıncası yoksa?"

Benedict bir kez daha, "Müvekkilime *neden* soruyorsunuz?" dedi.

"Kadının adı Natalie Avery. Kız kardeşi Julie Pottham'la daha önce uzun uzadıya konuştuk. Onun Danimarka'da yaşadığını iddia ediyor."

Bu defa konuşan ben oldum. "Ondan ne istiyorsunuz?"

"Bunu tartışamam."

"O halde ben de tartışamam."

Telesco, Mulholland'a baktı. Adam omuzlarını silkti. "Tamamdır, o halde. Gitmekte özgürsünüz." Tavuk oyununu* oynayarak hepimiz birden ayakta öylece duruyorduk. Metaforları karıştırmak gerekirse, kartım olmadığı için gözünü ilk kırpan ben oldum. "Eskiden sevgiliydik," dedim.

Benedict, "Jake..." dedi ama onu susturdum.

"Onu arıyorum."

"Neden?"

Benedict'e baktım. O da en az polisler kadar meraklı görünüyordu. "Onu seviyordum," dedim. "Asla unutamadım. Umuyordum ki... bilemiyorum işte. Belki yeniden bir araya geliriz diye umuyordum."

Telesco önündeki kâğıda bir şey yazdı. "Neden şimdi?"

O meçhul e-posta aklıma geldi.

Bir söz vermiştin.

---

* (Orijinali: Game of Chicken) Şahin-güvercin oyunu ya da rüzgârla oluşan kar yığını oyunu olarak da bilinen bir strateji. İki oyuncu için bir çatışma modelidir. Oyunun prensibi, bir oyuncunun bilgi veya bir şeyi vermesi durumunda her iki oyuncunun yararına olsa da diğer oyuncunun seçimi, rakibinin ne yaptığına bağlıdır. (e.n.)

Yeniden oturup fotoğrafı önüme çektim. Güçlükle yutkundum. Natalie'nin omuzları kamburdu. O güzel yüzü... Çok duygulandım... Korkmuş görünüyordu. Parmağımı yüzünde gezdirdim, sanki dokunuşumu hissedip rahatlayacakmış gibi. Bundan nefret ettim. Onu böyle korkmuş görmekten nefret ettim.

"Bu nerede çekildi?"

"Bunun bir önemi yok."

"Bok yok. Onu arıyorsunuz, değil mi? Neden peki?"

Birbirlerine baktılar. Telesco başını salladı. "Şöyle diyebiliriz ki..."

Mulholland yavaşça konuşmaya başladı. "Natalie şüpheli şahıs."

"Başı belada mı?"

"Bizim tarafımızdan değil."

"Bu ne demek oluyor?"

"Sizce ne demek?" İlk kez Mulholland'ın maskesinin düştüğünü ve yüzündeki öfkeyi gördüm. "Onu bir süredir arıyoruz." Otto'nun fotoğrafını aldı. "Ama aynı zamanda o ve arkadaşları da onu arıyor. Onu ilk bulanın kim olmasını yeğlersiniz?"

Fotoğrafa gözlerimi diktim, görüşüm bir bulanıklaşıyor, bir netleşiyordu; tam o esnada bir şeyi fark ettim. Kıpırdamamaya, yüzümdeki ifadeyi değiştirmemeye çalıştım. Sağ üst köşede tarih ve saat bilgisi vardı. Şöyle yazıyordu: *23.47, 24 Mayıs*... Altı yıl önce.

Bu fotoğraf Natalie ve ben tanışmadan birkaç hafta önce çekilmişti.

"Profesör Fisher?"

"Onun nerede olduğunu bilmiyorum."

"Ama arıyorsunuz?"

"Evet."

"Neden şimdi?"

Omuzlarımı silktim. "Onu özledim."

"Ama neden şimdi?"

"Bir yıl önce de olabilirdi. Bir yıl sonra da. Şimdi özledim işte."

Bana inanmıyorlardı. Çok fena.

"Şansınız yaver gitti mi?"

"Hayır."

Mulholland, "Ona yardım edebiliriz," dedi.

Bir şey söylemedim.

"Eğer onu ilk bulan Otto'nun arkadaşları olursa..."

"Onu neden arıyorlar? Lanet olsun, onu neden arıyorlar?"

Konuyu değiştirdiler. "Vermont'taydınız. İki polis memuru sizi tanıdı ve iPhone'unuzu orada bulduk. Neden?"

"Orası ilk sevgili olduğumuz yerdi."

"O çiftlikte mi kalıyordu?"

Çok fazla konuşuyordum. "Vermont'ta tanıştık. Oradaki şapelde evlendi."

"Peki, telefonunuz oraya nasıl gitti?"

Benedict, "Düşürmüş olmalı," dedi. "Bu arada, onu geri alabilir miyiz?"

"Elbette. Bu halledilebilir, sorun değil."

Sessizlik.

Telesco'ya baktım. "Onu son altı yıldır mı arıyorsunuz?"

"Başlarda öyleydi. Son yıllarda pek sayılmaz."

"Neden peki?" diye sordum. "Yani, bana sorduğunuzu soruyorum: Neden şimdi?"

Yine birbirlerine baktılar. Mulholland, Telesco'ya, "Ona anlatsana," dedi.

Telesco bana baktı. "Onu aramaktan vazgeçtik çünkü öldüğüne emindik."

Bir nevi bu yanıtı bekliyordum. "Neden böyle düşündünüz?"

"Bu sizi ilgilendirmez. Bize yardımcı olmanız gerekiyor."

"Ben bir şey bilmiyorum."

Telesco aniden sertleşen bir sesle, "Bize bilmek istediğimizi söylerseniz Otto'yu tamamen unuturuz," dedi.

Benedict, "Bu da ne demek oluyor?" dedi.

"Sizce ne demek? Müvekkiliniz nefsi müdafaa iddia ediyor."

"Eee?"

"Ölüm nedenini sordunuz. İşte yanıt: Bir adamın boynunu kırdı. Haberiniz olsun, kırık bir boyun nadiren nefsi müdafaa sayılır."

"Öncelikle, o serserinin ölümüyle herhangi bir ilgimiz olmadığını..."

Kadın elini kaldırdı. "Kendinize saklayın."

"Önemli değil," dedim. "İstediğiniz kadar tehditte bulunun. Ben bir şey bilmiyorum."

"Otto buna inanmadı, değil mi?"

Bob'un sesi, "*O nerede*?"

Mulholland bana yaklaştı. "Bu işin burada bittiğine inanacak kadar aptal mısınız? Sizi unutacaklarını mı sanıyorsunuz? İlk seferinde sizi hafife aldılar. Bunu bir daha yapmayacaklardır."

"Kim onlar?" diye sordum.

"Gerçekten kötü birkaç adam," dedi. "Tüm bilmeniz gereken bu kadar."

Benedict, "Bu çok saçma," dedi.

Mulholland, "Beni can kulağıyla dinleyin. Natalie'yi ilk onlar bulabilir," dedi, "ya da biz bulabiliriz. Tercih sizin."

Bir kez daha, "Ben sahiden bir şey bilmiyorum," dedim.

Ve bu yeterince doğruydu. Dahası, Mulholland son bir seçeneği atlamıştı ve bu aslında ufak bir ihtimaldi.

Onu bulan ben olabilirdim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Benedict direksiyona geçti. "Bana dökülmek ister misin?"

"Uzun hikâye," dedim.

"Yolumuz uzun. Bu arada, hazır konusu açılmışken seni nereye bırakacağım?"

İyi bir soruydu. Kampüse gidemezdim. Sırf orada istenmediğim için değil, aynı zamanda Mulholland ve Telesco'nun bana kötü insanların peşime düşebileceğini hatırlattığı için de oraya dönemezdim. Jed ve Cookie'nin, Bob ve Otto'yla aynı gruba dahil olup olmadığını veya bunların kötü insanlardan oluşan iki farklı grup olup olmadığını merak ediyordum. Kuşkuluydum. Bob ve Otto soğukkanlı profesyonellerdi. Beni kaçırmak onlar için sıradan bir olaydı. Jed ve Cookie'yse beceriksiz –kendilerinden emin olmayan, öfkeli ve korkak– acemilerdi. Bunun ne anlama geldiğini bilemiyordum ama önemli bir şeydi galiba.

"Emin değilim."

"Kampüse doğru yola koyulalım, olur mu? Sen bana neler olduğunu anlat."

Dediğini yaptım. Benedict gözlerini yoldan ayırmıyor, sürekli başını sallıyordu. Yüz ifadesi değişmiyordu, elleri daima saat onu on geçe pozisyonundaydı. Konuşmayı bitirdiğimde uzun süre bir şey demedi. Sonra, "Jake?" dedi.

"Evet?"

Benedict, "Bu işe bir son vermelisin," dedi.

"Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Seni öldürmek isteyen birçok insan var."

"Öncelikle, asla bu kadar popüler olmamıştım," dedim.

"Bu kesinlikle doğru ama ciddi şekilde boka bulaştın."

"Siz sosyal bilimler öğretmenleri ve o büyük laflarınız."

"Şaka yapıyorum," dedi.

Bunu biliyordum.

Benedict, "Vermont'taki şu insanlar," dedi. "Onlar kimdi?"

"Bir nevi eski dostlar. Yani işin en tuhaf yanı da bu. Natalie'yle tanıştığımızda Jed ve Cookie de oradaydı."

"Ve şimdi de seni öldürmek mi istiyorlar?"

"Jed benim Todd Sanderson cinayetiyle ilgim olduğunu düşünüyor. Todd'u nereden tanıdığını veya neden bu kadar önemsediğini anlayamıyorum. Aralarında bir bağlantı olmalı."

"Şu Jed denen tip ve Todd Sanderson arasında mı?"

"Evet."

"Yanıt ortada, değil mi?"

Başımı salladım. "Natalie," dedim.

"Evet."

Bunu düşündüm. "Natalie'yi ilk gördüğümde Jed'le yan yana oturuyordu. Hatta ikisinin sevgili olduğunu düşünmüştüm bir an için."

Benedict, "O halde şimdi de, siz üçünüzün bir tür bağı var gibi geliyor kulağa," dedi.

"Yani?"

"Natalie'nin cinsel münasebetiyle."

Bu hoşuma gitmedi. Zayıf bir sesle, "Bundan emin değilim," diye itiraz ettim.

"Malumu dile getirebilir miyim?"

"Mecbursan."

"Kadınlardan nasibimi aldım," dedi Benedict. "Hatta övünüyor gibi görünme riski pahasına, bazıları bana *işin uzmanı* der."

Yüzümü ekşittim. "Risk mi?"

"Bazı kadınlar sadece beladır. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Bela."

"Aynen."

"Ve sanırım bana Natalie'nin de bu tür kadınlardan olduğunu söyleyeceksin."

Benedict, "Sen, Jed, Todd," dedi. "Alınma ama tüm bunların tek bir açıklaması var."

"Nedir?"

"Senin Natalien tam bir çatlak."

Yüzümü astım. Biraz daha gittik.

Benedict, "Ofis olarak kullandığım şu misafir kulübem var ya," dedi. "Ortalık yatışana kadar orada kalabilirsin."

"Teşekkür ederim."

Biraz daha gittik.

"Jake?"

"Evet?"

Benedict, "Hepimiz bu çatlak kadınlara daha çok aşık oluruz," dedi. "Biz erkeklerin sorunu budur. Hepimiz dramdan nefret ettiğimizi söyleriz ama aslında etmeyiz."

"Bu derin bir konu, Benedict."

"Bir şey daha sorabilir miyim?"

"Tabii."

Direksiyondaki elinin kasıldığını gördüm. "Todd'un vefat ilanını nasıl gördün?"

Yüzümü ona çevirdim. "Ne?"

"Vefat ilanı. Onu nasıl gördün?"

Kafa karışıklığımın yüzümden okunup okunmadığını merak ettim. "Üniversitenin internet sayfasında, ana sayfadaydı. Tam olarak neyi sormaya çalışıyorsun?"

"Hiç. Sadece merak ettim, o kadar."

"Sana bunu ofisimde anlattım ve sen de beni cenazeye gitmem için yüreklendirdin, hatırlıyor musun?"

Benedict, "Hatırlıyorum," dedi. "Şimdi de, seni bu işten vazgeçmen için yüreklendiriyorum."

Karşılık vermedim. Bir süre sessizce yol aldık. Ardından Benedict sessizliği bozdu.

"Beni rahatsız başka bir şey daha var," dedi.

"Nedir?"

"Sence polis seni Natalie'nin kız kardeşinin evinde nasıl buldu?"

Ben de aynı şeyi merak etmiştim ama şimdi yanıtın açık olduğunu görüyordum.

"Shanta."

"O nerede olduğunu biliyor muydu?"

Onu aradığımı ve kullan-at telefonu atmama salaklığını yaptığımı anlattım. Eğer polis sizi telefonunuzdan takip edebiliyorsa numarayı bilmeleri halinde –ki Shanta'nın ekranında numaram çıkmıştı– kullan-at telefondan da edebilirlerdi. Hâlâ cebimde duran telefonu pencereden atsam mı diye düşündüm. Gerek yoktu. Artık polisler konusunda endişem kalmamıştı.

Rektör Tripp uzaklaşmamı istediğinde hazırladığım valizi dizüstü bilgisayarımla beraber Clark Binası'ndaki ofisime bırakmıştım. Kampüsteki evime ya da ofisime yerleşen birisi olmuş muydu acaba? Bilmiyordum. Benedict arabayı uzağa park etmemizi önerdi. Şüpheli bir şey olup olmadığına baktık. Yoktu.

"Eşyalarını alması için bir öğrenci gönderebiliriz," dedi.

Başımı hayır anlamında salladım. "Zaten bir öğrencim bu işten zarar gördü."

"Bunda bir risk yok."

"Olsun."

Clark Binası kapalıydı. Dikkatlice arka kapıdan girdim. Eşyalarımı alıp hızla Benedict'in arabasına koştum. Kimse beni vurmadı. İyi adamlar bir-sıfır öndeydi. Benedict arabayı kendi evine sürüp beni misafir kulübesinde indirdi.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Not vermem gereken ödevler var. Sen halledersin, değil mi?"

"Tabii ki."

"Başın için doktora görünmelisin."

Geriye kalan bir baş ağrım vardı. Bir tür sarsıntıdan,

bitkinlikten, stresten veya tüm bunların birleşiminden kaynaklanıyordu galiba, hiçbir fikrim yoktu. Doktorun hiçbir şekilde faydalı olabileceğini düşünmüyordum. Benedict'e yeniden teşekkür edip odaya yerleştim. Dizüstü bilgisayarımı çıkarıp masanın üzerine koydum.

Biraz sanal hafiyelik yapmanın vakti geldi diye düşündüm.

Ne tür bir birinci sınıf araştırmacı olduğumu ve nasıl sanal hafiyelik yaptığımı merak edebilirsiniz. Değilim ve yapmıyorum. Google'da arama yerine bir şeyler yazmayı biliyorum ama. Ve şimdi de yapmaya koyulduğum şey tam olarak buydu.

İlk olarak, tarihi araştırdım: 24 Mayıs, altı yıl önce.

Bana gösterdikleri, New York Polis Departmanı'nın elinde bulunan, güvenlik kamerasından alınma fotoğrafın üzerinde yer alan tarih buydu. O gün her ne yaşandıysa bunun muhtemelen bir suç olduğu nedenine dayanıyordu. Haberlerde çıkmış olabilirdi. Zor bir iş miydi? Öyle sanıyorum. İyi bir başlangıç olabilirdi ama.

Arama butonuna bastığımda, Kansas'taki kasırgayla ilgili bir dizi haber önüme döküldü. Bunu daraltmalıydım. Arama kısmına NYC ekleyip yeniden aradım. İlk çıkan haber, New Yok Rangers'in Buffalo Sabres'e 2-1 yenildiklerini anlatıyordu. İkinci bağlantı: New York Mets, Arizona Diamondbacks'i 5-3 bozguna uğrattı. Tanrım, ne kadar spor meraklısı bir toplumuz!

Sonunda New York gazetelerini ve arşivlerini günlük olarak sunan bir siteye girdim. Son iki hafta boyunca, birçok gazetenin manşetinde New York'daki küstah banka hırsızlığı di-

zisi yer alıyordu. Geceleri bankalara giriyorlar ve hiçbir ipucu bırakmıyorlardı; takma isimleriyse, *Görünmezler*'di. Dikkat çekici. Altı yıl öncenin 24 Mayıs'ı için arşive tıkladım ve büyük şehre ait kısımlarda sanal olarak gezinmeye başladım.

O günün önemli haberleri: Silahlı bir adam Fransa Konsolosluğu'na saldırdı. Polis Ukraynalı eroin çetesini çökertti. Jordan Smith adlı polis tecavüz suçlamasıyla yargıç karşısına çıktı. Staten Island'daki evde çıkan yangın şüpheli görünüyor. Solem Hamilton'un kurduğu yardım fonunun bir tür saadet zinciri olduğu söyleniyor. Kamu denetçisi ahlaki kuralları delmekle suçlanıyor.

Bunların yardımı olmadı veya belki de oldu. Natalie belki de Ukraynalı çetenin üyesiydi. Belki saadet zincirinin kurucusunu veya kamu denetçisini tanıyordu, güvenlik kamerasından alınan fotoğraf bir ofis binasının lobisi gibi görünüyordu. Altı yıl önce o gün ben neredeydim? 24 Mayıs. Okulun bitmesine az kalmış olmalıydı. Aslında, dersler ayın onu civarında biterdi.

Altı yıl önce.

Benedict'in Kütüphane Bar'da hatırlattığı gibi, o zamanlar hayatım büyük bir karmaşa içindeydi. Babamı daha bir ay önce kalp krizinden dolayı kaybetmiştim. Tezim iyi gitmiyordu. 24 Mayıs. Trainor'ın reşit olmayanlara içki sunduğu mezuniyet partisini verdiği zamanlara denk geliyordu. Onun ciddi şekilde cezalandırılmasını istemiştim, bu da Profesör Hume'la aramı açmıştı.

Ama burada konu benim hayatım değildi. Natalie'ninkiydi.

Güvenlik kamerasından alınan fotoğraf 24 Mayıs günü çekilmişti. Bunu bir an düşündüm. 24 Mayıs'ta bir tür suç veya olay yaşandığını farz edelim. Tamam, pekâlâ, şu an bu olasılığın üzerinden geçiyordum ama sonuçta düşüncelerimin üzerinden ilerliyordum. Eğer olay 24 Mayıs'ta yaşandıysa gazeteler bunu ne zaman yayımlardı?

25 Mayıs'ta, 24'ünde değil.

Bu çok parlak bir fikir değildi ama anlamlıydı. 25 Mayıs'ın gazete haberlerini buldum ve büyük şehir kısmına girdim. Önemli haberler: Bölgemizin yerlisi, hayırsever Archer Minor vuruldu. Chelsea'de çıkan yangında iki kişi öldü. Silahsız delikanlı, polis tarafından vuruldu. Bir adam eski karısını öldürdü. Lise müdürü okul fonundan zimmetine para geçirmekten tutuklandı.

Bu zaman kaybıydı.

Gözlerimi kapatıp ovuşturdum. Şu an bırakmak gerçekten iyi bir fikir gibi geldi. Uzanıp gözlerimi kapatabilirdim. Gerçek aşkım olduğunu düşündüğüm kadına verdiğim sözü tutup istediğini yerine getirebilirdim. Benedict'in söylemesine göre, Jed ve Todd da onun kendi gerçek aşkları olduğunu düşünüyor olabilirlerdi elbette. İlkel bir his –kıskançlık diyelim– tüm bedenimi sardı.

Üzgünüm ama buna inanmıyordum.

Jed bana kıskanç bir âşık olarak saldırmıyordu. Todd... Orada neler döndüğünü bilmiyordum ama bunun pek önemi de yoktu. Geri adım atamazdım. Ben öyle yetiştirilmemiştim. Sahiden, kim öyle yetişir ki zaten? Mantıklı bir insan onca cevapsız soruyla nasıl yaşayabilir?

Kafamın içinden ufak bir ses şöyle yanıt verdi: Pekâlâ, en azından sen *yaşayabilirdin*.

Önemi yoktu. Bu yapılamazdı. Saldırıya uğramıştım, tehdit edilmiştim, hakarete maruz kalmıştım, gözaltına alınmıştım, hatta birini öldürmüştüm...

Çüş! Hatta kalın lütfen. Ben birini öldürmüştüm ve artık onun adını biliyordum.

Öne eğilip Google'a o ismi yazdım: Otto Devereaux.

En üstte vefat ilanını görmeyi umuyordum. Göremedim. İlk bağlantı, *gangster meraklıları* diye bir forumdu. Evet, gerçekten. Tartışma panolarına tıkladım ama önce bir profil oluşturmanız gerekiyordu. Çabucak bir tane oluşturdum.

HUZUR İÇİNDE UYU, OTTO diye bir başlık vardı. Bağlantıya tıkladım:

> *Vay anasını! En bıçkın tetikçilerden ve işkencecilerden biri olan Otto Devereaux'un boynunu kırmışlar! Cesedini Saw Mill Parkway'in yanındaki çöplük gibi bir yere atmışlar. Saygılar, Otto. Öldürmeyi sen iyi bilirdin, kardeşim.*

Başımı iki yana salladım. Bundan sonraki neydi? Tutuklu pedofillerin hayran sayfası mı?

Otto'nun en korkunç işlerini anan ve evet, eserlerini öven düzinelerce yorum vardı. İnternette her türlü ahlaksızlığı bulabileceğinizi söylerler. Azgın gansterlerin hayranlarına adanmış bir siteye girmiştim. Ne dünya ama!

On dördüncü yorumda, turnayı gözünden vurdum:

Otto bu cumartesi Queens'teki Franklin Cenaze Evi'nden sonsuzluğa uğurlanacak. Bu özel bir cenaze töreni olacak, dolayısıyla katılamazsınız ama hayranları çiçek gönderebilir. Adres burada yazıyor...

Flushing, Queens'te bir yerin adresi verilmişti.

Masanın üzerinde bir not defteri vardı. Bir kurşun kalem alıp arkama yaslandım. Sola Natalie'nin adını yazdım. Hemen altına Todd'un adını yazdım. Diğer isimleri ekledim: benimki, Jed, Cookie, Bob, Otto, aklıma gelen bütün isimler. Delia Sanderson, Eban Trainor, Natalie'nin babası –Aaron Kleiner– ve annesi –Sylvia Avery–, Julie Pottham ve hatta Malcolm Hume. Hepsini. Sonra sayfanın sağ tarafına yukarıdan aşağıya kadar tarih çizelgesi çizdim.

Gidebildiğim kadar geriye gittim. Bu iş ilk ne zaman başlamıştı?

Bilmiyordum.

Tekrar başa döndüm.

Yirmi beş yıl önce burada, Lanford'da ders veren Natalie'nin babası bir öğrencisiyle kaçmıştı. Julie Pottham'a göre, sevgili babacığı başka bir yere yerleşmiş ve yeniden evlenmişti. Tek sorun, adamdan hiçbir izin olmamasıydı. Shanta ne demişti buna? *Baba ve kız aynı*. Hem Natalie hem de babası ortadan kaybolmuştu. İkisi de izlerini tamamen kaybettirmişlerdi. Babasını ve Natalie'yi birbirine bağlayan bir çizgi çektim.

Bu bağlantı hakkında fazlasını nasıl öğrenebilirdim? Julie'nin dediği şeyi düşündüm. Babasının yeniden evlendiğini annesinden öğrenmişti. Anne belki de söylediğinden

daha fazlasını biliyordu. Belki adamın adresine sahipti. Her iki türlü de onunla konuşmam lazımdı. Nasıl ama? Kadın bir bakımevindeydi. Julie öyle demişti. Hangi bakımevi olduğunu bilmiyordum ve Julie'nin bana doğruyu söyleyeceğinden kuşku duyuyordum. Yine de Bayan Avery'in izini sürmek çok zor olamazdı.

Sylvia Avery'i, Natalie'nin annesini, çember içine aldım.

Zaman çizelgesine geri döndüm. Todd Sanderson'ın öğrenci olduğu zamana, yirmi yıl öncesine gittim. Babasının intiharının ardından neredeyse okuldan atılıyordu. Düşüncelerim öğrenci dosyasına ve vefat ilanına kaydı. Her ikisinde de Todd'un dernek kurarak telafide bulunduğu yazıyordu.

Notlarımın arasına *Fresh Start* diye yazdım.

İlk olarak, Fresh Start tam burada, bu kampüste, Todd'un şahsi karmaşasını takiben doğmuştu. İkincisi, Natalie kız kardeşine Fresh Start için Todd'la birlikte dünyayı dolaşıp hayır işleyeceklerini söylemişti. Üçüncüsü, Todd'un esas karısı Delia Sanderson bana Fresh Start'ın kocasının tutkusu olduğunu söylemişti. Dördüncüsü, çok sevgili danışmanım Profesör Hume, Fresh Start'ın kuruluş aşamasında fakültedeki kılavuzu olmuştu.

Kalemimle kâğıda pıt pıt vurmaya başladım. Fresh Start bu işin her yerindeydi. "Bu iş" artık her neyse.

Bu derneğe bir bakmam lazımdı. Şayet Natalie, Fresh Start için seyahat etmişse oradan birisi en azından onun yerini biliyor olabilirdi. Yine internette aramaya koyuldum. Her ne kadar yapılan işin üzerine pek düşülmemiş olsa da, Fresh Start insanların yeni başlangıçlar yapmalarına yardımcı oluyordu. Yarık damağı olan çocukları ameliyat ediyorlardı ör-

neğin. İltica isteyen siyasi muhaliflere yardım ediyorlardı. İflas konusunda insanlara yardımcı oluyorlardı. Geçmişte ne sorun yaşarsanız yaşayın, yeni iş bulmanıza yardımcı oluyordu.

Kısacası, tıpkı ana sayfalarında yer alan spot cümlede belirttikleri gibiydi: *Yeni bir başlangıca gerçekten ve çaresizce ihtiyacı olan herkese yardım ediyoruz.*

Yüzümü ekşittim. Daha belirsiz olabilir miydi?

Bağış yapmak için bir bağlantı vardı. Fresh Start 501(c)(3) sınıfında bir dernekti ve tüm bağışlar vergiden düşülebiliyordu. Hiçbir çalışanın –Todd Sanderson'ın veya Malcolm Hume'un ya da başka kimsenin– adı geçmiyordu. Ofis adresi yoktu. Telefon numarasının alan kodu Güney Carolina'nın kodu olan 843'dü. Numarayı çevirdim. Telesekreter çıktı. Mesaj bırakmadım. *Güven içinde bağış yapabilelim* diye dernekleri araştıran çevrimiçi bir firma buldum. Cüzi bir ücret karşılığında size dernek hakkında kapsamlı bir bilgi –IRS Form 990 (artık bu her ne oluyorsa) dahil, tüm mali verilerin ayrıntılı analizini, görev odaklı kararlarını, çalışanların biyografilerini, dernek mallarını, fon elde etmeye yönelik harcanan parayı ve diğer etkinliklerini– sunuyorlardı. Cüzi ücreti ödedim. Ayrıntılı raporu ertesi gün elde edeceğime dair bir e-posta aldım.

O kadar bekleyebilirdim. Başım zonkluyordu. Uyku ihtiyacım kemik iliklerime kadar işlemişti.

Yarın sabah Otto Devereaux'un cenazesine gidecektim ama şimdi bedenimin dinlenmeye ve beslenmeye ihtiyacı vardı. Duş aldım, bir şeyler atıştırdım ve adeta bir ölü gibi uyudum, ki yaşananlar düşülünce tam yerinde bir tabirdi bu.

Yirmi Beşinci Bölüm

Benedict kendi arabasının camına eğildi. "Bu hoşuma gitmiyor."

Karşılık verme zahmetine girmedim. Bunu zaten on kere konuşmuştuk. "Arabanı ödünç verdiğin için teşekkürler."

Plakasını değiştirdiğim arabamı Greenfield'da, sokakta bırakmıştım. Onu geri almayı bir noktada düşünecektim ama şimdilik bekleyebilirdi.

Benedict, "Seninle gelebilirim," dedi.

"Dersin var ya."

Benedict itiraz edemezdi. Derslerimizi asla kaçırmayız. Bu tuhaf maceraya atılarak zaten öğrencilerimi yeterince, az veya çok incitmiştim. En ufak şekilde daha fazlasına izin veremezdim.

"Öyleyse, planın gangsterin cenaze katılmak mı?"

"Öyle denebilir."

"Öyle gibi geldi bana."

Bunu tartışmak zordu. Otto Devereaux'un cenazesine gitmeyi planlıyordum. Umudum onun bana neden saldırdığını, kim için çalıştığını, Natalie'yi neden aradıklarını öğ-

renmem yönündeydi. Büyük ayrıntıların peşinde değildim –sanki olsam, elde edecekmişim gibi– ama halihazırda işim yoktu ve etrafta boş boş takılıp Jed veya Bob'un beni bulmasını beklemek harika bir seçenek gibi gözükmüyordu. Proaktif olmak daha iyiydi. Öğrencilerime her zaman söylediğim buydu.

Connecticut ve New York'taki 95. Otoyol eyaletler arası otoyol kisvesi altında, aslında bir dizi yapım alanıdır. Hâlâ yeterli zamanım vardı. Franklin Cenaze Evi, Queens'in Flushing kısmındaki Kuzey Bulvarı üzerinde yer alıyordu. Tuhaf bir nedenden ötürü, internet sayfalarındaki resim, Central Park'ın sevilen Bow Köprüsü'nün –Manhattan'da geçen hemen hemen her romantik komedi filminde çiftlerin evlendiği yerin– resmiydi. Arabamla yanaşana kadar bu zıtlığın nedenini anlamamıştım.

Bir tür ebediyete kavuşma noktası.

Franklin Cenaze Evi 1978 yılında iki diş hekiminin muayenehanesinin, bir proktoloğa da yer vererek birleştirilmesiyle inşa edilmiş gibi görünüyordu. Binanın ön yüzü sigara içen birinin dişleri gibi sararmış dış kaplamadan oluşuyordu. Burada genellikle düğünler, balolar, kutlamalar düzenleniyordu. Nadiren cenaze töreni yapılıyordu. Ölüm gerçek anlamda muhteşem bir dengeleyicidir; öyle ki, filmlerdekiler haricinde tüm cenazeler aslında aynıdır. Renksiz ve alışılmış hareketlere dayalıdır, tertip ve törensel olarak pek teselli ve rahatlık sunmaz.

Şimdi ne yapacaktım? Öylece içeri giremezdim. Ya Bob oradaysa? Arkalarda durabilirdim ama arkadaşlar, boyum

buna müsaade etmiyor. Siyah takım elbiseli bir adam insanları park yerine yönlendiriyordu. Arabayı durdurup cenazeye gidiyormuşum gibi gülümsedim, bu artık her ne anlama geliyorsa. Siyah takım elbiseli adam, "Devereaux'un cenazesine mi geldiniz, Johnson'unkine mi?" diye sordu.

Kurnazlık edip, "Johnson'unkine," dedim.

"Sol tarafa park edebilirsiniz."

Arabayı geniş otoparka çektim. Görünüşe göre Johnson'un cenaze töreni ön girişte yapılıyordu. Devereaux'unki için arka tarafta, dışarıda bir çadır kurulmuştu. Sağ köşede park yeri buldum. Oraya yanaşmam Devereaux'un çadırını harika bir açıdan görebilmemi sağladı. Johnson'un tarafından ve Franklin personelinden birisi beni görecek olursa, sevdiği bir kişiyi henüz kaybetmenin acısını yaşayan biri olarak biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyleyebilirdim.

En son cenazeye gittiğim zamanı, altı gün önce Palmetto Bluff'taki küçük beyaz şapeli düşündüm. Tarih cetvelime göre, bir beyaz şapeldeki düğünle bir diğerindeki cenaze arasında altı yıllık boşluk vardı. Altı yıl. Onca zaman boyunca acaba kaç günümü Natalie'yi düşünmeden geçirdim diye düşündüm ve yanıtın sıfır olduğunu fark ettim.

Ama tam da şu anda, esas soru şuydu: Bu altı yıl acaba onun için nasıl geçmişti?

Çadırın önünde bir limuzin durdu. Başka bir tuhaf ölüm ritüeli: Lüks ve aşırılıkla eşit gördüğümüz arabalara bindiğimiz tek zaman, bir sevdiğimizin ölümü için yas tuttuğumuz zaman oluyor. Yine de, başka ne zaman daha iyi olabilir ki? Kırmızı halıda olduğu gibi, koyu renk takım elbiseli iki

adam gelip limuzinin kapısını açtı. Otuzlu yaşlarının ortasında, zarif bir kadının inmesine yardımcı oldular. Kadın altı-yedi yaşlarında, uzun saçlı bir erkek çocuğunun elini tutuyordu. Küçük çocuk siyah takım elbise giymişti, bu bana son derece yakışıksız geldi. Küçük erkek çocukları asla siyah takım elbise giymemeli.

Malum şey o ana kadar kafama dank etmemişti: Otto'nun bir ailesi olabilirdi. Otto'nun yatağını ve hayallerini paylaşan narin bir karısı olabilirdi. Onu seven ve onunla arka bahçede top oynayan uzun saçlı bir oğlu olabilirdi. Arabadaki diğer insanlar da indi. Yaşlı bir kadın yumruğunda sıktığı mendille sicim gibi akan gözyaşlarını siliyordu. Kadının çadıra götürülmesi için otuzlarındaki bir çiftin yardımı gerekti. Otto'nun annesi ve kardeşleriydi belki, bilmiyordum. Aile çadırın önünde durup karşılama sırası oluşturdu. Hareketlerinden ve yüzlerinden yıkıldıkları belli olan yaslı insanları selamladılar. Küçük oğlan kaybolmuş, kafası karışmış ve korkmuş gözüküyordu, sanki birisi sinsice yanaşıp midesine yumruk atmış gibi.

O birisi bendim işte.

Hiç kıpırdamadan oturuyordum. Otto'nun kendisiyle sınırlı bir varlık olduğunu düşünmüştüm. Onu öldürmenin yalnızca şahsi bir trajedi olduğunu, izole edilmiş bir insanın hayatının sona ermesi olduğunu düşünmüştüm. Hiçbirimiz gerçekten kendimizle sınır değiliz. Ölüm dalgalanma yaratır, yankı yapar.

Ama yine de, yaptıklarımın sonucunu seyretmek her ne kadar zor olsa da, eylemimin haklı olduğu gerçeğini değiş-

tırmıyordu bu. Oturuşumu hafifçe dikleştirip yas tutanları inceledim. Sırada duranların "Sopranos"ta figüranlık yapabilmek için rol kapmak üzere bekleyenler gibi görüneceğini umuyordum. Şüphesiz öylesi de vardı ama kalabalık epey karışık bir gruptan oluşuyordu. Aileyle el sıkışıyor, öpüşüyor ve kucaklaşıyorlardı. Kimisi uzun süre sarılıyordu. Kimisi hızlıca pışpışlayıp hemen ayrılıyordu. Otto'nun annesi olduğunu zannettiğim kadın bir noktada bayılır gibi oldu ama iki adam onu çabucak tuttular.

Oğlunu öldürmüştüm. Bu düşünce hem gerçek hem de gerçeküstüydü.

Başka bir limuzin yaklaşıp doğrudan karşılama sırasının önünde durdu. Bir an için herkes donakaldı. New York Jets'in ofansif yan hakemlerine benzeyen iki adam arka kapıyı açtı. Uzun boylu, zayıf, saçlarını yandan ayırmış bir adam araçtan indi. Kalabalığın fısıldamaya başladığını gördüm. Yetmişlerinde olduğunu zannettiğim adam tanıdık biri gibiydi ama çıkaramıyordum. Adam sıraya geçip beklemedi; kalabalık, Musa için ikiye ayrılan Kızıl Deniz gibi yer açtı. Adamın bıyıkları kalemle çizilmişçesine incecikti. Aileye yaklaşırken başını sallıyor, sıradakilerin selamını alıp elini sıkıyordu.

Bu adam her kimse, önemli biriydi.

İnce bıyıklı ince adam durup her bir aile üyesini selamladı. Otto'nun kayınbiraderi olduğunu sandığım adam bir dizinin üstüne çöktü. İnce adam başını iki yana sallayınca, adam özür dilercesine yeniden ayağa kalktı. Ofansif yan hakemlerinden biri ince adamın bir adım önündeydi. Diğeriy-

se bir adım arkasından yürüyordu. Karşılama sırasına doğru arkalarından gelen olmadı.

İnce adam sıranın sonundaki kişinin –Otto'nun annesinin– elini sıktıktan sonra dönüp limuzinine yürüdü. Ofansif yan hakemlerden biri arka kapıyı açtı. İnce adam araca bindi. Kapı kapandı. Ofansif yan hakemlerden biri arabayı sürdü. Diğeriyse yan koltuktaydı. Limuzin geri vitese alındı. İnce adam giderken herkes hareketsiz bekliyordu.

O gittikten sonraki bir dakika boyunca da kimse kıpırdamadı. Kadının birinin istavroz çıkardığını gördüm. Ardından sıra yine hareketlendi. Aile taziyeleri kabul etti. İnce adamın kim olduğunu ve bunun önemli olup olmadığını merak ederek bekledim. Otto'nun annesi yine hıçkırarak ağlamaya başladı.

Ben olan biteni seyrederken kadının dizlerinin bağı çözüldü. Kadın bir adamın kollarının arasına kendini bırakıp onun göğsünde ağlamaya devam etti. Donakaldım. Adam kadının ayağa kalkmasına yardım edip ağlamasına izin verdi. Kadının sırtını sıvazlayıp ona başsağlığı dilediğini görebiliyordum. Kadın uzun süre devam etti. Adam aşırı sabır göstererek ayakta durup bekledi.

Bu, Bob'du.

Aramızda net yüz metre olmasına rağmen koltuğuma gömüldüm. Kalbim küt küt atmaya başladı. Derin bir nefes alıp bir daha bakma riskine girdim. Bob, Otto'nun annesini nazikçe kendinden uzaklaştırıyordu. Kadına gülümseyip yaklaşık on metre ileride ayakta bekleyen adamlara doğru ilerledi. Beş kişiydiler. Birisi bir paket sigara çıkardı, Bob

hariç hepsi birer tane aldı. Gangsterimin sağlığına düşkün olduğunu bilmek güzeldi. Telefonumu çıkarıp kamera uygulamasını buldum ve Bob'un yüzüne yakınlaştırdım. Dört fotoğraf çektim.

Peki, şimdi ne yapacaktım?

Sanırım burada bekleyecektim. Cenazenin bitmesini bekleyecek ve sonra Bob'u evine giderken takip edecektim.

Peki, ondan sonra?

Bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum. Önemli olan, adamın gerçek adını ve kimliğini öğrenmek ve böylece Natalie hakkında bilmek istediklerinin nedenini ortaya çıkarmaktı. Patron oydu besbelli. Nedenleri bilmesi lazımdı, değil mi? Yalnızca onun arabasına binmesini seyredip plakasını not edebilirdim. Ona artık tamamen güvenmesem de Shanta plakasından adamın gerçek adını bulabilirdi ama Bob cenazeye sigara içen dostlarıyla gelmişti.

Adamlardan dördü Bob'u bir kişiyle yalnız bırakarak içeri girdi. Bu adam onlardan daha gençti ve üzerindeki takım elbise öyle parlaktı ki, disko topunu andırıyordu. Bob, Parlak Takım'a talimatlar veriyor gibiydi. Parlak Takım sürekli başını sallıyordu. Bob konuşmasını bitirdiğinde cenaze törenine doğru yürüdü. Parlak Takım onunla gitmedi. Dönüp tıpkı bir çizgi film karakteri edasıyla, kasım kasım kasılarak beyaz Cadillac Escalade'ye doğru yürüdü.

Ne yapacağıma karar vermeye çalışırken altdudağımı ısırdım. Cenaze töreni biraz –yarım saat, bir saat falan– sürecekti. Burada böyle oturmanın bir anlamı yoktu. Parlak Takım'ın peşine düşüp neler olacağına bir bakabilirdim.

Arabayı çalıştırıp onun arkasından Kuzey Bulvarı'na gittim. Bu durum –bir suçlunun peşine takılmak– kendimi tuhaf hissettirdi ama zaten bu tuhaflıklarla dolu bir gündü. Escalade'yi ne kadar geriden takip etmem gerektiğini bilmiyordum. Onu takip ettiğimi anlar mıydı? New York'ta Massachusetts plakasıyla gezmeme rağmen bundan şüpheliydim. Frances Lewis Bulvarı'na döndü. İki araba gerisindeydim. Cin fikirli. Starsky ve Hutch gibi hissettim. Onlardan biri gibi.

Gergin olduğum zamanlar kendi kendime bir sürü saçma espri yaparım.

Parlak Takım, Global Garden adında kocaman bir fidanlıkta durdu. *Harika,* diye düşündüm. Otto'nun cenazesi için çiçek yaptırıyordu. Cenaze törenleri hakkında bir başka garip şey daha: Siyah giyinmek ama süs adına çiçek gibi en renkli şeyleri öldürmek. Ancak dükkân kapalıydı. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilemedim ve dolayısıyla hiçbir anlam çıkarmadım. Parlak Takım arabayı arka tarafa çekti. Ben de arada epey mesafe bırakıp kenarda kalarak aynısını yaptım. Parlak Takım, Escalade'in sürücü koltuğundan inip kasılarak dükkânın arka kapına yürüdü. Parlak Takım bu kasılarak yürüme işinde epey iyiydi. Önyargılı olmak istemem ama gezdiği insanlara, takım elbisesinin parlamasına ve kasılarak yürümesine bakarak, Parlak Takım'ın günümüzde öğrencilerin teknik olarak *yavşak* diye bahsettiği tip olduğunu düşündüm. Pembemsi yüzüğüyle arka kapıya vurup beklerken ringe çıkma talimatı bekleyen boksör misali zıplıyordu. Bu zıplamanın gösteriş olduğunu düşündüm. Değildi.

Parlak yeşil önlüklü, Brooklyn Nets beyzbol şapkasını ters takmış, öğrencilerimden biri olabilecek bir çocuk kapıyı açıp dışarı çıktı ve Parlak Takım onun suratının ortasına yumruğunu indirdi.

Aman Tanrım. Ben neye çatmıştım böyle?

Şapka yere uçtu. Çocuk da peşinden. Burnunu tutuyordu. Parlak Takım onu havada yakaladı. Yüzünü öyle eğdi ki çocuğun muhtemelen kırılmış olan burnunu ısıracağından korktum. Ona bağırmaya başladı. Sonra yeniden doğrulup çocuğun kaburgalarına bir tekme attı. Çocuk acıyla öne arkaya kıvrandı.

Pekâlâ, yeter.

Korku ve içgüdünün tehlikeli karışımına rağmen düşüncesizce hareket ederek arabamın kapısını açtım. Korku kontrol edilebilirdi. *Bodyguard*lık yaptığım yıllarda bunu nasıl başarabileceğimi öğrenmiştim. İçinde bir nebze insanlık taşıyan herkes fiziksel münakaşa esnasında korku duyar. Yaratılışımız böyledir. Bunu dizginlemenin yoluysa bunun bizi felç etmesine veya zayıflatmasına izin vermemekten geçer. Deneyimler faydalıdır.

"Dur!" diye bağırdım ve –işte burada içgüdü kısmı devreye girdi–, "Polis!" diye ekledim.

Parlak Takım başını bana doğru çevirdi.

Cebime uzanıp cüzdanımı çıkardım. Açtım. Hayır, rozetim yok ama zaten onun göremeyeceği kadar uzaktaydım. Koyduğum tavırla başaracaktım. Sert ve sakin durdum.

Çocuk kapıya doğru geriledi. Durup Brooklyn Nets beyzbol şapkasını aldı, logosu arkaya gelecek şekilde başına ters

taktı ve binanın içinde gözden kayboldu. Umurumda değildi. Cüzdanımı kapatıp Parlak Takım'a doğru yürüdüm. O da bu konuda deneyimli olmalıydı. Kaçmadı. Suçluluk duymadı. Açıklamaya çalışmadı. Sabırla ona yaklaşmamı bekledi.

"Sana bir sorum var," dedim. "Cevap verirsen tüm bunları unuturuz."

Parlak Takım, "Tüm bunları derken?" diye karşılık verdi. Gülümsedi. Ufacık dişleri mısır gibi görünüyordu. "Ben ortada unutacak bir şey görmüyorum, peki ya sen?"

iPhone elimdeydi, Bob'un en net fotoğrafı açıktı.

"Bu adam kim?"

Parlak Takım fotoğrafa baktı. Bana yeniden gülümsedi. "Rozetine bakayım."

Eyvah! Tavır da bir yere kadarmış.

"Bana sadece..."

"Sen polis falan değilsin." Parlak Takım bunu komik buldu. "Nereden anladım, biliyor musun?"

Cevap vermedim. Dükkânın kapısı hafifçe açıldı. Çocuğun dışarıyı gözetlediğini gördüm. Gözlerimiz buluştuğunda minnetle başını salladı.

"Eğer polis olsaydın, onun kim olduğunu bilirdin."

"Bana sadece onun adını söyle ve..."

Parlak Takım cebine uzandı. Tabancasına uzanıyor olabilirdi. Bıçağına uzanıyor olabilirdi. Mendiline uzanıyor olabilirdi. Neye uzandığını bilmiyordum. Sormadım da. Muhtemelen umurumda değildi.

Canıma yetmişti.

Tek kelime etmeden veya hiçbir uyarıda bulunmadan yumruğumu burnuna indirdim. Sanki kocaman bir böceğe

basmışım gibi çıkan *çıt* sesini duydum. Adamın yüzü kan içinde kaldı. Kapı azıcık aralık olmasına rağmen çocuğun gülümsediğini görebiliyordum.

"Ne halt...?

Kesinlikle kırılmış olan burnu hedef alarak ikinci yumruğu indirdim.

"O kim?" diye sordum. "Adı ne?"

Parlak Takım ölmekte olan bir kuşu korumaya çalışırcasına burnunu avucunun içine aldı. Bacağına tekme attım. Daha bir dakika önce çocuğun yattığı yere düştü. Arkasındaki kapının aralığı kapandı. Çocuk bunun bir parçası olmak istemiyor diye düşündüm. Onu suçlamadım. Adamımın parlak takım elbisesi kan lekesiyle doldu. Sentetik kumaş gibi kolayca temizleneceğine emindim. Yumruğumu sıkarak eğildim.

"O kim?"

"Ah, dostum." Parlak Takım genizden konuşuyordu, sesinde korkuyla karışık saygı vardı. "Sen artık ölüsün."

Bu beni neredeyse yavaşlattı. "O kim?"

Ona tekrardan yumruğumu gösterdim. Zavallı bir ifadeyle elini kaldırıp savunmaya geçti. Yine de onu yumruklayabilirdim.

"Tamam, tamam," dedi. "Danny Zuker. Bulaştığın adam bu, dostum. Danny Zuker."

Otto'nun tersine, Bob gerçek adını kullanmamıştı.

"Sen artık ölüsün, kardeşim."

"Duydum," diye gürledim ama kendi sesimdeki korkuyu ben bile anlayabiliyordum.

"Danny affedici değildir. Ah Tanrım, öyle beter öldün ki sen. Ne dediğimi duyuyor musun? Sen nesin, biliyor musun?"

"Ölüyüm, evet, anladım. Karnının üstüne yat. Sağ yanağını kaldırıma daya."

"Neden?"

Yumruğumu yeniden sıktım. Karnının üstüne yatıp yanlış yanağını yere dayadı. Onu uyardım. Başını diğer tarafa çevirdi. Arka cebinden cüzdanını aldım.

"Bir de üstüne, beni soyuyor musun?"

"Kes sesini."

Kimliğine bakıp ismini yüksek sesle okudum: "Edward Locke. Hemen buradan, Flushing, New York sakinlerinden."

"Ne olmuş yani?

"Yani artık adını biliyorum ve nerede yaşadığını da. Gördüğün gibi, bu oyun iki kişilik."

Bunun üzerine kıs kıs güldü.

"Ne var?"

"Bu oyunu kimse Danny Zuker gibi oynayamaz."

Cüzdanı kaldırıma attım. "Ufak münakaşamızdan ona bahsetmeyi düşünüyor musun bakalım?"

"Ufak neyimizden?"

"Ona bundan bahsedecek misin?"

Kanlı yüzündeki gülümsemeyi görebiliyordum. "Sen gittiğin an, kardeşim. Neden? Beni biraz daha tehdit etmek mi istiyorsun?"

"Hayır, pek sayılmaz. Bence ona söylemelisin," dedim en sakin sesimle. "Ama pekâlâ, nasıl görünecek?"

Yüzü hâlâ kaldırımın üstündeydi, kaşlarını çattı. "Ne nasıl görünecek?"

"Sen, Edward Locke, tanımadığın bir lavuk tarafından dayak yedin. Burnun kırıldı, şık kıyafetin mahvoldu ve daha beter bir dayaktan nasıl kurtuldun acaba? Pekâlâ, kuş gibi öttün de ondan."

"Ne?"

"İki yumruğun ardından Danny Zuker'ı sattın."

"Satmadım! Ben asla..."

"İki yumruk sonra bana onun adını verdin. Sence Danny bundan etkilenecek mi? Onu gayet iyi tanıyor gibisin. Bu satış hikâyeni dinledikten sonra sence nasıl bir tepki verecek?"

"Ben onu satmadım!"

"Sence o da böyle mi düşünecek?"

Sessizlik.

"Sana kalmış," dedim. "Ama şöyle bir önerim var: Eğer tek kelime etmezsen, Danny olan biteni asla bilmeyecek. İşleri nasıl batırdığını bilmeyecek. Birinin seni alt ettiğini bilmeyecek. Sadece iki yumruktan sonra onu sattığını bilmeyecek."

Daha fazla sessizlik.

"Birbirimizi anlıyoruz, Edward?"

Cevap vermedi, ben de bir daha sormadım. Artık gitme zamanıydı. Edward'ın arabanın –Benedict'in arabasının– plakasını buradan görebileceğinden şüpheliydim ama yine de, risk almak istemedim.

"Şimdi gidiyorum. Ben gidene dek yüzünü kaldırma ve her şey burada bitsin."

Edward, "Kırılan burnum hariç," dedi dudaklarını büzerek.

"O da geçer. Sen yerde kal, yeter."

Gözlerimi ondan ayırmadan arabaya doğru geri geri yürüdüm. Edward Locke kıpırdamadı bile. Arabaya binip gaza bastım. Kendimi harika hissediyordum, oysa bu hiç de gurur duyduğum bir şey değildi. Kuzey Bulvarı'na yeniden çıkıp cenaze evini geçtim. Orada durmanın bir anlamı yoktu. Zaten şimdiden yeterince belaya bulaşmıştım. Bir sonraki trafik lambasında durduğumda e-postalarıma hızlıca göz attım. Bingo! Dernekleri araştıran internet sayfasından bir mesaj vardı. Başlık kısmında şöyle yazıyordu:

Fresh Start hakkındaki kapsamlı inceleme ektedir.

Dönene kadar bekleyebilirdi, değil mi? Ya da... Gözümü dört açtım. Uzun sürmedi. İki blok ötede Cybercraft İnternet Kafe isimli yer dikkatimi çekti. Cenaze evinden yeterince uzaktı, civardaki otoparkları arayacaklarını düşünüyor değildim gerçi.

Burası aşırı kalabalık bir teknoloji birimini andırıyordu. Duvar boyunca sıralanmış düzinelerce ufak kabinde bilgisayarlar vardı. Hepsi de doluydu ve bendeniz hariç, müşterilerin hiçbirinin yaşı yirmiden fazla değildi.

Dişinden çok piercingi olan, "*hallederiz kardeşim*"ci gencin teki, "Biraz bekleyeceksin," dedi.

"Sorun değil," dedim.

Aslında bekleyebilirdi. Eve gitmek istiyordum. Tam çıkacağım sırada, oyun oynadığını düşündüğüm, yüksek sesle bağırıp birbirlerinin sırtını sıvazlayan, sonra tuhaf şekillerde el sıkışıp tebrikleşen bir grup ayağa kalktı.

"*Hallederiz kardeşim*"ci genç, "Kim kazandı?" diye sordu.

"Randy Corwick, dostum."

Bu, gencin hoşuna gitti. "Ödemenizi yapın." Sonra bana dönüp, "Kabinde ne kadar kalacaksın, babalık?" diye sordu.

"On dakika," dedim.

"Beş dakikan var. Altıncı kabini kullan. Sıcak, adamım. Saçma sapan bir şeyle serinletme."

Şahane. Hemencecik kayıt açıp e-postalarıma baktım. Fresh Start'a ilişkin mali raporu yükledim. On sekiz sayfaydı. Şunlar vardı: Gelir beyanı, masraf çizelgesi, gelir çizelgesi, kârlılık çizelgesi, likidite çizelgesi, değerini kaybetmiş bina ve ekipmanın yerine faydalı olanı gösteren bir çizelge, yükümlülüklerle ilgili bir şey, bilanço, mukayeseli analiz denen bir şey...

Ben siyaset bilimi öğretiyorum. İşletmelerle ve sayılarla aram iyi değildir. Sonlara doğru kuruluşun tarihçesini buldum. Yirmi yıl önce üç kişi tarafından kurulmuştu. Profesör Malcolm Hume akademik danışman olarak geçiyordu. İki öğrenci eş başkandı. Bunlardan biri, Todd Sanderson'dı. Diğeriyse Jedediah Drachman.

Kanım dondu. Jedediah isminin genel olarak kısaltması nedir?

Jed.

Neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ama her şey Fresh Start'la alakalıydı.

"Zaman doldu, babalık." Konuşan kişi benimle ilgilenen gençti. "Diğer oturum on beş dakika sonra açılacak."

Başımı iki yana salladım. Ücreti ödeyip arabama ağır adımlarla yürüdüm. Danışmanım buna bir şekilde karışmış

mıydı? Fresh Start'ın yaptığı ne tür iyi işler beni öldürmeye çalışmayı kapsıyordu? Bilmiyordum. Eve gitme ve belki de Benedict'le bunları konuşma zamanı gelmişti. Belki o bir ipucu yakalardı.

Benedict'in arabasını çalıştırıp hâlâ şaşkın bir halde Kuzey Bulvarı'na yöneldim. GPS'i Franklin Cenaze Evi için ayarlamıştım ama dönüş için Eski Varış Noktaları'na basmak yeterli olur, diye düşündüm, Benedict'in evi orada yer alırdı. Bir sonraki kırmızı ışıkta durduğumda düğmeyi çevirip *Eski Varış Noktaları*'na tıkladım. Benedict'in Lanford, Massachusetts'teki adresini aramak için baktığımda çıkan ilk adresi, Benedict'in en son gittiği yeri, görünce donakaldım. Çıkan adres Lanford, Massachusetts değildi.

Kraftboro, Vermont'du.

Yirmi Altıncı Bölüm

Dünyam tepetaklak oldu, çalkalandı ve altüst oldu.

Öylece durmuş, GPS'e bakıyordum. Adres tam olarak 260 VT-14, Kraftboro, Vermont şeklinde yazıyordu. Bu adresi biliyordum. Kısa zaman önce kendi GPS'imę girdiğim adresti.

Yaratıcı Moral Toplama Kampının adresiydi.

En iyi arkadaşım, Natalie'yle altı yıl önce kaldığımız kampı ziyaret etmişti. Onun Todd'la evlendiği yeri ziyaret etmişti ve Jed'le çetesinin beni daha yeni öldürmeye çalıştığı yeri ziyaret etmişti.

Saniyeler boyunca, belki de daha uzun süre, hareket edemedim. Arabada oturdum. Radyo açıktı ama ne çalıyordu söyleyemem. Dünya durmuş gibi hissediyordum. Kafamın içindeki pustan gerçekliğe adım atmak biraz zamanımı aldı ama adımımı attığımda gerçek kafama sol kroşeden indi.

Yalnızdım.

En yakın arkadaşım bile bana yalan söylemişti ve hâlâ da söylüyordu.

Bekle, dedim kendime. Makul bir yanıt olmalıydı.

Ne gibi? Benedict'in GPS'inde bu adresin çıkmasının makul açıklaması ne olabilirdi? Ne haltlar dönüyordu? Kime güvenebilirdim?

Yalnızca son sorunun yanıtını biliyordum: Hiç kimseye.

Ben koskocaman bir adamım. Kendimi gayet de kendine yeten biri olarak görürüm. Tam da burada, tam da şu anda, kendimi daha önce hiç bu kadar küçücük veya içler acısı şekilde yalnız hissetmediğimi düşündüm.

Başımı iki yana salladım. Pekâlâ, Jake, toparlan. Kendine acıdığın yeter.

Harekete geçme vakti.

Öncelikle, Benedict'in GPS'indeki diğer adreslere baktım. Kayda değer bir şey yoktu. Ev adresini bulup ayarladım. Yola koyuldum. Gelmiş geçmiş en anlaşılmaz şarkıyı arayarak radyo istasyonlarında gezindim. Bulamadım ama. Aklıma gelen saçma bir şarkıyı ıslıkla çaldım. Faydası olmadı. 95. Otoyol'da sürdürülen yapım çalışmaları iç dünyamı yansıtıyordu adeta.

Yolun büyük kısmını kafamda Benedict'le konuşarak geçirdim. Ona nasıl yaklaşacağımın, ne söyleyeceğimin, onun ne yanıt vereceğinin, benim nasıl karşılık vereceğimin provasını yaptım.

Benedict'in sokağına yanaştığımda direksiyonu daha sıkı tuttum. Saate baktım. Bir saat daha dersi vardı, dolayısıyla evde olmazdı. İyi. Misafir kulübesinin önüne arabayı park edip evine doğru yürüdüm. Bir kez daha, ne yapacağımı düşündüm. Aslında daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. Onu sorgulamaya henüz hazır değildim. Yeterince şey bilmiyordum.

Francis Bacon'un basit önermesi, öğrencilerimize vurgulayarak sürekli söylediğimiz şey burada geçerliydi: *Bilgi güçtür.*

Benedict'in yedek ev anahtarı çöp tenekesinin hemen yanındaki sahte taşın altında dururdu. Bunu nereden bildiğimi merak edenler için söyleyeyim: Biz birbirimizin en iyi dostuyuz. Birbirimizden gizlimiz saklımız yoktur.

Kafamdan başka bir ses şöyle dedi: Hepsi yalan mıydı? Dostluğumuz asla gerçek olmamış mıydı?

Cookie'nin karanlıkta, ağaçların arasında söylediği şey aklıma geldi. *Durmazsan, hepimizi öldürürsün.*

Mübalağa etmiyordu ama işte buradaydım, durmuyordum ve kavrayamadığım için *tüm* bu hayatları bir şekilde riske atıyordum. *Tüm* bunlar kimdi? Onları sürekli, bir anlamda, riske mi atıyordum? Bilemiyorum işte, Benedict bana veya bir şeye göz kulak olmak durumunda mıydı?

Tamamen paranoyaklaşmayalım.

Tamam, pekâlâ, adım adım ilerleyelim. Vermont'taki adresin GPS'inde olmasının masumane bir açıklaması olma ihtimali hâlâ vardı. Dünyadaki en yaratıcı tip değildim. Olayları doğrusal görme huyum vardır. Örneğin, belki de, birisi arabasını ödünç almıştır. Hatta belki de birisi arabasını çalmıştır. Belki gece geç saatte tanıştığı kadınlardan biri organik çiftlik ziyaretinde bulunmak istemiştir. Belki de ben yine kendimi kandırıyorumdur.

Anahtarı deliğe soktum. Bu çizgiyi gerçekten aşmak üzere miydim? En iyi arkadaşımın evine gerçekten gizlice girecek miydim?

Tabii ki!

Arka kapıdan girdim. Daire fonksiyonel olarak tanımlanabilirdi. Benedict'in evi adeta bir üçüncü dünya prensinin haremiydi. İçeride düzinelerce pahalı, parlak renkli puf minder vardı. Duvarlar canlı renkteki duvar kilimleriyle kaplıydı. Dört köşede narin Afrika heykelleri boylu boyunca duruyordu. Bu oda her açıdan abartılıydı ama kendimi burada daima rahat hissetmiştim. Kocaman sarı puf minder favorimdi. Onun üzerinde birçok futbol maçı seyrettiğim olmuştu. Orada çok defa Xbox oynamıştım.

Xbox kumandaları yerdeydi. Kumandaların bana pek bir bilgi vermeyeceğini bilsem de onlara bir süre baktım. Ne aradığımı merak ettim. Sanırım bir ipucu. Benedict'in Kraftboro, Vermont'taki o çiftliğe/tesise/insan-kaçırılan-yere/gizlenme-yerine neden gittiğini gösterecek bir şey. Bunun ne olabileceği konusunda en ufak fikrim yoktu.

Çekmecelere bakmaya başladım. Önce mutfaktakilere baktım. Hiçbir şey yoktu. Yandaki fazladan yatak odasına geçtim. Hiçbir şey. Küçük odadaki yazı masasını ve dolapları denedim. Yine hiç. Yatak odasına gidip oraya baktım. Hiç. Benedict'in üzerinde bilgisayar bulunan bir çalışma masası vardı. Onun çekmecelerine baktım. Hiç.

Bir dosya dolabı buldum. Dosyaları kontrol ettim. Faturalar vardı. Öğrencilerin ödevleri vardı. Ders çizelgesi vardı. Sahiden kişisel şeylerin dışında –burada trampet girsin lütfen– hiçbir şey yoktu.

Koca bir hiç.

Bunu düşündüm. Kimin evinde kişisel bir şey olmaz ki?

Ayrıca, benim evimde ne bulursunuz? Bundan daha fazlasını elbette. Bazı eski fotoğraflar, birkaç şahsi mektup, geçmişimi yansıtan bir şeyler.

Benedict'te bunların hiçbiri yoktu. Ne olmuş yani?

Bakmaya devam ettim. Benedict'in Yaratıcı Moral Toplama Kampı veya Vermont ya da herhangi bir şeyle bağlantısını bulmayı umuyordum. Çalışma masasına oturmayı denedim. Benedict bana nispeten epey ufak tefektir, dolayısıyla bacaklarımı masanın altına sığdıramadım. Uzanıp bilgisayarda bir tuşa bastım. Ekran aydınlandı. Pek çok insan gibi Benedict de bilgisayarını kapatmamıştı. Birdenbire evi arama tarzımın şu ana dek ne kadar demode olduğunu fark ettim. Artık kimse sırlarını çekmecelerde saklamıyor.

Sırlarımızı bilgisayarda saklıyoruz.

Microsoft Office'i açıp son belgelere baktım. İlk sırada *VBMWXY.doc* isimli bir *word* belgesi vardı. Tuhaf bir isimdi. Üzerine tıkladım.

Dosya açılmadı. Şifreyle korunuyordu.

Çüş.

Şifreyi tahmin etmeye çalışmak anlamsızdı. İpucum yoktu. Başka bir yol düşünmeye çalıştım. Aklıma hiçbir şey gelmedi. *Son* başlığı altındaki diğer belgeler öğrenci tavsiyeleriydi. İkisi tıp fakülteleri, ikisi hukuk fakülteleri, biri de işletme bölümü içindi.

Madem öyle, şifreyle korunan neydi peki?

Hiçbir fikrim yoktu. Köşedeki E-Posta ikonuna tıkladım. E-postalar için de şifre gerekiyordu. Üzerinde şifreyi yazan bir kâğıt parçası –pek çok insan bunu yapıyor– arayarak

çalışma masasına bakındım ama hiçbir şey bulamadım. Bir çıkmaz sokak daha.

Şimdi ne yapacaktım?

Ağ tarayıcısına tıkladım. *Yahoo!* Haber sayfası açıldı. Burada öğrenecek pek bir şey yoktu. Tarihçe sayfasına tıklayıp nihayet turnayı gözünden vurmaya yaklaştım. Benedict son zamanlarda Facebook'a girmişti. Bağlantıyı tıkladım. Bir adamın profili açıldı. İster inanın, ister inanmayın ama adamın adı John Smith'di. John Smith'in kendi fotoğrafı yoktu. Hiç arkadaşı yoktu. Hiç durum raporu yoktu. Adresi New York, NY olarak görünüyordu.

Bu bilgisayarda Facebook oturumu John Smith adıyla açılıyordu. Hımm. Şöyle bir düşündüm. Bu sahte bir hesaptı. Birçok insanın sahte hesabı olduğunu biliyordum. Arkadaşlarımdan biri Facebook üzerinden bir müzik hizmeti kullanıyor ve dinlediği her şarkı arkadaşları tarafından görülebiliyor. O da bundan hoşlanmadığı için kendine tıpkı bunun gibi bir uydurma hesap açtı. Hangi şarkıları sevdiğini artık hiç kimse göremiyor.

Benedict'in sahte bir hesaba sahip olması hiçbir şey ifade etmiyordu. Daha ilginç olan şeyse, adını arama motoruna yazdığımda Benedict Edwards'ın gerçek bir Facebook hesabı olmamasıydı. Facebook'a kayıtlı iki tane Benedict Edwards vardı. Bir tanesi, Oklahoma Şehri'nde yaşayan bir müzisyen; diğeriyse, Tampa, Florida'da yaşayan bir dansçıydı. İkisi de benim Benedict Edwards'ım değildi.

Yine, peki şimdi ne olacaktı? Birçok insanın Facebook hesabı yok. Ben bir hesap açmıştım ama neredeyse hiç kul-

lanmadım. Profil fotoğrafım yıllıktaki fotoğrafımdı. Belki haftada bir defa falan arkadaş kabul ediyordum. Muhtemelen elli civarında arkadaşım vardı. Hesabı açmamın esas nedeni, insanların bana fotoğraf ve beğeni için bağlantı göndermesi ve bu bağlantıyı açmak için de Facebook hesabının gerekli olmasıydı. Bunun haricinde, sosyal medyanın benim için pek bir cazibesi yoktu.

Benedict'in yaptığı da buydu belki. Birçok aynı e-posta listesinde adımız vardı. Büyük ihtimalle Facebook bağlantılarını görebilmek adına bu sahte hesabı açmıştı.

Tarihçe sayfasına baktığımda bu teori anında çürüdü. İlk listeleme, Facebook'a Kevin Backus adıyla kayıtlı olan bir adam içindi. Bağlantıya tıkladım. Bir an için bunun Benedict'in başka bir sahte hesabı olduğunu, Kevin Backus'un yalnızca internette kullandığı bir takma ad olduğunu düşündüm. Durum böyle değildi ama. Kevin Backus alelade bir adamdı. Profil fotoğrafında güneş gözlüğü vardı ve başparmağını göstererek poz vermişti. Bunu görünce yüzümü buruşturdum.

Kafamı yordum. Kevin Backus. Ne ismi ne de yüzü tanıdık geliyordu.

Hakkında sayfasına tıkladım. Boştu. Evi, okulu, mesleği, hiçbiri yazmıyordu. Dolu olan tek kısım *ilişkisi var* kısmıydı ve buna göre, Marie-Anne Cantin isimli kadınla ilişkisi vardı.

Çenemi ovuşturdum. Marie-Anne Cantin. Bu isim de bir şey çağrıştırmadı. Benedict neden Kevin Backus'un sayfasına girmişti? Bilmiyordum ama bunun muazzam şekilde önemli olduğunu düşünüyordum. Adamı Google'da arama-

ya başlayabilirdim. Marie-Anne Cantin ismine yeniden baktım. Maviyle yazılmıştı, bu da kadının da bir profili olduğu anlamına geliyordu. Sadece isme tıklamam yeterliydi.

Ben de öyle yaptım.

Kadının sayfası açıldığında –Marie-Anne Cantin'in profil fotoğrafını gördüğümde– yüzü anında tanıdım.

Benedict cüzdanında onun fotoğrafını taşıyordu.

Aman Tanrım. Yutkundum ve arkama yaslanıp nefesimi toparladım. Şimdi anlıyordum. Benedict'in acısını neredeyse hissedebiliyordum. Hayatımın büyük aşkını kaybetmiştim. Öyle görünüyor ki Benedict de aynısını yaşamıştı. Marie-Anne Cantin baş döndürücü bir kadındı. Onu geniş elmacıkkemikli, büyüleyici ve bunların dışında Afroamerikan olarak tarif edebilirdim. Profiline daha yakından baktığımda son kısmın doğru olmadığını fark ettim. Afroamerikan değildi. Afrikalıydı. Marie-Anne Cantin, Facebook sayfasına göre, Gana'da yaşıyordu.

Her ne kadar beni ilgilendirmese de bu gerçek oldukça enteresandı sanırım. Benedict herhangi bir yerde bu kadınla tanışmıştı. Ona âşık olmuştu. Onu gizliden gizliye sevmişti. Bunun Kraftboro, Vermont'u ziyaret etmesiyle ne gibi bir bağlantısı olabilirdi?

Hatta kalın.

Ben de bir kadına âşık olmamış mıydım? Ben de onu hâlâ gizliden gizliye seviyordum. Ben de Kraftboro, Vermont'a gitmiştim.

Kevin Backus da Benedict'in Todd Sanderson'ı mıydı?

Kaşlarımı çattım. Bu abartı gibi geldi ve de yanlış. Yan-

lış gelse de bunu araştırmam gerekiyordu ama. Şu an tek kılavuzum, Marie-Anne Cantin'dı. *Hakkında* bağlantısına tıkladım. Etkileyiciydi. Oxford Üniversitesi'nde ekonomi okumuş ve Harvard'da hukuk eğitimi almıştı. Birleşmiş Milletler'de hukuk müşaviriydi. Gana'nın başkenti Akra'da doğmuştu ve orada yaşıyordu ve zaten bildiğim gibi, Kevin Backus'la ilişkisi vardı.

Peki, ya şimdi?

Kadının fotoğraflarına tıkladım ama gizlenmişti. Onları görmemin yolu yoktu. Aklıma bir fikir geldi. Yeniden Kevin Backus'un sayfasına dönene dek geri okuna bastım. Onun fotoğrafları gizli değildi. Hepsini görebiliyordum. Tamam, güzel. Üzerlerine tıklamaya başladım. Neden bilmiyorum. Ne bulmayı umduğumu bilmiyorum.

Kevin Backus'un fotoğrafları çeşitli albümlerdeydi. Rastgele, *Mutlu Zamanlar* başlıklı albümle başladım. Yaklaşık yirmi-yirmi beş kadar, bizim oğlan Kevin ve manitası Marie-Anne'in birlikte veya Marie-Anne'in Kevin tarafından çekildiği besbelli olan tek fotoğrafı vardı. Mutlu görünüyorlardı. Yok, hayır. Kadın mutlu görünüyordu. Adamsa deli gibi mutlu görünüyordu. Benedict'in burada oturup sevdiği kadının şu Kevin denen herifle beraber çektirdiği fotoğraflara baktığını gözümde canlandırdım. Elinde tuttuğu İskoç viskisi kadehini görebiliyordum. Odanın karanlığa büründüğünü görebiliyordum. Ekranın mavi ışığının Benedict'in kocaman karınca adam gözlüğünün arkasından titrediğini görebiliyordum. Yanağından akan o bir damla gözyaşını görebiliyordum.

Abartıyor muydum?

Facebook eski sevgilileri göz önünde tutarak insanlara işkence etmeye bayılıyor. Artık eski sevgililerinizden kaçamıyorsunuz. Hayatları gözünüze sokuluyor. Tanrım, bu berbat. Dolayısıyla, Benedict'in geceleri yaptığı şey de buydu: Kendine işkence etmek. Elbette böyle olduğundan emin değildim ama işlerin böyle yürüdüğünden emindim. Barda sarhoş olup Marie-Anne'in iyice buruşmuş fotoğrafını dikkatle inceleyişini hatırladım. Geveleyerek sarf ettiği sözlerindeki acı hâlâ kulaklarımdaydı:

"Daima seveceğim tek kadın."

Benedict, seni zavallı serseri.

Zavallı serserinin teki olabilirdi ama Benedict'in Vermont'a yeni yaptığı ziyarete ilişkin bir ipucuna hâlâ ulaşamamıştım. Birkaç albüme daha tıkladım. *Aile* başlıklı bir albüm vardı. Kevin iki erkek, bir de kız kardeşe sahipti. Annesi birçok fotoğrafta yer alıyordu. Babasından bir iz göremedim. *Kintampo Şelalesi* adlı ve *Mole Milli Parkı* adlı birer albüm vardı. Fotoğrafların büyük kısmı vahşi yaşama ve doğal harikalara aitti.

Son albümün adı *Oxford Mezuniyeti*'ydi. Meraklandım. Marie-Anne orada ekonomi okumuştu. Acaba Kevin ve Marie-Anne beraber mi okumuşlardı? Üniversite aşkı olabilirler miydi? Bundan kuşkuluydum. İlişkide olmak için epey uzun zaman gibi geldi ama yine de, kim bilir?

Bu albümdeki fotoğraflar oldukça eskiydi. Kevin'ın yüzüne, saçlarına, kıyafet tarzına bakılırsa, on beş veya hatta yirmi yıl öncesine ait olduklarını söyleyebilirim. Bu fotoğrafların dijital fotoğraf makineleri çıkmadan önce çekildiği-

ne bahse girerim. Kevin bunları muhtemelen tarayıp bilgisayarına aktarmıştı. İlgimi çekecek herhangi bir şey görmeyi ummayarak hızlı hızlı geçerken, ikinci sıradaki bir fotoğraf gözüme ilişti.

Elim titredi. Fareyi tuttum, imleci görselin üzerine getirmeyi başarıp tıkladım. Fotoğraf büyüdü. Bu bir grup fotoğrafıydı. Her biri siyah mezuniyet cüppesi giymiş sekiz kişi yüzlerinde kocaman gülümsemelerle ayakta duruyorlardı. Kevin Backus'u tanıdım. Tanımadığım bir kadının sağında duruyordu. Vücut dillerinden sevgili oldukları anlaşılıyordu. Aslında daha yakından bakınca bunların mezuniyet günlerindeki dört çift olduğunu anladım. Elbette emin olamazdım. Bir kız, bir erkek şeklinde dizilmiş de olabilirlerdi ama öyle olduğunu pek sanmıyordum.

Gözüm hemencecik soldaki kadına kaydı. Bu, Marie-Anne Cantin'di. Gülümsemesi nefes kesiciydi, insanı mahvedecek türdendi. Bir adamın canını yakabilecek bir gülümsemeydi bu. O gülümsemeyi alan adam ona hemen o anda âşık olabilirdi. Bir adam o gülümsemeyi her gün görmek ve onun sebebi olmak isterdi. Tamamen kendine ait olsun isterdi.

Tanrım, anlıyorum, Benedict. Gerçekten, kesinlikle anlıyorum.

Marie-Anne tanımadığım bir adama sevgi dolu bakıyordu.

En azından, en başta tanımadığım.

O da Afrikalı veya Afroamerikandı. Kafası tıraşlıydı. Sakalı yoktu. Gözlük takmıyordu. Bundan dolayı onu en başta tanıyamadım. Bundan dolayı, iyice baksam da emin olamadım. Anlamlı gelen tek şey buydu.

Benedict.

İki sorun vardı. Birincisi, Benedict, Oxford'dan mezun değildi. İkincisi, fotoğrafın altındaki isim Benedict Edwards değildi. Jamal W. Langston'dı.

Ha?

Belki de Benedict değildi. Belki Jamal W. Langston, Benedict'e benziyordu.

Yüzümü buruşturdum. Evet, tabii ki anlamlıydı ve belki de, Benedict uzun zaman önce kendine benzeyen bir adamla çıkan bir kadına abayı yakmıştı!

Ne salakça bir teori!

Peki, başka ne teorim vardı? Ortadaydı: Benedict Edwards gerçekte Jamal W. Langston'dı.

Anlamıyordum. Belki de belki anlıyordum. Belki de parçalar birleşmese de, nihayet aynı masanın üzerindeydi. Google'da Jamal W. Langston'ı aradım. İlk bağlantı *Statesman* isimli bir gazeteye aitti. Bağlantıya göre bu, *Gana'nın en eski –1949'da kurulan– ana akım gazetesi*ydi.

Makaleye tıkladım. Ne olduğunu gördüğümde –başlığı okuduğumda– neredeyse yüksek sesle çığlık attım ve aynı anda bulmacanın bazı parçaları yerine oturmaya başladı.

Bu Jamal W. Langston'ın vefat ilanıydı.

Bu nasıl olabilirdi? Okumaya başladım, bulmacanın birkaç parçası nihayet yerini bulurken gözlerim fal taşı gibi açılıyordu.

Arkamdan gelen bezgin ses tüylerimi ürpertti: "Adamım, keşke bunu görmeseydin."

Yavaşça Benedict'e döndüm. Elinde bir tabanca vardı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Son günlerde yaşadığım gerçeküstü anları sıralamaya koyacak olsam, en yakın arkadaşımın bana silah doğrultması açık ara en üst sıraya geçerdi. Başımı iki yana salladım. Nasıl da bir şey anlamamış veya hissetmemiştim? Gözlüğü ve çerçevesi saçma ötesiydi. Saç kesimi bana neredeyse akıl sağlığını veya kişisel uzay-zaman sürekliliğini sorgulama cesaretini veriyordu.

Benedict yeşil boğazlı kazağı, bej rengi fitilli kadifeden pantolonu, tüvit ceketi ve elinde tuttuğu tabancasıyla ayaktaydı. Bir yanım kahkahalarla gülmek istedi. Ona soracak milyonlarca sorum vardı ama başından beri durmadan sorduğum soruyla başladım.

"Natalie nerede?"

Soruma şaşırmış olsa bile, yüzü bunu belli etmedi. "Bilmiyorum."

Elindeki tabancayı işaret ederek, "Beni vuracak mısın?" diye sordum.

"Bir yemin ettim," dedi. "Bir söz verdim."

"Beni vurmaya mı?"

"Sırrımı öğrenen herkesi öldürmeye."

"En iyi arkadaşını bile mi?"

"Onu bile."

Başımı salladım. "Anlıyorum, biliyorsun."

"Neyi anlıyorsun?"

Kafamla ekranı işaret ederken, "Jamal W. Langston bir savcıydı, bir dava adamıydı," dedim. "Kendi emniyetini hiçe sayıp Gana'daki uyuşturucu kartelleriyle uğraştı. Kimse onları alt edemezken o etti. Kahraman olarak öldü."

Bir şey söylemesini bekledim. Söylemedi.

"Cesur adam," dedim.

Benedict, "Aptal adam," diye düzeltti.

"Karteller ondan intikam almaya ant içtiler ve eğer bu makaleye inanılacaksa aldılar da. Jamal W. Langston canlı canlı gömüldü. Öyle olmadı, değil mi?"

"Değişir."

"Neye göre değişir?"

"Hayır, Jamal canlı canlı gömülmedi," dedi Benedict. "Ama karteller bir şekilde intikamlarını aldılar."

Gözlerimdeki örtü kalkıyordu. Pekâlâ, hayır, daha ziyade kamera odaklanıyor gibiydi. Uzaktan ayırt edilmesi imkânsız olan nokta şimdi şekle şemaile bürünüyordu. Gitgide – veya bu durumda anbean diyelim– odak daha keskin hale geliyordu. Natalie, kamp, aniden ayrılışımız, düğün, NY Polisi, güvenlik kamerasından alınan o fotoğraf, bana attığı o esrarengiz e-posta, altı yıl önce beni o sözü vermeye zorlaması... Hepsi şimdi bir araya geliyordu.

"Bu kadını kurtarmak için kendini ölmüş gösterdin, değil mi?"

"Onu," dedi. "Ve sanırım kendimi de."

"Ama daha ziyade onu."

Yanıt vermedi. Onun yerine Benedict –ya da Jamal mı demeliyim?– bilgisayarın ekranına yürüdü. Marie-Anne'in yüzüne nazikçe dokunurken gözleri nemliydi.

"Kim o?" diye sordum.

"Karım."

"Ne yaptığını biliyor mu?"

"Hayır."

"Bekle," dedim, kavradığım şey başımı döndürmüştü. "O bile seni ölü biliyor, öyle mi?"

Başını salladı. "Kurallar böyle. Ettiğimiz yeminin bir parçası. Herkesin güvende olacağını bilmenin tek yolu."

Yine, onun orada oturup o Facebook sayfasına baktığını, o fotoğrafları, kadının durumunu, hayatındaki yenilikleri – başkasıyla *ilişkide* olmak gibi– incelediğini gözümde canlandırdım.

"Kevin Backus kim?" diye sordum.

Benedict zoraki gülümsedi. "Kevin eski bir dost. Uzun zaman şansının dönmesini bekledi. Sorun değil. Onun yalnız kalmasını istemiyorum. Kevin iyi bir adam."

Sessizlik bile kalbi delip geçiyordu.

"Neler olduğunu bana anlatacak mısın?" diye sordum.

"Anlatacak bir şey yok."

"Bence var."

Benedict başını olumsuzca salladı. "Söyledim ya. Natalie'nin nerede olduğunu bilmiyorum. Onunla hiç tanışmadım. Senden başka kimseden de adını bile duymadım."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Ne fena." Tabancası hâlâ elindeydi. "Benden şüphelenmene ne sebep oldu?"

"Arabandaki GPS. Kraftboro, Vermont'taki tesise gittiğini gösteriyordu."

Yüzünü ekşitti. "Ne aptalım."

"Oraya neden gittin?"

"Sence neden?"

"Bilmiyorum."

"Hayatını kurtarmaya çalışıyordum. Polislerin hemen arkasından Jed'in çiftliğine geldim. Görünüşe göre yardımıma ihtiyacın yoktu."

Şimdi hatırlıyordum. Polisler gömülü telefonumu bulduğu anda garaj yoluna gelen o araba.

"Beni vuracak mısın?" diye sordum.

"Cookie'yi dinlemeliydin."

"Yapamadım. Özellikle senin bunu anlaman gerek."

"Benim mi?" Şimdi sesinde öfke tınısı vardı. "Sen aklını mı kaçırdın? Bunu daha önce de söyledin. Ben sevdiğim kadını güvende tutmak için her şeyi yaptım. Sen? Sense onu öldürtmeye çalışıyorsun."

"Beni vuracak mısın? Evet mi, hayır mı?"

"Anlaman lazım."

"Sanırım anlıyorum," dedim. "Dediğimiz gibi, sen bir savcıydın. Gerçekten kötü bazı adamları hapse tıktın. Senden intikam almaya çalıştılar."

"Çalışmaktan daha fazlasını yaptılar," dedi. Sesi yumuşacıktı, gözleri yeniden Marie-Anne'in fotoğrafındaydı. "Onu aldılar. Hatta onun... onun canını bile yaktılar."

"Ah, olamaz," dedim.

Gözleri yaşlarla doldu. "Bu bir uyarıydı. Onu geri almayı başardım. İkimizin de orayı terk etmek zorunda olduğumuzdan emindim."

"Neden etmediniz peki?"

"Bizi bulurlardı. Gana karteli Latin Amerika'ya uyuşturucu kaçırıyor. Kolları her yere uzanır. Nereye gitsek izimizi bulurlardı. İkimizi birden ölmüş gibi göstermeyi düşündüm ama..."

"Ama ne?"

"Malcolm bunu asla yemeyeceklerini söyledi."

Yutkundum. "Malcolm Hume mu?"

Benedict başını evet anlamında salladı. "Görüyorsun ya, Fresh Start'ın o bölgede adamları vardı. Durumumu duydular. Sorumluluğum Profesör Hume'a verildi. Ancak o protokolün dışına çıktı. Beni buraya gönderdi, zira hem öğretmen olarak hem de ihtiyaç halinde başkalarına yardım edecek biri olarak kıymetli olurum diye düşündüm."

"Natalie gibi başkaları mı yani?"

"Bunu bilemem."

"Evet, bilirsin."

"Çok fazla bölümlere ayrılmış. Farklı insanlar farklı konulara ve farklı üyelere bakıyor. Ben yalnızca Malcolm'la çalıştım. Vermont'taki eğitim tesisinde biraz vakit geçirdim ama mesela birkaç gün öncesine dek Todd Sanderson ismini hiç duymamıştım."

"Öyleyse dostluğumuz," dedim, "işinin bir parçası mıydı? Bana göz kulak mı oluyordun?"

"Hayır. Neden sana göz kulak olayım ki?"

"Natalie'den dolayı."

"Söyledim ya. Onunla hiç karşılaşmadım. Onun olayı hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Ama bir olayı var, değil mi?"

"Anlamıyorsun. Bilmiyorum." Başını olumsuzca salladı. "Kimse bana senin Natalie'n hakkında tek laf etmedi."

"Ama anlamlı geliyor, değil mi? haksız mıyım?"

Karşılık vermedi.

"Oraya kamp demedin," dedim. "Eğitim tesisi dedin. Sahiden, ne kadar zekice. Öylesine uzak bir alanda, bir tür sanat kampı görüntüsünde bir yer. Kim şüphelenir ki?"

Benedict, "Çok konuştum zaten," dedi. "Önemli değil."

"Fresh Start. İsminden tahmin etmeliydim. Yaptıkları şey bu. Yeni bir başlangıca ihtiyaç duyanlara verdikleri şey bu. Bir uyuşturucu karteli senin ölmeni istedi. Dolayısıyla seni kurtardılar. Sana yeni bir başlangıç verdiler. Başka ne gerekiyorsa işte, sanırım sahte kimlik vesaire. Bir insanın sırra kadem basması için makul bir sebep. Senin durumunda, ölü birisi oluyor. Adli doktora veya polise sus payı mı verdin, bilemem. Belki davranış şeklini değiştirmek, yeni bir dil veya aksan öğrenmek veya nasıl kılık değiştireceğin konusunda eğitim aldın. Bu arada, o aptal gözlüğünü artık çıkarabilir misin?"

Benedict neredeyse gülümseyecekti. "Çıkaramam. Eskiden kontakt lens kullanırdım."

Başımı iki yana salladım. "Öyleyse, altı yıl önce Natalie'nin o eğitim tesisinde işi bitti. Nedenini hâlâ bilmiyorum.

Bunun New York polisinin bize gösterdiği güvenlik kamerasından alınan fotoğrafla alakalı olduğunu düşünüyorum. Bir suç işlemiş olabilir ama ben bir şeye tanık olduğunu tahmin ediyorum. Önemli bir şeye."

Durdum. Aklıma yatmayan bir şey vardı ama devam ettim.

"Tanıştık," dedim. "Âşık olduk. Muhtemelen buna rıza gösterilmedi veya bilemem ama belki de biz ilişkiye başladığımızda orada olmasının nedeni başkaydı. Tam olarak ne olduğunu sahiden anlamıyorum ama birdenbire Natalie'nin ortadan kaybolması gerekti. Derhal ortadan kaybolmalıydı. Eğer beni de götürmek isteseydi örgütünüz nasıl tepki verirdi?"

"Olumlu olmazdı."

"Doğru. Tıpkı sen ve Marie-Anne gibi." Bunu düşünmekten vazgeçemiyordum adeta, parçalar yerlerine daha yeni oturuyordu. "Ama Natalie beni de tanıyordu. Ona karşı hislerimi biliyordu. Benden öylece ayrılmasına izin vermeyeceğimi biliyordu. Birdenbire toz olursa, sırra kadem basarsa, dünyanın öbür ucuna da gitse peşine düşeceğimi biliyordu. Ondan asla vazgeçmeyeceğimi biliyordu."

Benedict tek söz söylemeden bana gözlerini dikmiş bakıyordu.

"Peki, sonra ne oldu?" diye devam ettim. "Sanırım örgütünüz onun için de sahte ölüm haberi yapabilirdi, tıpkı senin için yaptıkları gibi. Onun durumunda buna kimse inanmazdı. Eğer Danny Zuker ve New York Polis Departmanı peşindeyse onun ölü olduğuna dair somut kanıt gerekirdi. Cesedini görmek, DNA testi yapmak falan isterlerdi, bilemiyorum işte. Bu işe yaramazdı. Hal böyleyken, o da o sahte düğünü

yaptı. Birçok açıdan kusursuzdu. Beni ve aynı zamanda kız kardeşini, yakın arkadaşlarını ikna etti. Bir taşla birkaç kuş. Bana Todd'un eski sevgilisi olduğunu ve birdenbire hayatının aşkının o olduğunu anladığını söyledi. Yeni tanıştığı birinden daha makuldü. Ben Julie'ye Todd'u sorduğumda bana Todd'la hiç tanışmadığını söyledi ama. Onun bir anda âşık olduğunu sanıyordu. Zaten her türlü, bunun tuhaf olduğunu hissetsek bile ne yapabilirdik ki? Natalie evlenip gitmişti."

Başımı kaldırıp ona baktım.

"Haklı mıyım Benedict? Ya da, Jamal? Ya da ismin her neyse işte. En azından yaklaştım mı?"

"Bilmiyorum. Yalan söylemiyorum. Natalie hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Beni vuracak mısın?"

Tabanca hâlâ elindeydi. "Hayır Jake. Sanmıyorum."

"Neden? Yeminine ne oldu?"

"Yemin gerçektir. Ne kadar gerçek olduğunu tahmin bile edemezsin." Cebine uzanıp küçük bir kutu çıkardı. Anneannem ilaçlarını böyle bir kutuda saklardı. "Hepimizde bundan bir tane vardır."

"İçinde ne var?" diye sordum.

Benedict kutuyu açtı. Kutunun içinde yalnızca bir tane sarı-siyah kapsül vardı.

Lafı dolandırmadan, "Siyanür," dediğinde oda adeta buz kesti. "Todd Sanderson'ı ele geçiren her kimse, onu hazırlıksız yakalamış olmalı; bunu ağzına atma fırsatını ona vermemiş." Bana doğru bir adım attı. "Şimdi anlıyorsun, değil mi? Natalie neden sana söz verdirdi, anlıyor musun?"

Hareket edemeden öylece ayakta kalakaldım.

"Eğer onu bulursan onu öldürürsün. Bu kadar basit işte. Örgütün gizliliği ifşa olursa birçok insan ölür. İyi insanlar. Senin Natalie'n, benim Marie-Anne'im gibi insanlar. Senin ve benim gibi insanlar. Şimdi anlıyor musun? Neden vazgeçmen gerektiğini artık anlıyor musun?"

Anlıyordum. Yine de bu düzene karşı öfkeliydim. "Başka bir yolu olmalı."

"Yok."

"Daha düşünmedin bile."

Benedict şimdiye dek duyduğum en yumuşak sesiyle, "Düşündüm," dedi. "Hayal edebileceğinden çok daha fazla. Yıllarca. Hiçbir fikrin yok."

İlaç kutusunu cebine koydu.

"Sana söylediklerim doğrudur Jake. Sen benim en iyi dostumsun. Bir daha asla göremeyeceğim veya dokunamayacağım kadını saymazsak hayatımdaki en önemli kişisin. Lütfen Jake. Ne olur, bana kendini öldürtme."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Bunu neredeyse yutuyordum.

Doğrusu: Bunu uzun zamandır yutmuştum zaten. İlk bakışta, Benedict –ona daima bu şekilde seslenmemden ve asla falso vermeyeceğimden emin olmak istiyordu– son derece haklı görünüyordu. Vazgeçmek zorundaydım.

Tabii ki, bütün ayrıntıları bilmiyordum. Fresh Start'ın bütün faaliyetlerini bilmiyordum. Natalie'nin neden ortadan kaybolduğunu veya nereye gittiğini kesin olarak bilmiyordum. İşin aslı şu ki, onun hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum. NYPD onun ölü olmasından şüpheleniyordu. Nedenini bilmiyorum ama muhtemelen Danny Zuker ve Otto Devereaux gibi adamlar ölmesini istedikten sonra Natalie gibi birinin hayatta kalamayacağını ve altı yıl boyunca gözden uzak duramayacağını düşünüyorlardı.

Bilmediğim daha çok şey vardı. Fresh Start'ın nasıl çalıştığını veya kamp gibi görünen eğitim tesisini veya Jed ya da Cookie'nin kim olduğunu veya bu örgütte kimin rolünün ne olduğunu bilmiyordum. Demek raporu uyarınca, her şey yirmi yıl önce Todd Sanderson öğrenciyken başlamış olsa da, kaç insanın ortadan kaybolmasına yardım ettiklerini

veya bu işe ne zaman başladıklarını bilmiyordum. Bilmediklerimle kendime rahat bir ev inşa edebilirdim muhtemelen. Artık bir önemi yoktu. Önemli olan şey tehlikede olan hayatlardı elbette. Yemini anlıyordum. Kendi hayatlarını ve sevdiklerininkini kurtarmak için böylesine risk alanları ve böylesine fedakârlık yapanları anlıyordum.

Ayrıca, Natalie'yle ilişkimizin bir yalandan ibaret olmadığını, görünüşe göre hayatımızı kurtarmak için bildiğim en hakiki sevgiyi feda ettiğini bilmek muazzam bir rahatlık veriyordu. Ancak bu bilgi ve ona eşlik eden çaresizlik, kalbimi delip geçiyordu. Acım geri dönmüştü ama bu defa belki daha farklı, çok daha tesirliydi.

Bu acı nasıl azalırdı? Evet, bildiniz. Benedict'le beraber Kütüphane Bar'a gittik. Bu defa teselliyi yabancı kollarda aramadık. Yalnızca Jack Daniels* ve Ketel One** gibi dostlarımızın acımızı geçirebileceğini veya en azından hafifleteceğini biliyorduk.

Jack-Ketel'la dostluğumuzun epey derinliklerindeyken basit bir soru soruverdim. "Neden onunla olamıyorum ki?"

Benedict cevap vermedi. İçkisinin dibindeki bir şeye aniden büyülenerek bakmaya başladı. Vazgeçmemi umuyordu. Vazgeçmedim.

"Neden ben de ortadan kaybolup bir tek onunla yaşayamıyorum?"

"Öyle çünkü," dedi.

"Öyle çünkü ha?" diye karşılık verdim. "Nesin sen, beş yaşında falan mısın?"

---

* Amerika menşeili bir viski markası. (e.n.)

** Hollanda menşeili bir votka markası. (e.n.)

"Bunu yapmak ister miydin Jake? Öğretmenliği, buradaki tüm yaşamını, her şeyi bırakmayı?"

"Evet." Hiç tereddüt etmedim. "Elbette isterdim."

Benedict yeniden içkisine baktı. "Evet, anlıyorum," dedi en kederli sesiyle.

"Yani?"

Benedict gözlerini yumdu. "Üzgünüm. Yapamazsın."

"Neden ama?"

"İki nedeni var," dedi. "Birincisi, olmaz. Bu protokolümüzün, ayrıldığımız kategorilerin bir parçası. Çok tehlikeli."

"Ama yapabilirim," dedim. Gevelerken çıkardığım yalvarıcı tonu duyuyordum. "Altı yıl oldu. İnsanlara uzak bir ülkeye taşınacağımı söylerim veya..."

"Çok yüksek sesle konuşuyorsun."

"Üzgünüm."

"Jake?"

"Efendim?"

Gözlerime baktı ve bakışlarını çekmedi. "Bunu son defa konuşuyoruz. Bununla ilgili her şeyi. Zor olduğunu biliyorum ama bir daha bu konuyu açmayacağına dair bana söz vermek zorundasın. Anlıyor musun?"

Doğrudan yanıt vermedim. "Onunla olamamam için iki neden olduğunu söyledin."

"Doğru."

"İkincisi nedir?"

Benedict gözlerini devirip içkisini kocaman bir yudumla bitirdi. İçki daha ağzındayken barmene bir tane daha istediğini işaret etti. Barmen yüzünü ekşitti. Onu meşgul etmiştik.

"Benedict?"

Bardağını kaldırdı, son damlaları da içebilmeye çalışıyordu. Sonra, "Natalie'nin yerini kimse bilmiyor," dedi.

Yüzümü buruşturdum. "Gizlilik olduğunu biliyorum ama..."

"Sadece gizlilik değil." Barmene artık sabırsızca bakıyordu. "Yerini bilen yok."

"Hadi ama. Birisi mutlaka biliyordur."

Benedict başını iki yana salladı. "Bu, işin bir parçası. Durumu kurtaran şey işte bu. Sevdiklerimizin şu an hayatta olmasının nedeni bu. Veya öyle olduğunu umuyorum. Todd işkence gördü. Bunu biliyorsun, değil mi? Bazı şeyleri – Vermont'taki tesisi, bazı üyeleri– ifşa edebilirdi ama o bile insanların *yeni başlangıcından* sonra nereye gittiklerini bilmiyor."

"Ama senin kim olduğunu biliyorlar."

"Yalnızca Malcolm biliyor. Ben denizaşırı yerden geldiğim için bir istisnaydım. Ya geri kalanlar? Onları Fresh Start ayarladı. Ellerine tüm araçlar verilir. Sonra, herkesin güvenliği için, herkes kendi başına çıkar gider ve kimseye nereye gittiğini söylemez. Kategorilere ayrılma derken bundan bahsediyorum. Hepimiz yeteri kadar şey biliriz ve bundan fazlasını bilmeyiz."

Kimse Natalie'nin nerede olduğunu bilmiyordu. Bunu kafama sokmaya çalıştım. Sokamadım. Natalie tehlikedeydi ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyordum. Natalie orada bir yerde yalnızdı ve ben onunla olamıyordum.

Ardından Benedict sustu. Anlatabileceği kadarını anlatmıştı. Artık bunu biliyordum. Bardan çıkıp eve doğru ağır

adımlarla yürürken kendi kendime bir nevi söz verdim. Geri adım atacaktım. Vazgeçecektim. Sevdiğim kadının güvenliği için bu acıyla başa çıkabilirdim. Altı yıldır bir şekilde başa çıkmıştım zaten.

Natalie olmadan yaşayabilirdim ancak onu tehlikeye atacak bir şey yaparsam yaşayamazdım. Defalarca uyarılmıştım. Artık dinleme vaktiydi.

Artık olayın dışındaydım.

Misafir kulübesine sendeleyerek yürürken kendime söylediklerim bunlardı. Kafamı yastığa vurup gözlerimi yumduğumda planladıklarım bunlardı. Sırtüstü yatıp çok fazla içkiden dolayı dönen tavanı seyrederken inandığım şeyler bunlardı. Yatağın yanındaki dijital saat sabah 6.18'i gösterirken gerçeğin bu olduğuna emindim. Tam o anda aklıma bir şey geldi: Natalie'nin babası.

Yatakta doğrularak oturdum, bedenim kaskatı kesilmişti.

Aaron Kleiner'a ne olduğunu hâlâ bilmiyordum.

Julie Pottham'ın haklı olması, babasının bir öğrencisiyle kaçıp yeniden evlenmiş olması zayıf bir ihtimal, diye düşündüm. Eğer öyle olsaydı Shanta onu sorunsuzca bulurdu. Hayır, adam sırra kadem basmıştı.

Tıpkı kızı Natalie'nin yaklaşık yirmi yıl sonra yaptığı gibi.

Belki bunun da basit bir açıklaması vardı. Belki Fresh Start ona da yardım etmişti. Hayır, Fresh Start daha yirmi yıl önce kurulmuştu. Kleiner'ın ortadan kayboluşu, bu örgütün öncü oluşumu olabilir miydi? Malcolm Hume, Natalie'nin babasını tanıyordu. Aaron Kleiner ailesini ilk terk ettiği zaman Natalie'nin annesi ona gelmişti. Öyleyse, danışmanım

belki de onun ortadan kaybolmasına yardım etmiş ve ardından, yıllar sonra onun gibi diğer insanlara yardım etmek için dernek adı altında gizli bir örgüt mü kurmuştu?

Belki de.

Yirmi yıl sonra, adamın kızının da aniden ortadan kaybolmasını saymazsak. Bu anlamlı mıydı?

Değildi.

Ve NYPD neden altı yıl önceye ait güvenlik kamerasından alınan fotoğrafı bana göstermişti? Bunun Natalie'nin babasıyla nasıl bir ilgisi olabilirdi? Peki ya, Danny Zuker ve Otto Devereaux? Şu an Natalie'yle ilgili olan bitenlerin, yirmi beş yıl önce ortadan kaybolan babasıyla nasıl bir bağlantısı olabilirdi?

Güzel sorular.

Yataktan kalkıp sonraki hamlemi düşündüm. Ne hamlesi ya? Benedict'e bu işten vazgeçeceğime dair söz vermiştim. Dahası, bu arayışa devam etmemin hem kendim hem de sevdiğim kadın için gerçekten ve somut anlamda tehlikeli olduğunu artık anlıyordum. Natalie ortadan kaybolmayı tercih etmişti. Bunu kendini veya beni ya da ikimizi kurtarmak için yapmıştı ve ben onun istediğine ve kararına saygı duymak zorundaydım. Benden daha fazla bilgiye sahipti ve bu zor durumu ince eleyip sık dokumuş, artılarını ve eksilerini iyice gözden geçirmiş ve ortadan kaybolması gerektiğine karar vermişti.

Ben kim oluyordum da buna karışıyordum?

Dolayısıyla, bir kez daha vazgeçmek, bu korkunç öfkeyle yaşamaya boyun eğmek üzereyken aklıma öyle bir şey geldi

ki, neredeyse sendeledim. Hiç kıpırdamadan durup düşünceme her açıdan bakıp kafamda tarttım. Evet, işte oradaydı; hepimizin gözünden kaçan bir şey. Benedict'in beni ikna ettiği şeyin doğasını kökünden değiştirecek bir şey.

Dışarı fırladığımda Benedict derse gidiyordu. Yüzümdeki ifadeyi görünce dondu kaldı. "Sorun nedir?"

"Vazgeçemiyorum."

Benedict içini çekti. "Bunu konuştuk."

"Biliyorum," dedim. "Ama atladığımız bir şey var."

Benedict sanki civarda birinin kulak misafiri olmasından korkuyormuş gibi gözleriyle sağı solu kolaçan etti. "Jake, söz verdin..."

"Başlatan ben değilim."

"Neyi?"

"Bu yeni tehlikeyi. NYPD'nin sorular sorması. Otto Devereaux ve Danny Zuker. Fresh Start'ın kuşatma altında oluşu. Bunları başlatan ben değilim. Natalie'yi bulmaya çalışarak düğmeye basan ben değilim. Böyle başlamadı."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Todd'un cinayeti," dedim. "Ben işe böyle bulaştım. Sizler grubunuzu ihlal edenin ben olduğumu sanıyorsunuz. Ben değilim. Birisi zaten biliyordu. Birisi Todd'u öğrendi ve onu işkenceyle öldürdü. Ben olaya böyle dahil oldum: Todd'un vefat ilanını görüp."

Benedict, "Bu hiçbir şeyi değiştirmez ki," dedi.

"Elbette değiştirir. Natalie bir yere güvenle yerleştirildiyse tamamdır, anlıyorum. Bu işi bırakmalıyım. Görmüyor musun? O, tehlikede. Birisi onun gerçekten evlenip uzaklara

gitmediğini biliyor. Birisi Todd'u öldürecek kadar ileri gitti. Birisi Natalie'nin peşinde ve o bundan bihaber."

Benedict çenesini ovuşturmaya başladı.

"Onu arıyorlar," dedim. "Geri adım atamam. Anlamıyor musun?"

Benedict başını olumsuzca salladı. "Anlamıyorum." Sesi öyle bıkkın, öyle bozuk, öyle bezgindi ki. "Sadece onu öldürtmene yol açacak şeyleri nasıl yapabiliyorsun anlamıyorum. Beni dinle Jake. Durumunu anlıyorum ama gardımızı aldık. Grubu koruduk. Bu iş durulana dek herkes yeraltına kaydı."

"Ama Natalie..."

"Güvende. Sen onu rahat bıraktığın müddetçe. Eğer bırakmazsan –eğer ifşa olursak– bu yalnızca onun değil, aynı zamanda Marie-Anne'in, benim ve daha çok, birçok kişinin ölümü anlamına gelir. Ne dediğini anlıyorum, ancak net göremiyorsun. Gerçeği kabullenmek istemiyorsun. Onu o kadar çok istiyorsun ki, harekete geçebilmek için gerçekleri çarpıtıyorsun. Anlamıyor musun?"

Başımı iki yana salladım. "Anlamıyorum. Gerçekten anlamıyorum."

Benedict saatine baktı. "Bak, derse yetişmem lazım. Bunu daha sonra konuşalım, olur mu? O zamana kadar bir şey yapma, tamam mı?"

Bir şey söylemedim.

"Bana söz ver, Jake."

Söz verdim. Bu defa sözümü altı yıl değil, altı dakika falan tuttum ama.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Bankaya gidip dört bin dolar nakit çektim. Banka memurunun baş veznedardan izin alması, onun da banka müdürüyle görüşmesi gerekti. ATM yerine en son ne zaman banka memurundan para çektiğimi düşündüm ama hatırlayamadım.

CVS'te durup iki tane kullan-at telefon aldım. Polislerin insanları telefonları açıkken takip edebildiklerini bildiğimden iPhone'umu kapatıp cebime koydum. Görüşme yapmam gerekirse kullan-at telefonları kullanıp mümkün olduğunca kapalı tutacaktım. Polisler bu telefonların izini sürebiliyorsa Danny Zuker gibi adamlar da sürebilir, diye düşündüm. Bundan emin değildim ama paranoya seviyem haklı olarak rekor seviyedeydi.

İzimi uzun süre kaybettiremezdim ama bunu birkaç gün için yapabilirsem bu bana yeterdi.

Her şey sırayla. Benedict, Fresh Start'la bağlantılı hiç kimsenin Natalie'nin yerini bilmediğini söylemişti. Bundan pek emin değildim. Örgüt Lanford'un ve Profesör Malcolm Hume'un emriyle işe başlamıştı.

Eski danışmanımı aramanın vakti gelmişti.

Şu an bana ait ofisin eski sahibi olan bu adamı en son iki yıl önce, anayasanın kötüye kullanımına ilişkin bir siyaset bilimi seminerinde görmüştüm. Zinde ve bronz haliyle Florida'dan gelmişti. Dişleri insanı hayrete düşürecek kadar beyazdı. Floridalı emeklilerin çoğu gibi dinlenmiş, mutlu ve çok yaşlı görünüyordu. Beraber güzel zaman geçirmiştik ama aramızda artık bir mesafe vardı. Malcolm Hume böyle olabilirdi. Bu adamı çok seviyordum. Öz babamdan sonraki en favori rol modelimdi. Emekliliğin bir son olduğunu açıklığa kavuşturmuştu. Kaçınılmaz olanla yüzleşemeyen topçular misali, son kullanma tarihi geçmiş akademik dalkavuklardan, yaşlı profesör ve idarecilerden oldum olası nefret ederdi. Profesör Hume kutsal salonlarımızı terk ettiği andan itibaren, geri dönmekten hiç keyif almadı. Nostalji yaşamayı veya eski ününden faydalanmayı düşünmedi. Malcolm Hume seksen yaşında bile daima ileriye bakan biriydi. Geçmiş onun için sadece geçmişti. *Geçmiş* işte.

Dolayısıyla, zengin bir geçmişimiz olduğunu düşünsem de düzenli olarak konuşmadık. Hayatının bu kısmı bitmişti. Malcolm Hume artık Florida'da golfün, esrarengiz kitap kulübünün ve briç grubunun keyfini sürüyordu. Fresh Start da gerisinde bıraktığı bir şey olabilirdi. Aramamı nasıl karşılayacağını, bundan rahatsız olup olmayacağını bilmiyordum. Çok umurumda da değildi.

Cevaplara ihtiyacım vardı.

Vero Beach'teki telefon numarasını aradım. Telefon beş kez çaldıktan sonra otomatik olarak açıldı. Malcolm'un ya-

şından dolayı hafiften çatallanmış gür sesi beni mesaj bırakmaya davet ediyordu. Tam mesaj bırakacakken telefonum çoğu zaman kapalı olduğundan, beni geri arayabileceği bir numaramın olmadığı aklıma geldi. Daha sonra yeniden deneyecektim.

Peki, şimdi ne yapacaktım?

Beynim yeniden uğuldamaya başladı, aklım bilmem kaçıncı kez Natalie'nin babasına gitti. Burada kilit nokta oydu. Ona neler olduğuna dair kimden bilgi alabilirdim? Cevap çok açıktı: Natalie'nin annesinden.

Julie Pottham'ı arayıp annesiyle konuşup konuşamayacağımı sormayı düşündüm ama bunun kesinlikle zaman kaybı olacağını hissettim. Yerel kütüphaneye gidip interneti kullanmak için kayıt açtırdım. Arama motoruna Sylvia Avery yazdım. Kayıtlı olan adres, Julie Pottham'ın Ramsey, New Jersey'deki adresiydi. Bir an için arkama yaslanıp düşündüm. Sarı Sayfalar'a girip Ramsey bölgesindeki destekli yaşam tesislerini araştırdım. Üç tane çıktı. Onları arayıp Sylvia Avery'le görüşmek istediğimi söyledim. Üçü de bu isimde bir *sakinlerinin* (aynen bu kelimeyi kullandılar) olmadığını söylediler. Yeniden bilgisayarın başına geçip aramamı New Jersey'nin Bergen Kasabası'na kadar genişlettim. Bir sürü yer çıktı. Haritayı açıp Ramsey'e en yakın yerleri aramaya başladım. Altıncı aramada, Hyde Park Destekli Yaşam'ın operatörü, "Sylvia mı? Sanırım Louise'le birlikte elişi yapıyorlar. Mesaj bırakmak ister misiniz?" dedi. Louise ile Elişi. Tıpkı yaz kampındaki bir çocukmuş gibi. "Hayır, daha sonra ararım, teşekkürler. Ziyaret saatleriniz var mı acaba?"

"Misafirlerimizin sabah sekiz ve akşam sekiz arası gelmesini tercih ediyoruz."

"Teşekkür ederim."

Telefonu kapattım. Hyde Park Destekli Yaşam'ın internet sayfasına baktım. Günlük çizelgeleri vardı. Louise ile Elişi de listedeydi. Bu listeye bakılırsa bundan sonra Kelime Oyunu Kulübü, ondan sonra Koltuk Seyahati Sosyalleşmesi –bunun ne anlama geldiği konusunda en ufak fikrim yoktu– ve daha sonra da Pişirme Anıları vardı. Yarın da üç saatliğine dışarı çıkıp Paramus Park Alışveriş Merkezi'ne gideceklerdi ama bugünkü bütün faaliyetler tesis içindeydi. Güzel.

Araç kiralamaya gidip orta boy bir araba istedim. Bir Ford Fusion aldım. Kredi kartı kullanmak zorunda kaldım ama başka çarem yoktu. Başka bir yolculuğa çıkmanın –bu kez Natalie'nin annesini ziyaret etmenin– zamanı gelmişti. Vardığımda orada olmaması beni fazla telaşlandırmadı. Destekli yaşam merkezinin sakinleri nadiren plansız gezintilere çıkıyorlardı. Eğer tesadüfen böyle bir gezintiye çıktıysa da uzun sürmezdi. Bekleyebilirdim. Gidecek başka yerim yoktu. Kim bilir? Belki de kartımda Makul Otel'de Mabel'la keyifli bir gece çıkardı.

95. Otoyol'a çıktığımda aklım bu yoldan bir önceki geçişime kaydı... Vay be, daha dündü! Bunu düşündüm. Arabayı kenara çekip iPhone'umu çıkardım. Açtım. E-postalar ve aramalar vardı. Shanta'nın üç kez aradığını gördüm. Hepsini yoksaydım. İnterneti açıp Google'a girdim ve Danny Zuker'ı araştırdım. En çok tıklananı, Hollywood'da yaşayan, ünlü olandı. İsmin yanına *gangster* sözcüğünü ekleye-

rek denedim. Hiçbir şey. Gangster sevenler için olan forumu açtım.

Danny Zuker hakkında hiçbir şey yoktu.

Şimdi ne yapacaktım?

Soyadını yanlış yazmış olabilirdim. Zucker, Zooker ve Zoocker olarak denedim. Kayda değer bir şey çıkmadı. Flushing çıkışı yakınlardaydı. Tali yoldu ama çok da berbat değildi. Şansımı denemeye karar verdim. Francis Lewis Bulvarı'nı buldum. Global Garden mega fidanlığı ve bahçenin dükkânı –Edward'ı dün dövdüğüm yer– açıktı. O yumrukları düşündüm. Daima kurallarla uyduğum için kendimle gurur duyardım ve dünkü şiddet gösterimin amacının o çocuğu korumak olduğunu iddia ederek kendimi haklı çıkarıyordum ama aslında Edward'ı burnundan yumruklamak zorunda değildim. Bilgiye ihtiyacım vardı ve onu alabilmek için kuralları çiğnedim. Yaptığım şey kolayca mantığa uygun hale getirilebilirdi. O bilgiyi elde ederken Edward'a yaptığının karşılığını göstermek kesinlikle mecburiydi.

Daha net olursak, bir tarafımın bundan hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyordum. Bunu daha sonra, vaktim olduğunda araştırmam gerekecekti. O bilgiyi almak için Edward'ı gerçekten yumruklamam gerekiyor muydu? Pek sayılmaz. Başka yolları da vardı. Bu düşüncenin aklıma gelmesi bile berbattı ama ufak bir parçam Otto'nun ölümünden zevk duymamış mıydı? Derslerimde çoğu zaman ilkel içgüdülerin felsefe ve siyaset teorilerindeki önemini anlatırım. Ayrıcalığım olduğunu mu düşünmüştüm? El üstünde tuttuğum o kurallar belki de başkalarını olduğu kadar bizi de

bizlerden korumak için vardı. Malcolm Hume, Eski Siyasi Düşünceler dersinde bu ince çizgilere girmeye bayılırdı. Ben böyle konuşmalara girmeye tereddüt ederdim. Doğru vardı. Yanlış vardı.

Peki, ben şimdi çizginin hangi tarafındaydım?

Arabayı ön tarafa park edip *Uzun Ömürlü Bitkiler ve Saksı Bitkileri* için olan büyük indirim kısmının yanından geçip içeri girdim. Burası kocaman bir dükkândı. Keskin malç kokusu havayı dolduruyordu. Soldan başladım. Taze çiçekleri, çalılıkları, ev aksesuarlarını, veranda mobilyalarını, toprakları, turba yapan yosunu –artık her neyse işte– geçtim. Üzerinde parlak yeşilden önlük olan herkese dikkatle bakıyordum. Yaklaşık beş dakika sonra çocuğu buldum. Ne ilginçtir ki gübre kısmında çalışıyordu.

Burnunda bant vardı. Gözleri mosmordu. Brooklyn Nets beyzbol şapkası ters takılı halde hâlâ başındaydı. Bir müşteriye yardımcı oluyor, gübre torbalarını alışveriş arabasına koyuyordu. Müşteri ona bir şeyler anlatıyordu. Çocuk hevesle başını sallıyordu. Küpe takıyordu. Şapkanın altından dökülen saçlarında çizgiler vardı, muhtemelen boyaydı. Çocuk sıkı çalışıyor, sürekli gülümsüyor, müşterinin tüm ihtiyaçlarının karşılandığından emin oluyordu. Etkilendim.

Yürüyüp arkasına geçip bekledim. Çocuğun kaçamayacağı bir açıdan ona yaklaşmayı düşünüyordum. Mevcut müşterisiyle işi bittikten sonra, hemen bir yenisini aramaya koyuldu. Arkasından yanaşıp omzuna vurdum.

Yüzünde gülümsemesiyle döndü. "Buyrun..."

Yüzümü görür görmez durdu. Hızla koşarak kaçması-

na hazırdım. Bu konuda ne yapacağımdan emin değildim. Bunu yapmaya yeltenecek olursa onu yakalamaya hazırdım ama bu yanlış şekilde dikkat çekerdi. Kollarımı göğsümde birleştirip çocuğun tepkisini bekledim.

"Dostum!" Çocuk kollarıyla beni sıkıca sardı. Bunu beklemiyordum ama sorun değildi. "Teşekkür ederim, adamım. Çok teşekkür ederim."

"Şey, rica ederim."

"Ah, adamım, sen benim kahramanımsın, biliyor musun? Edward aşağılık herifin tekidir. Çetin ceviz olmadığımı bildiğinden bana sataşıyor. Teşekkürler, adamım. Çok teşekkür ederim."

Bir kez daha, rica ettiğimi söyledim.

"Pekâlâ, olayın nedir?" diye sordu. "Polis değilsin. Bunu biliyorum. Öyleyse, bir tür süper kahraman falan mısın?"

"Süper kahraman mı?"

"Yani, hani etrafta gezinip insanları kurtarırsın ya. Ona kimin için çalıştığını sordun bir de." Aniden yüzü gölgelendi. "Adamım, onu karşına alacaksan umarım *Yenilmezler* grubunun tamamı arkandadır."

"Ben de sana bunu sormak istiyordum," dedim.

"Ya?"

"Edward, Danny Zuker isminde biri için çalışıyor, değil mi?"

"Biliyorsun."

"Kim bu Danny Zuker?"

"Dünyanın en hasta adamı. Sırf yoluna çıktı diye bir köpek yavrusunu öldürür. Ne kadar manyak olduğuna inanamazsın. Edward'ı altına işetir. Gerçek anlamda diyorum."

Muhteşem. "Danny kimin için çalışıyor?"

Çocuk azıcık geriledi. "Bilmiyor musun?"

"Hayır. Bu yüzden buradayım."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Süper kahraman olduğun konusunda şaka yapıyordum dostum. Beni zor durumdayken gördün ve ne bileyim işte, büyük bir adamsın ve kabadayılardan falan nefret edersin sandım. Öyle olmadı mı?"

"Hayır. Bilgiye ihtiyacım var."

"Süper güçlerinden birinin kurşungeçirmezlik olduğunu umuyorum. O heriflere bulaşırsan..."

"Dikkat ederim," dedim.

"İncinmeni veya sana bir şey olmasını istemem, sen bana iyilik ettin, biliyorsun."

"Biliyorum," dedim en yetenekli öğretmen ses tonumla. "Bana bildiklerini anlat yeter."

Çocuk omuzlarını silkti. "Eddie benim bahisçim. Bu kadar. Ben geri plandayım ve o insanlarının canını yakmaktan zevk alıyor. O ufak lokma. Dediğim gibi, Danny Z. için çalışıyor. Danny ise MM'de yüksek konumda."

"MM nedir?"

"Ne demek istediğimi burnumu kıvırarak gösterebilirdim ama burnum inanılmaz acıyor."

Başımı salladım. "O halde, Danny Z. mafyadan mı? Bunu mu demeye çalışıyorsun?"

"Ne diyorlar bilmiyorum. Yani bunu sadece eski filmlerde duydum. Danny Z.'nin MM'nin başı için çalıştığını söyleyebilirim sadece."

"Gerçek adı ne?"

"Ciddi misin? Bilmiyor musun? Nasıl olur da burada yaşar ve bilmezsin?"

"Burada yaşamıyorum."

"Ah."

"Söyleyecek misin?"

"Sana borçluyum. Elbette. Dediğim gibi, Danny, MM'nin sağ kolu."

"Ve MM de?"

Yaşlı bir kadın aramıza girdi. "Merhaba, Harold."

Çocuk yaşlı kadına kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Merhaba, Bayan H. Petunyalar nasıl oldu?"

"Jardiniyerin yerleştirilmesi konusunda çok haklıydın. Bu tarz düzenlemelerde üzerine yok."

"Teşekkür ederim."

"Vaktin varsa..."

"İzin verirseniz bu beyefendiyle işimi bitirip hemen geliyorum."

Bayan H. etrafta gezinmeye başladı. Harold kadına arkasından gülümseyerek bakıyordu.

Yeniden konuya dönerek, "Harold," dedim, "MM kim?"

"Hadi ama dostum, sen hiç gazete okumaz mısın? MM. Danny Z. direkt en tepedeki, en kötü adama, Maxwell Minor'a rapor verir."

Jetonum düştü. Yüzümden belli olmuş olmalı ki Harold, "Çüş, dostum, sen iyi misin?" diye sordu.

Nabzım hızlandı. Kanım kulaklarıma hücum ediyordu. iPhone'umdan bakabilirdim ama cidden geniş bir ekrana ihtiyacım vardı. "Bilgisayar kullanmam lazım."

"Buranın sahibi kimsenin internet kullanmasına izin vermiyor. Erişim yok."

Ona teşekkür edip hızla çıktım. Minor. Tüm bunların öncesinde bu ismi duymuştum. Arabayı Kuzey Bulvarı'na deliler gibi sürdüm. Yine o Cybercraft İnternet Kafe'yi buldum. Aynı "*hallederiz kardeşim*"ci genç masanın başındaydı. Beni tanıdıysa da belli etmedi. Boşta dört kabin vardı. Birine geçip oturdum ve arama motoruna hızlıca New York'un yerel gazetelerini yazdım. Arşive girip 25 Mayıs tarihini – Natalie'nin güvenlik kamerasından alınan görüntüsünde yer alan tarihin ertesi gününü– yazdım. Bilgisayarın isteğimi yerine getirmesi sanki saatler alıyordu.

Hadi ama hadi...

Ve sonra şu başlık çıktı:

HAYIRSEVER ARCHER MINOR VURULDU
Archer Minor Ofisinde Vuruldu

"Buldum!" diye bağırmamak için kendimi zor tuttum. Minor. Ah, bu bir tesadüf olamazdı. Makaleyi tıklayıp okudum:

Ünlü çete lideri Maxwell Minor'ın oğlu ve mağdurların hak savunucusu Archer Minor dün gece Park Avenue'daki gökdelende bulunan ofisinde, görünüşe göre öz babasının emriyle bir suikasta kurban giderek öldürüldü. Minor'ın doğru yoldaki oğlu olarak

tanınan Archer Minor suç mağdurlarıyla çalışıyordu ve hatta son haftalarda ailesinin yanlış işlerine dair kanıt sunmak amacıyla savcılık ofisini ziyaret etmeye söz verecek kadar ileri gitmişti.

Makalede çok fazla ayrıntı yoktu. Yeniden arama motoruna dönüp Archer Minor ismini arattım. Bir sonraki hafta neredeyse her gün hakkında bir yazı vardı. Yazılanları okumaya, Archer Minor ve Natalie arasında bağ kurabileceğim bir ipucu aramaya başladım. Cinayetin iki gün sonrasında çıkan bir haber dikkatimi çekti:

NYPD, MİNOR CİNAYETİNE TANIK ARIYOR

NYPD'den bir kaynak, polisin yerel gangsterin kahraman oğlu Archer Minor cinayetine tanık olduğu düşünülen bir kadını aradığını iddia ediyor. NYPD bu konuda henüz bir yorumda bulunmadı. Birim sözcüsü Anda Olsen, "Şu an birçok ipucunu değerlendiriyoruz," dedi. "Yakında bir şüpheliyi gözaltına alabiliriz."

Uyuyordu veya biraz uyuyordu.

Natalie'nin güvenlik kamerasından alınan görüntüsünü düşündüm. Bir ofis binasının lobisine benziyordu. Tamam, peki şimdi ne yapacaktım? Her şeyi birleştirdim. Natalie bir şekilde, o gece orada, Minor'ın hukuk bürosundaydı. Cinayeti gördü. Yüzündeki korku bununla açıklanabilirdi. Kaçıp

kurtulmak istedi ama sonra NYPD güvenlik kamerasını incelediğinde onun lobiden geçtiğini gördü.

Hâlâ büyük bir şey vardı, gözden kaçırdığım bir şey. Okumaya devam ettim:

Cinayetin sebebi sorulduğunda, Olsen şöyle yanıt verdi: "Archer Minor'ın doğru şeyi yapmak istediği için öldürüldüğüne inanıyoruz."
Bloomberg Belediye Başkanı bugün Archer Minor'dan "bir kahraman" diyerek bahsetti. "O, muhteşem New Yorklulardan olabilmek için ailesini ve tarihi alt etti. Mağdurlar adına ve şiddet suçu işleyenleri adalete teslim etmek için verdiği çabalar asla unutulmayacak."
Birçok kişi MM adıyla bilinen, organize suçlar işlemekle ünlü babası Maxwell Minor'ı yakın zamanda ihbar eden Archer Minor'ın neden korunmadığını merak ediyor. Olsen, "Kendi isteği bu yöndeydi," dedi. Minor'ın dul eşine yakın kaynaklardan birisi, kadının kocasının tüm hayatını babasının suçlarını telafi etmeye harcadığını söylüyor. Kaynak, "Archer'ın tek derdi iyi bir eğitim alabilmek ve doğru işler yapmaktı. Ne kadar hızlı koşarsa koşsun, bu korkunç gölgeden kaçamadı," şeklinde konuştu. Çaba eksikliğinden kaynaklanmıyordu. Archer Minor suç mağdurlarının gönüllü avukatıydı. Columbia Hukuk Fakültesi'ni bitirdikten sonra, hukuki yaptırım yetkilileriyle yakın çalışmıştı. Şiddet suçu mağdurlarını temsil etmiş, müvekkillerinin çektiği acıların telafisi için cezaların daha uzun süreli olmasına çalışmıştı.

NYPD bu konuda henüz bir yorumda bulunmuyordu ama konuya ilişkin tüyler ürpertici bir iddia Maxwell Minor'ın öz oğlunu öldürttüğü yönündeydi. Maxwell Minor direkt bir yalanlamada bulunmak yerine şu kısa açıklamayı yapmıştı: "Ailem ve ben, oğlum Archer'ın ölümüyle yıkıldık. Basın mensuplarının acımızı mahremiyet içinde yaşamamıza izin vermesini rica ediyorum."

Dudaklarımı yalayıp sonraki sayfaya tıkladım. Maxwell Minor'ın fotoğrafını gördüğümde zerre kadar şaşırmadım. Bu, Otto Devereaux'un cenazesindeki ince bıyıklı adamdı.

İşte şimdi her şey yerli yerine oturuyordu.

Nefesimi tuttuğumu fark ettim. Kısa bir an için arkama yaslanıp gevşemeye çalıştım. Ellerimi başımın arkasına koyup gözlerimi yumdum. Kafamdaki zaman tünelinde/bağlantı sayfasında her türden yeni başlık vardı. Archer Minor'ın sansasyonel cinayetinin işlendiği gece Natalie oradaydı. Teorime göre cinayete tanık oldu. NYPD bir noktada, o kamera görüntüsündeki kişinin Natalie olduğunu öğrendi. Natalie hayatı için saklanmaya karar verdi. Okumaya devam edecektim ama Archer Minor cinayetinden dolayı kimsenin hüküm giymediğinden adım kadar emindim. İşte NYPD bu nedenle, yıllar sonra bile hâlâ Natalie'nin peşindeydi.

Peki, sonra ona ne oldu?

Natalie, Fresh Start'la bağlantıya geçti. Bu nasıl oldu? Hiçbir fikrim yoktu. Sahiden, bir insan Fresh Start'la nasıl bağlantıya geçer ki? Örgüt gözünü açık tutuyordu galiba.

Tıpkı eski Jamal, şimdiki Benedict'te olduğu gibi. Yardıma ihtiyaç duyduğunu ve bunu hak ettiğini düşündüklerine yaklaşıyorlardı.

Her neyse, Natalie bir kısmı örgüte ait olan Yaratıcı Moral Depolama Kampı'na gönderildi. Bunun çok zekice olduğunu ekleyebilirim.

Oradakilerin bazısı belki de gerçekten sanatsal faaliyetler için oradaydı. Elbette Natalie her ikisini de yapabiliyordu. Açıkta saklanmaktan bahsediyoruz. Natalie'ye Archer Minor olayı durulana dek orada saklanması söylenmişti muhtemelen. Polisler belki de birini onsuz tutuklayabileceklerdi ve o da normal hayatına geri dönecekti. NYPD belki de fotoğraftaki kadının kimliğini bulmamış, en azından bulamamıştı. Her neyse. Sanırım yaklaşıyordum.

Gerçek bir noktada çirkin yüzünü göstermiş ve yeni sevgilisiyle olduğu yerde kalmasına dair umutlarını söndürmüştü. Seçim yapması lazımdı: *Ortadan kaybol veya öl.*

Hal böyle olunca, o da ortadan kayboldu.

Olaya dair birkaç makale daha okudum ama pek yeni bir şey yoktu. Archer Minor bir kahraman olarak anlatılıyordu. Kötülerin içinde en kötü olmak için yetiştirilmişti. Büyük ağabeyi, Archer henüz üniversitedeyken –gazetelerdeki tabire göre– *yeraltı dünyasına mahsus bir tarzla* infaz edilmişti. Archer'ın o zamanlar aile işini devralması düşünülüyordu. Özellikle iyi oğlun asla onlardan kopmaması haricinde, bunlar bana "Baba" filmini hatırladım. Ancak Archer Minor sadece MM'ye katılmayı reddetmekle kalmamış, onu alaşağı etmek için uğraş vermişti.

Tatlı Natalie'min o gece o hukuk bürosunda ne aradığını merak ettim yine. Adamın müvekkillerinden biri olabilirdi ama bu, o kadar geç saatte orada olmasını açıklamıyordu. Archer Minor'ı tanıyor olabilirdi ama nereden tanıdığına dair bir ipucum yoktu. Tam vazgeçip o ziyaretin bir tesadüften ibaret olduğu sonucuna varacaktım ki, küçücük, siyah-beyaz bir vefat ilanı gördüm.

Bu da ne...?

Gözlerimi yumup ovuşturmam ve ardından vefat ilanını yeniden, en başından okumam gerekti. Bu olamazdı. Bir şeyler tam anlam kazanmaya başlarken –ve ilerleme kaydettiğimi düşünürken– yine kör noktadan darbe almıştım:

Archer Minor, 41 yaşında, Manhattan'dan, eskiden Flushing, Queens'tendi (New York). Bay Minor, New York Şehri'ndeki Park Avenue'nun 245 numarasında bulunan Lock-Horne Binasındaki Pashaian, Dressner ve Rosenburgh adlı hukuk firmasının kıdemli ortaklarındandı. Archer hayır işlerinden dolayı pek çok ödül aldı. Saint Francis'te okuduğu özel lisenin ardından Lanford Üniversitesi'ni en yüksek onurla bitirdi...

Otuzuncu Bölüm

Hattın diğer ucundaki Bayan Dinsmore'un içini çektiğini duydum. "Uzaklaştırma almamış mıydın sen?"

"Beni özledin. Kabul et."

Bayan Dinsmore gitgide artan onca korku ve kafa karışıklığının arasında bile bana kendimi cezalı hissettirmeyi başarmıştı. Daimi kalan pek az şey vardı. Bayan Dinsmore'la uğraşmak da bunlardan biriydi. Dünyanın geri kalanı çılgınca dönmeye devam ederken kendi alışkanlıklarıma tutunabilmek rahatlatıcıydı. Bayan Dinsmore, "Uzaklaştırma cezası büyük ihtimalle yardımcı personeli aramayı da kapsar," dedi.

"Telefonda seks yapmak için olsa bile mi?"

Onaylamayan ters bakışlarını yirmi beş kilometre öteden bile hissedebiliyordum. "Ne istiyorsun, komik adam?"

"Kocaman bir iyiliğe ihtiyacım var," dedim.

"Ve karşılığında ne veriyorsun?"

"Az önce telefonda seks dediğimi duymadın mı?"

"Jake?"

Bana daha önce ismimle hitap ettiğini sanmıyorum.

"Evet?"

Kadının sesi birdenbire yumuşadı. "Sorun ne? Uzaklaştırma cezası almak sana göre bir şey değil. Sen burada rol modelsin."

"Bu gerçekten uzun bir hikâye."

"Kleiner'ın kızını sormuştun. Âşık olduğun kızı."

"Evet."

"Onu hâlâ arıyor musun?"

"Evet."

"Uzaklaştırılmanın bununla bir alakası var mı?"

"Var."

Sessizlik. Ardından Bayan Dinsmore boğazını temizledi.

"Neye ihtiyacın var Profesör Fisher?"

"Bir öğrenci dosyasına."

"Yine mi?"

"Evet."

Bayan Dinsmore, "Öğrencinin izni olması gerek," dedi. "Geçen sefer de söylemiştim."

"Ve tıpkı geçen seferki gibi öğrenci ölmüş."

"Ah," dedi. "İsmi ne peki?"

"Archer Minor."

Bir duraksama oldu.

"Onu tanıyor musun?" diye sordum.

"Öğrenci olarak hayır."

"Ama?"

"Ama birkaç yıl önce *Lanford Haberleri*'nde öldürüldüğünü okuduğumu hatırlıyorum."

"Altı yıl önce," dedim.

Telefon hâlâ kulağımdayken motoru çalıştırdım.

Bayan Dinsmore, "Şunu bir anlayayım," dedi, "sen Natalie Avery'i arıyorsun, değil mi?"

"Doğru."

"Ve onu ararken katledilen bir değil, iki öğrencinin dosyasına bakman icap ediyor."

Yeterince tuhaftı, olaya hiç bu açıdan bakmamıştım. "Sanırım bu doğru," dedim.

"Haddimi aşmak istemem ama bu pek de aşk hikâyesine benzemiyor."

Hiçbir şey söylemedim. Birkaç saniye geçti.

Bayan Dinsmore, "Seni ararım," dedikten sonra telefonu kapattı.

Hyde Park Destekli Yaşam'ın tesisi Marriot'ın avlusuna benziyordu. Önündeki Viktorya tarzındaki lüks kameriyesiyle gayet hoş bir yerdi ama her şeyden kısıtlayıcılık akıyordu, kişilik dışı ve prefabrikti. Ana bina üç katlıydı, her bir katın köşesinde yapay çıkma kule vardı. Kocaman tabelada *DESTEKLİ YAŞAM GİRİŞİ* yazıyordu. Yolu takip edip tekerlekli sandalye rampasını çıktım ve kapıyı açtım.

Masanın arkasında oturan kadının saçları en son 1964'te bir senatörün eşinde gördüğümüz mığfervari arı kovanı modeliydi. Kadın bana o kadar ruhsuzca gülümsedi ki iyi şans dilemek için tahtaya vurasım geldi.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Gülümseyerek kollarımı açtım. Bir yerde okumuştum, kollarınızı açmak sizi daha açık ve güvenilir gösterirken

kollarınızı önünüzde kavuşturmak bunun tam tersi bir etki yaparmış. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum. Sanki birini kucağıma alıp götürecekmişim gibi hissediyordum. "Buraya Sylvia Avery'i görmeye geldim," dedim.

Arı Kovanı, "Kendisi geleceğinizden haberdar mı?" diye sordu.

"Hayır, sanmıyorum. Buradan geçiyordum da."

Kadın şüpheci göründü. Onu suçlayamazdım. İnsanların destekli yaşam merkezlerine durup dururken uğradığını pek sanmıyorum. "Kayıt yapmamızın sakıncası var mı?"

"Hayır."

Kadın tıpkı düğünlerde, cenazelerde ve eski filmlerdeki otellerde kullanılanlara benzeyen, devasa misafir defterini açtı ve bana kalın bir dolma kalem uzattı. Adımı yazıp imzaladım. Kadın defteri tekrardan kendine çevirdi.

İsmimi tane tane okuyarak, "Bay Fisher," dedi. Bana bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Bayan Avery'i nereden tanıdığınızı öğrenebilir miyim acaba?"

"Kızı Natalie vasıtasıyla tanıyorum. Ziyaret etmem hoş olur diye düşündüm."

"Sylvia'nın çok sevineceğine eminim." Arı Kovanı solunu işaret etti. "Oturma odamız müsait ve cazip. Orada görüşmeniz uygun mudur?"

Cazip derken? "Elbette," dedim.

Arı Kovanı ayağa kalktı. "Hemen dönerim. Siz rahatınıza bakın."

Müsait ve cazip olan oturma odasına doğru yürüdüm. Neler olduğunu anlamıştım. Arı Kovanı ne olur ne olmaz diye açıkta bir yerde görüşmemizi istemişti. Mantıklıydı.

Tedbirli olmak iyidir. Çiçekli döşemeli kanepeler yeterince hoştu ama pek rahat görünmüyorlardı. Tıpkı buradaki diğer her şey gibi. Dekor pozitif şeyleri vurgulamak adına yerleştirilmiş bir örnek evi andırıyordu ama antiseptik, endüstriyel temizlik malzemeleri ve –evet, tüm cesaretimle söyleyeceğim– yaşlı insan kokusu çok belirgindi. Ayakta bekledim. Yürüteci ve üzerinde eski püskü sabahlığı olan ihtiyar bir kadın köşede duruyordu. Deli gibi gibi el kol hareketleri yaparak duvarla konuşuyordu.

Yeni kullan-at telefonum titremeye başladı. Arayanın kim olduğuna baktım ama zaten numaramı yalnızca bir kişiye, Bayan Dinsmore'a vermiştim. Ceptelefonunun yasak olduğuna dair bir uyarı görmemiştim ama zaten artık öğrendiğim kadarıyla zaman zaman uçlarda yaşayan biriydim. Köşeye doğru yürüyüp yürüteçli yaşlı kadın gibi yüzümü duvara döndüm ve "Alo?" diye fısıldadım.

Bayan Dinsmore, "Archer Minor'ın dosyasını aldım," dedi. "E-posta atayım mı?"

"Bu harika olur. Elinde mi şu an?"

"Evet."

"Gözüne çarpan tuhaf bir şey oldu mu?"

"Daha bakmadım ki. Nasıl tuhaf?"

"Hızlıca bir göz atabilir misin?"

"Neye bakayım?"

Düşündüm. "Bu iki cinayet kurbanının arasındaki ilişki mesela. Aynı yurtta kalmışlar mı? Aynı derslere girmişler mi?"

"Bu kolay. Yok, hayır. Archer Minor daha Todd Sanderson buraya kayıt bile olmadan önce mezun oldu. Başka bir şey?"

Kafamdan bir matematik hesabı yaptım, göğsüme soğuk bir el değdi adeta.

Bayan Dinsmore, "Hâlâ orada mısın?" diye sordu.

Yutkundum. "Archer Minor, Kleiner kaçıp gittiğinde kampüste miydi?"

Kısa bir sessizlik oldu. Ardından Bayan Dinsmore dalgın bir sesle, "Sanırım birinci veya ikinci sınıftadır," dedi.

"Şeye bakar mısın..."

"Senden bir adım öndeyim." Sayfaların çevrilme sesini duyabiliyordum. Arkama baktım. Yürüteçli ve eski püskü sabahlıklı ihtiyar kadın odanın karşı tarafından bana davetkâr bir şekilde göz kırptı. Ben de aynı davetkârlıkla karşılık verdim. Neden olmasın?

Ardından Bayan Dinsmore, "Jake?" dedi.

Yine adımı kullanmıştı.

"Evet?"

"Archer Minor, Kleiner'ın vatandaşlık ve çoğulculuk dersine girmiş. Ve burada yazdığına göre A ile geçmiş."

Arı Kovanı, Natalie'nin annesinin tekerlekli sandalyesini iterek geri döndü. Sylvia Avery'i altı yıl önceki düğünden tanıdım. O zamana kadar yıllar ona pek nazik davranmamıştı ve şimdi gördüğüm kadarıyla hâlâ da öyleydi.

Telefonu hâlâ kulağımda tutarak Bayan Dinsmore'a, "Ne zaman?" diye sordum.

"Ne ne zaman?"

"Archer Minor o dersi ne zaman almış?"

"Bakayım." Sonra Bayan Dinsmore'un bir an için nefesinin kesildiğini duydum ama yanıtı zaten biliyordum. "Kleiner'ın istifa ettiği dönemde."

Kendi kendime başımı salladım. Bundan dolayı A almıştı. O dönem herkes A almıştı. Kafamda kırk tilki dönüyordu. Sersem bir halde, Bayan Dinsmore'a teşekkür edip telefonu kapattım. Arı Kovanı, Sylvia Avery'i bana yaklaştırıyordu. Yalnız kalmayı umuyordum ama Arı Kovanı gitmedi. Boğazımı temizledim.

"Bayan Avery, beni hatırlamıyor olabilirsiniz..."

Kadın hiç tereddüt etmeden, "Natalie'nin düğününden," dedi. "Sen onun terk ettiği o hüzünlü çocuksun."

Arı Kovanı'na baktım. Arı Kovanı elini Sylvia Avery'in omzuna koydu. "İyi misin Sylvia?"

Sylvia, "Elbette iyiyim," diye çıkıştı. "Git ve bizi yalnız bırak."

Ruhsuz gülümseme yine kendini gösterdi, cidden ruhsuzdu. Arı Kovanı masasına döndü. Bize, *Orada değilim ama gözüm üzerinizde*, dercesine bir bakış attı.

Sylvia Avery, "Aşırı uzunsun," dedi.

"Üzgünüm."

"Üzülme. Yalnızca geçip otur da boynum tutulmasın."

"Ah," dedim. "Üzgünüm."

"Yine üzüldü bak. Otursana, otur."

Kanepeye oturdum. Kadın beni dikkatle inceledi. "Ne istiyorsun?"

Sylvia Avery o tekerlekli sandalyede ufacık ve pörsümüş görünüyordu ama zaten kim orada oturur da iri ve güçlü görünür ki? Sorusuna sorumla karşılık verdim.

"Natalie'den haber alıyor musunuz?"

Kadın bana şüpheyle baktı. "Kim soruyor?"

"Şey, ben."

"Arada sırada kart alıyorum. Neden ki?"

"Ama onu görmüyorsunuz?"

"Hayır. Sorun değil ama. Bilirsin ya, o özgür bir ruhtur. Özgür bir ruhu serbest bırakırsan uçar gider. Böyle oldu işte."

"O özgür ruhun nereye konduğunu biliyor musunuz?"

"Seni ilgilendirmez ama denizaşırı bir yerde yaşıyor. Todd'la olabildiğince mutlu. O ikisinin bir gün çoluk çocuğa karışmasını sabırsızlıkla bekliyorum." Kadının gözleri kısıldı. "Adını tekrar alabilir miyim?"

"Jake Fisher."

"Evli misin Jake?"

"Hayır."

"Hiç evlendin mi?"

"Hayır."

"Ciddi bir kız arkadaşın var mı?"

Cevap vermeye tenezzül etmedim.

"Utanç verici," Sylvia Avery başını iki yana salladı. "Senin gibi iriyarı, güçlü bir adam. Evlenmeliydin. Bir kıza kendini güvende hissettirmeliydin. Yalnız olmamalıydın."

Sohbetin yönünün bize kayması hoşuma gitmedi. Konuyu değiştirmenin vakti gelmişti.

"Bayan Avery?"

"Evet?"

"Ne iş yaptığımı biliyor musunuz?"

Kadın beni baştan aşağı süzdü. "Defans oyuncusuna benziyorsun."

"Üniversitede öğretim görevlisiyim," dedim.

"Ah."

Söyleyeceğim şeye tepkisini iyice görebilmek için bedenimi çevirdim. "Lanford Üniversitesi'nde siyaset bilimi dersi veriyorum."

Kadının zaten soluk olan yanaklarındaki renk iyice çekildi.

"Bayan Kleiner?"

"Soyadım bu değil."

"Ama öyleydi, değil mi? Kocanız Lanford'dan ayrıldıktan sonra yeniden değiştirdiniz."

Kadın gözlerini yumdu. "Sana bunu anlatan kim?"

"Uzun hikâye."

"Natalie mi bir şey dedi?"

"Hayır," dedim. "Asla. Onu kampüse götürdüğümde bile tek kelime etmedi."

"İyi." Kadın titreyen elini ağzına götürdü. "Tanrım, bunu nasıl bilebilirsin ki?"

"Eski eşinizle konuşmam lazım."

"Ne?" Kadının gözleri korkuyla fal taşı gibi açıldı. "Ah, hayır, bu olamaz..."

"Olamayan nedir?"

Kadın eli ağzında, öylece oturuyor, tek söz etmiyordu.

"Bayan Avery, lütfen. Onunla konuşmam çok önemli."

Sylvia Avery gözlerinin önündeki canavarı göndermek isteyen bir çocuk misali gözlerini sımsıkı yumdu. Omzunun üzerinden baktım. Arı Kovanı bizi belirgin bir merakla seyrediyordu. Her şeyin yolunda olduğunu göstermek için onun gibi sahte bir gülümseme takındım.

Sylvia Avery'in sesi fısıltıdan ibaretti. "Neden bu konuyu açıyorsun ki şimdi?"

"Onunla konuşmam lazım."

"Uzun zaman önceydi. Çok uzun hem de. Bunu aşmak için neler yaptığımı biliyor musun? Ne kadar acı verdiğini biliyor musun?"

"Kimsenin canını acıtmak istemiyorum."

"Öyle mi? O zaman dur. Neden o adamı bulmak istersin ki? Onun kaçıp gidişinin Natalie'yi ne hale getirdiğini biliyor musun sen?"

Bekledim, bir şeyler daha söylemesini umuyordum. Söyledi.

"Anlamalısın. Julie, pekâlâ, o küçüktü. Babasını pek hatırlamıyor. Peki Natalie? Bunu hiçbir zaman aşamadı. Ondan asla vazgeçmedi." Kadının titrek elleri yüzünde gezindi. Kaybolmuş görünüyordu. Biraz daha bekledim ama Sylvia Avery'in o an için konuşmayı kestiği açıktı.

Sağlam durmaya çalışıyordum. "Bay Kleiner şimdi nerede?"

"Kaliforniya'da," dedi.

"Kaliforniya'nın neresinde?"

"Bilmiyorum."

"Los Angeles civarında mı? San Francisco mu? San Diego mu? Orası büyük bir eyalet."

"Dedim ya, bilmiyorum. Konuşmuyoruz ki."

"O zaman Kaliforniya'da olduğunu nereden biliyorsunuz?"

Bu onu duraksattı. Yüzünün irkildiğini gördüm. "Bilmiyorum," dedi. "Taşınmış olabilir."

Yalandı.

"Kızlarınıza onun yeniden evlendiğini söylemişsiniz."

"Bu doğru."

"Nereden biliyordunuz?"

"Aaron arayıp söyledi."

"Konuşmadığınızı sanıyordum."

"Çok uzun zamandır konuşmadık."

"Karısının adı nedir?"

Kadın başını olumsuzca salladı. "Bilmiyorum. Bilsem de zaten sana söylemem."

"Neden ama? Tamam, kızlarınız konusunu anlıyorum. Onları koruyordunuz. Bana neden söylemezsiniz?"

Kadının gözleri soldan sağa kaydı. Blöf yapmaya karar verdim.

"Evlilik kayıtlarını kontrol ettim," dedim. "Siz ikiniz hiç boşanmamışsınız."

Sylvia Avery hafifçe inledi. Arı Kovanı'nın bunu duyması imkânsızdı ama kadın kulaklarını kimsenin duyamayacağı şeyleri duyan bir köpek misali dikmişti. Arı Kovanı'na *her şey yolunda* gülümsememle baktım.

"Siz ikiniz boşanmadığınıza göre, kocanız nasıl yeniden evlenebiliyor?"

"Bunu ona sorun."

"Ne oldu, Bayan Avery?"

Kadın başını salladı. "Boş ver gitsin."

"Öğrencisiyle falan kaçmadı, değil mi?"

"Evet, kaçtı," dedi. Sağlam durma sırası ondaydı. Öyle değildi. Fazla savunmacı, fazla çalışılmıştı. "Evet, Aaron beni terk edip gitti."

"Lanford Üniversitesi'nin kampüsü epey küçüktür. Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Elbette biliyorum. Orada yedi yıl yaşadım. Ne olmuş yani?"

"Öğretmeniyle kaçan bir kız öğrencinin haberi yayılırdı. Kızın ailesi ararlardı. Diğer çalışanlarla görüşmeler yapılırdı. Bir şeyler olurdu. Kayıtları inceledim. Kocanız ortadan kaybolduğunda kaydı silinen kimse yok. Dersleri bırakan tek bir kız öğrenci yok. Haber alınamayan tek bir kız öğrenci yok."

Bu da blöftü ama başarılıydı. Lanford gibi küçük kampüsleri olan yerlerde sır saklayamazsınız. Eğer öğretmeniyle kaçan bir kız öğrenci olsaydı, herkes –özellikle Bayan Dinsmore– bu kızın ismini hatırlardı.

"Strickland'den olabilir. Sokağın alt kısmındaki devlet okulundan. Sanırım kız orada öğrenciydi."

"Böyle olmadı ama," dedim.

Bayan Avery, "Lütfen," dedi. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

"Kocanız sırra kadem bastı. Ve şimdi, yirmi beş yıl sonra da, kızınız."

Bu, dikkatini çekmeye yetti. "Ne?" Tıpkı inatçı bir çocuk gibi, başını sertçe salladı. "Sana söyledim. Natalie denizaşırı yerlerde."

"Hayır, Bayan Avery. Değil. O, Todd'la asla evlenmedi. Bu bir tezgâhtı. Todd zaten evliydi. O, bir hafta önce birisi tarafından öldürüldü."

Tek taşla bir sürü kuş vurmuştum. Sylvia Avery'in boynu önce bir yana, sonra da lastik gibi kıvrılıp önüne düştü. Onun arkasından, Arı Kovanı'nın telefonu kaldırdığını

gördüm. Gözlerini benden ayırmadan biriyle konuşuyordu. Ruhsuz gülümsemesi gitmişti.

"Natalie o kadar mutlu bir çocuktu ki." Başı hâlâ eğikti, çenesi göğsündeydi. "Tahmin edemezsin. Belki de edersin. Onu seviyordun. Onun gerçek halini görmeliydin ama bu çok sonraydı. Ondan sonra çok şey değişti."

"Neden sonra çok şey değişti?"

"Bak, Natalie küçükken, aman Tanrım, o babası için yaşayan bir kızdı. Babası dersten sonra kapıdan her girdiğinde Natalie sevinç çığlıklarıyla ona koşardı."

Sylvia Avery nihayet başını kaldırdı. Yüzünde uzak bir gülümseme vardı, çok eski anıları gözlerinin önünden geçiyordu. "Aaron onu kucaklar ve döndürürdü, o da kahkahalarla gülerdi..." Başını olumsuzca salladı. "Öyle mutluyduk ki."

"Ne oldu, Bayan Avery?"

"Kaçıp gitti."

"Neden?"

Kadın başını iki yana salladı. "Önemli değil."

"Elbette önemli."

"Zavallı Natalie. Bunu unutamadı ve şimdi de..."

"Şimdi de, ne?"

"Anlamıyorsun. Asla da anlayamazsın."

"O zaman anlamamı sağlayın.

"Neden? Sen kimsin ki?"

"Ben onu seven adamım," dedim. "Ve onun sevdiği adam."

Kadın buna nasıl tepki vereceğini bilemedi. Gözleri hâlâ yerdeydi, sanki onları kaldırmaya gücü yokmuş gibiydi.

"Babası kaçıp gittiğinde Natalie değişti. Çok huysuzlaştı. O küçük kızı kaybettim. Aaron sanki kızın mutluluğunu da beraberinde götürmüştü. Bunu kabullenemiyordu. Babası onu neden terk etmişti? Bir hata mı yapmıştı? Artık onu sevmiyor muydu?"

Natalie'mi çocukken, kendini kaybolmuş ve babası tarafından terk edilmiş hissederken kafamda canlandırdım.

"Uzun süre güven sorunu yaşadı. Tahmin edemezsin. Herkesi kendinden uzaklaştırdı ve umut etmekten asla vazgeçmedi." Bana baktı. "Umut hakkında bir şey bilir misin, Jake?"

"Sanırım bilirim," dedim.

"Dünyanın en merhametsiz şeyidir. Ölüm daha iyidir. Öldüğünde acı biter. Umut seni sırf sert zemine daha yüksekten düşesin diye havaya kaldırır, kalbini özenle eline alır ama sonra yumruğuyla ezer. Sürekli. Hiç durmadan. Umudun yaptığı budur işte."

Ellerini dizlerine koyup bana sert sert baktı. "Gördüğün gibi, ben o umudu dindirmeye çalıştım." Başımı salladım. "Natalie'ye babasını unutturmaya çalıştınız," dedim. "Evet." "Kaçıp gittiğini ve hepinizi terk ettiğini söyleyerek mi?" Kadının gözleri dolmaya başladı. "En iyisinin bu olduğunu sandım. Anlıyor musun? Natalie'ye onu böyle unutturabileceğimi sandım." "Natalie'ye babasının yeniden evlendiğini söylediniz," dedim. "Başka çocukları olduğunu söylediniz. Tüm bunlar yalandı, değil mi?"

Sylvia Avery cevap vermedi. Yüzündeki ifade sertleşti.

"Bayan Avery?"

Başını kaldırıp bana baktı. "Beni rahat bırak."

"Bilmem gerek..."

"Ne bilmen gerektiği umurumda değil. Beni rahat bırakmanı istiyorum."

Kadın tekerlekli sandalyesini geriye ittirmeye başladı. Sandalyesinin ön kısmından tuttum. Bacaklarındaki battaniye yere düştü. Aşağı baktığımda, kadının hiçbir şey yapmasına gerek kalmadan elimi çektim. Sağ bacağının yarısı kesilmişti. Battaniyeyi olması gerektiğinden daha yavaş bir hareketle çekti. Görmemi istiyordu.

"Diyabet," dedi. "Üç yıl önce kaybettim."

"Üzgünüm."

"İnan bana, bu hiçbir şey sayılmazdı." Yeniden uzandım ama elimi itti. "Elveda Jake. Ailemi rahat bırak." Geri geri gitmeye başladı. Başka seçeneğim kalmamıştı. Bombayı patlatmalıydım.

"Archer Minor isminde bir öğrenciyi hatırlıyor musunuz?"

Sandalye durdu. Kadının ağzı gevşedi.

"Archer Minor, Lanford'da kocanızdan ders alıyordu," dedim. "Onu hatırlıyor musunuz?"

"Nasıl...?" Kadının dudakları kıpırdıyordu ama birkaç saniye konuşamadı.

Sonra, "Lütfen," dedi. Sesinde önceden sadece korku varsa şimdi bu apaçık dehşete dönüşmüştü. "Lütfen bu meseleyi bırak."

"Archer Minor öldü, biliyorsunuz. Öldürüldü."

Kadın, "Şükürler olsun," dedikten sonra ağzını yine sımsıkı kapattı, sanki az önce sarf ettiği sözlerden pişmanlık duyar gibiydi.

"Lütfen bana neler olduğunu anlatın."

"Boş ver."

"Yapamam."

"Bunun seninle ne alakası olduğunu anlamıyorum. Sana ne?"

Sonra başını iki yana salladı. "Anlamlı geliyor."

"Anlamlı gelen nedir?"

"Natalie'nin sana âşık olması."

"Nasıl yani?"

"Sen de tıpkı babası gibi hayalperestsin. O da bir şeyleri boş veremezdi. Bazıları bunu yapamaz işte. Ben ihtiyar bir kadınım. Beni dinle. Dünya berbat bir yer, Jake. Bazı insanlar dünyanın siyah-beyaz olmasını istiyor ve bu insanlar daima bir bedel ödemek zorunda. Kocam da onlardan biriydi. Boş veremiyordu ve sen, Jake, aynı yokuştan aşağı iniyorsun."

Kadının geçmişinden gelen yankıları duydum, Malcolm Hume ve Eban Trainor'dan ve Benedict'ten gelenleri de... Bir adama yumruk atmanın, hatta birini öldürmenin nasıl hissettirdiğine dair son zamanlarda düşündüklerimi kafamdan geçirdim.

"Archer Minor'a ne oldu?" diye sordum.

"Vazgeçmeyeceksin. Herkes ölene kadar kazmaya devam edeceksin."

"Yalnızca ikimizin arasında kalacak," dedim. "Bu odadan dışarı çıkmayacak. Söyleyin yeter."

"Hayır dersem?"

"Kazmaya devam ederim. Archer Minor'a ne oldu?"

Kadın yine uzaklara gitti, derin düşüncelere dalmışçasına parmaklarıyla dudaklarını yoluyordu.

Oturuşumu azıcık dikleştirip gözlerini yakalamaya çalıştım.

"Armut dibine düşer, sözünü bilir misin?"

"Evet.

"O çocuk denedi. Archer Minor uzağa düşen armut olmayı denedi. İyi biri olmak istedi. Olduğu şeyden kaçmak istedi. Aaron bunu anladı. Ona yardım etmeye çalıştı."

Kucağındaki battaniyeyi düzelterek zaman kazandı.

"Peki, ne oldu?" diye sordum.

"Lanford, Archer'ın boyunu aşıyordu. Babası o lisedeyken öğretmenlere baskı uygulayabiliyordu. Ona A veriyorlardı. Özgeçmişinde yazan yeterlik sınavındaki o yüksek notu gerçekten hak etti mi, bilemem. Sonraki kabulleri nasıl aldı bilemiyorum ama çocuk boyundan büyük bir işe kalkışmıştı."

Yeniden durdu.

"Lütfen devam edin."

"Bir nedeni yok," dedi.

Sonra aklıma, Aaron Kleiner'ı Bayan Dinsmore'a ilk sorduğumda kadının söylediği şey geldi.

"Bir kopya skandalı oldu, değil mi?"

Kadının vücut dilinden turnayı gözünden vurduğumu anladım.

"Archer Minor'la mı ilgiliydi?" diye sordum.

Yanıt vermedi. Vermek zorunda da değildi.

"Bayan Avery?"

"Kendinden bir yıl önce mezun olan birinden dönem ödevini satın almış. Diğer öğrenci o ödevden A almış. Archer yalnızca ödevi baştan yazıp vermiş. Bir tek sözcüğü bile değiş-

tirmemiş. Aaron'ın bunu hatırlayacağına ihtimal vermemiş. Aaron her şeyi hatırlar."

Okul kurallarını biliyordum. Bu tarz bir kopya durumunda Lanford'dan otomatikman atılırdınız.

"Kocanız bunu bildirdi mi?"

"Ona bunu yapmamasını söyledim. Archer'a ikinci bir şans vermesini söyledim. Aslında ikinci şans umurumda değildi elbette. Biliyordum."

"Ailesinin kızacağını biliyordunuz."

"Aaron yine de bildirdi."

"Kime?"

"Bölüm başkanına."

Yüreğim ezildi. "Malcolm Hume'a mı?"

"Evet."

Arkama yaslandım. "Malcolm ne dedi peki?"

"Aaron'dan boş vermesini istedi. Eve gidip düşünmesini söyledi."

Eban Trainor'la yaşadığım olayı düşündüm. Bana da benzer bir şey söylememiş miydi? Malcolm Hume. İnsan taviz vermeden, anlaşma sağlamadan, uzlaşmadan ve dünyanın grilikle dolu olduğunu anlamadan Dışişleri Bakanı olmazdı.

"Çok yorgunum Jake."

"Anlamadığım bir şey var."

"Boş ver."

"Archer Minor asla rapor edilmedi. En yüksek onurla mezun oldu."

"Tehdit telefonları almaya başladık. Bir adam beni ziyarete geldi. Ben duştayken eve girmiş. Duştan çıktığımda

yatağımda oturuyordu. Elinde Natalie ve Julie'nin fotoğrafları vardı. Bir şey demedi. Yalnızca elinde fotoğraflarla yatağımda oturuyordu. Sonra kalkıp gitti. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor musun?"

Danny Zuker'ın evime gizlice girip yatağıma oturmasını hatırladım. "Kocanıza söylediniz mi?"

"Tabii ki."

"Ve?"

Sylvia Avery konuşmak için acele etmedi. "Sanırım nihayet tehlikeyi anladı. Artık çok geçti."

"Ne yaptı?"

"Aaron çekip gitti. Bizim iyiliğimiz için."

Başımı salladım, şimdi anlıyordum. "Ama bunu Natalie'ye anlatamazdınız. Kimseye anlatamazdınız. Onları tehlikeye atmış olurdunuz. Böylece, siz de onun kaçıp gittiğini söylediniz. Sonra da uzağa taşınıp soyadınızı değiştirdiniz."

"Evet," dedi kadın.

Ama kaçırdığım bir şey vardı. Aslında kaçırdığım birçok şeyin olduğundan kuşkulanıyordum. Aklıma yatmayan, kafamı kurcalayan bir şey vardı ama bunun ne olduğunu henüz çıkaramıyordum. Örneğin, Natalie ile Archer Minor'ın yolları yirmi yıl sonra nasıl kesişmişti?

"Natalie babasının onu terk ettiğini düşündü," dedim.

Kadın gözlerini yummakla yetindi.

"Ama vazgeçmediğini söylediniz."

"Bana durmadan baskı yapıyordu. Öyle üzgündü ki. Ona bunu asla söylememeliydim. Başka ne seçeneğim vardı ki? Kızlarımı korumak için her şeyi ama her şeyi yaptım. Anlamıyorsun. Bir annenin bazen neler yapmak zorunda kal-

dığını anlamıyorsun. Kızlarımı korumam lazımdı, anlıyor musun?"

"Anlıyorum," dedim.

"Ve baksana, neler oldu. Neler yaptığıma bir bak." Ellerini yüzüne götürüp hıçkırmaya başladı. Yürüteçli ve eski püskü sabahlıklı ihtiyar kadın duvarla konuşmayı bıraktı. Arı Kovanı kendini müdahale etmeye hazırlıyor gibi görünüyordu. "Başka bir hikâye uydurmalıydım. Natalie bana durmadan baskı yapıyor, babasına ne olduğunu soruyordu. Hiç durmadan."

Şimdi anlıyordum. "Ve siz de ona en sonunda gerçeği söylediniz."

"Bu onun hayatını mahvetti, görmüyor musun? Babanın sana bunu yaptığını düşünerek büyümek. Bu olayı kapatması lazımdı. Ona asla bunu vermedim. Dolayısıyla, evet, en sonunda ona gerçeği anlattım. Ona babasının onu sevdiğini söyledim. Ona yanlış bir şey yapmadığını söyledim. Ona babasının asla ve asla onu terk etmeyeceğini söyledim."

Kadının sözleriyle beraber başımı salladım. "Böylece, ona Archer Minor'ı anlattınız. O gün orada olmasının nedeni buydu."

Kadın bir şey demedi. Sadece hıçkırıyordu. Arı Kovanı olan bitene daha fazla dayanamadı. Geliyordu.

"Kocanız şimdi nerede, Bayan Avery?"

"Bilmiyorum."

"Peki ya, Natalie? O nerede?"

"Onu da bilmiyorum. Peki Jake?"

Arı Kovanı kadının yanındaydı. "Sanırım bu kadarı yeterli."

Onu yoksaydım. "Ne, Bayan Avery?"

"Boş ver. Hepimizin iyiliği için. Kocam gibi olma."

Otuz Birinci Bölüm

Otoyola çıktığımda iPhone'umu açtım. Peşimde birilerinin olduğunu sanmıyordum ama eğer varsa da Palisades AVM'nin yanındaki 287. Yol'da beni bulabilirlerdi. Bunun onlara pek yardımcı olacağını sanmıyordum. Arabayı sağa çektim. Shanta'dan üç arama ve iki e-posta daha vardı. Her biri bir öncekinden daha acildi. Bu beş ediyordu. Önceki iki e-postada onu aramamı nazikçe rica ediyordu. Sonraki ikisindeyse, ricası daha acildi. Sonuncudaysa, büyük ağı fırlatıyordu.

Kime: Jacob Fisher

Kimden: Shanta Newlin

Jake,

Beni yok saymayı kes. Natalie Avery ve Todd Sanderson arasında önemli bir bağlantı buldum.

Shanta

Yok artık. Tappan Zee Köprüsü'ne gidip ilk çıkışta durdum.

iPhone'u kapatıp kullan-at telefonlarımdan birini çıkardım. Shanta'nın numarasını çevirip bekledim. İkinci çalışta cevap verdi.

"Anladım," dedi. "Bana kızgınsın."

"O geçici numarayı NYPD'ye verdin. İzimi sürmelerine yardım ettin."

"Hatalıyım ama senin iyiliğin içindi. Vurulabilir veya tutuklanmaya direnmeden içeri alınabilirdin."

"Ama direnmedim ki. Beni öldürmeye çalışan aptallardan kaçıyordum sadece."

"Mulholland'ı tanıyorum. İyi bir adamdır. Manyağın tekinin seni vurmasını istemedim."

"Ne diye? Şüpheli değildim ki."

"Önemli değil Jake. Bana güvenmek zorunda değilsin. Sorun değil. Konuşmamız lazım."

Arabanın motorunu kapattım. "Natalie Avery ve Todd Sanderson arasında bir bağlantı bulduğunu söylemişsin."

"Evet."

"Nedir?"

"Konuşurken söyleyeceğim bunu. Yüz yüze."

Düşündüm.

"Bak Jake, FBI seni kusursuz bir sorguya almak istedi. Bunu onlar için daha iyi bir şekilde yapacağımı söyledim."

"FBI mı?"

"Evet."

"Benden ne istiyorlar?"

"Sadece gel, Jake. Sorun yok, bana güven."

"Doğru."

"Ya benimle konuşursun ya da FBI'la." Shanta iç çekti. "Bak, ne hakkında olduğunu söylersem geleceğine söz verir misin?"

Şöyle bir düşündüm. "Evet."

"Söz mü?"

"Yemin ederim. Ne hakkında?"

"Banka soygunu hakkında Jake."

Kuralları çiğneyen, uçlarda yaşayan yeni ben, Lanford, Massachusetts yolunda birçok hız ihlali yaptım. Öğrendiğim bazı şeyleri süzgeçten geçirmeye, sıraya koymaya, birçok teori ve varsayımı test etmeye, reddetmeye ve yeniden denemeye çalıştım. Bazı açılardan, her şey birleşiyordu; bazı açılardansa doğal olarak yerine oturtamadığım şeyler oluyordu.

Kaçırdığım çok şey vardı, buna büyük balık da dahildi: Natalie neredeydi? Yirmi beş yıl önce, Öğretim Görevlisi Aaron Kleiner, bölüm başkanı olan Profesör Malcolm Hume'a gidip bir öğrencinin dönem ödevinde kopya çektiğini (aslında ödevi satın aldığını) söylemişti. Eski danışmanımsa ondan açıkça boş vermesini istemişti, tıpkı Eban Trainor olayında bana yaptığı gibi.

Aaron Kleiner'ı tehdit edenin Archer Minor'ın kendisi mi, yoksa MM'nin adamları mı olduğunu merak ettim. Bir önemi yoktu. Kleiner'ı ortadan kaybolmaktan başka çaresi olmadığını düşünecek noktaya getirene kadar rahatsız etmişlerdi. Kendimi onun yerine koymayı denedim. Kleiner kendini muhtemelen korkmuş, köşeye sıkışmış, kapana kısılmış hissetmişti.

Yardım için kime gitmişti?

Aklıma ilk gelen yine Malcolm Hume oldu.

Ve yıllar sonra, Kleiner'ın kızı aynı durumda, korkmuş, köşeye sıkışmış, kapana kısılmışken...

Eski danışmanımın parmak izleri olayın her yerindeydi. Onunla gerçekten konuşmam lazımdı. Malcolm'un Florida'daki numarasını yeniden çevirdim ve yine cevap alamadım.

Shanta Newlin annemin *cici* olarak tabir edebileceği türden bir tuğla evde yaşıyordu. Evin ağzına kadar dolu saksıları ve kemerli pencereleri vardı. Her şey kusursuz bir simetri içindeydi. Taş kaldırımda yürüyüp kapının ziline bastım. Kapıyı açan küçük kızı görünce şaşırdım.

Küçük kız, "Kimsiniz?" dedi.

"Ben Jake. Sen kimsin peki?"

Çocuk beş veya altı yaşındaydı. Kız tam cevap verecekken Shanta yüzünde bezgin bir ifadeyle hızla yaklaştı. Shanta'nın saçları arkada toplanmıştı ama gözlerine düşen teller vardı. Alnı boncuk boncuk terliydi.

Shanta küçük kıza, "Ben ilgilenirim Mackenzie," dedi. "Yakınında bir yetişkin olmadan kapıyı açman konusunda sana ne demiştim?"

"Hiçbir şey."

"Pekâlâ, sanırım doğru." Boğazını temizledi. "Yakınında bir yetişkin yoksa asla kapıyı açmamalısın."

Küçük kız beni işaret etti. "O yakında ve bir yetişkin."

Shanta bana usanmış bir ifadeyle baktı. Omuzlarımı silktim. Çocuk haklıydı.

Shanta beni içeri davet edip Mackenzie'ye küçük odada oynamasını söyledi.

Mackenzie, "Dışarı çıkabilir miyim?" diye zordu. "Salıncağa binmek istiyorum."

Shanta bana baktı. Yine omuz silktim. Omuz silkerek anlaşıyordum.

"Elbette, hepimiz arka tarafa çıkabiliriz." Shanta o kadar zoraki gülümsüyordu ki çiviye ihtiyacı olup olmadığını merak ettim.

Mackenzie'nin kim olduğu veya orada ne yaptığı konusunda hiçbir fikrim yoktu ama merak ettiğim daha önemli şeyler vardı. Arka bahçeye çıktık. Meşe ağacından yapılma gıcır gıcır bir salıncak seti ve ayrıca sallanan at, kaydırak, kale ve kum havuzu vardı. Bildiğim kadarıyla Shanta yalnız yaşıyordu. Merakım kabardı. Mackenzie sallanan atın üzerine çıktı.

Shanta, "Nişanlımın kızı," diyerek açıklama yaptı.

"Ah."

"Bu sonbaharda evleniyoruz. Buraya taşınacak."

"Kulağa hoş geliyor."

Mackenzie'nin atın üstünde keyifle sallanmasını seyrettik. Kız, Shanta'ya pis pis bakıyordu.

Shanta, "Bu çocuk benden nefret ediyor," dedi.

"Çocukken peri masalı okumadın mı hiç? Sen o kötü kalpli üvey annesin."

"Teşekkürler, bu çok faydalı oldu." Shanta dönüp bana baktı. "Vay be, berbat görünüyorsun."

"Sanırım burada, 'Sen bir de diğer herifi gör,' demeliyim."

"Kendine ne yapıyorsun böyle, Jake?"

"Sevdiğim birini arıyorum."

"O bulunmak istiyor mu ki?"

"Kalp soru sormaz."

"Pipi soru sormaz," dedi Shanta. "Kalp genelde biraz daha akıllıdır."

Gayet doğru, diye düşündüm. "Banka soygunu olayı nedir?"

Shanta güneşten dolayı ellerini gözlerine siper etti. "Sabırsız mıyız?"

"Oyun havamda değilim, orası kesin."

"Öyle olsun. Natalie Avery'i araştırmamı benden ilk istediğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Adını sisteme girdiğimde iki şeyle karşılaştım. Birisi, NYPD ile ilgiliydi. Önemli olan buydu. O onlar için büyük önem taşıyordu. Bu konuda gizlilik yemini ettim. Sen benim arkadaşımsın. Bana güvenmeni istiyorum. Ben aynı zamanda bir kanun uygulayıcıyım. Arkadaşlarıma süregelen soruşturmalar hakkında bir şeyler anlatmaya iznim yok. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Anladığıma ve devam edebileceğine dair işaretimi alsın diye başımı hafifçe salladım.

"Diğer konu o zaman dikkatimi pek çekmemişti," dedi Shanta. "Onu bulmakla veya hatta onunla konuşmakla ilgilenmiyorlardı. Gelişigüzel bir şekilde bahsi geçiyordu."

"Neydi bu?"

"Oraya az sonra geleceğim. Anlatmama izin ver, olur mu?"

Bir kez daha başımı hafifçe salladım. Önceden omuz silkiyordum, şimdiyse başımı sallıyordum.

"Burada iyi niyet göstereceğim," dedi. "Bunu yapmak

zorunda değilim ama NYPD'yle konuştum ve bana izin verdiler. Anlamak zorundasın. Burada hiçbir yasal gizliliği ihlal etmiyorum."

"Yalnızca dost gizliliği," dedim.

"Kuraldışı."

"Evet, biliyorum."

"Ve adil değil. Sana yardımcı olmaya çalışıyordum."

"Üzgünüm. NYPD'yle ilgili olan durum nedir?"

Shanta beni bir-iki saniye merakta bıraktı. "NYPD, Natalie'nin bir cinayete tanık olduğuna ve dolayısıyla katili kolayca teşhis edebileceğine inanıyor. NYPD aynı zamanda, failin organize suçlardaki dosyasının epey kabarık oluğuna inanıyor. Kısacası, şu senin Natalie, New York Şehri'ndeki suç çetelerinden birinin elebaşını içeri tıktırma gücüne sahip."

Daha fazlasını söylemesini bekledim. Söylemedi.

"Başka ne var?" diye sordum.

"Sana anlatabileceklerim bu kadar."

Başımı olumsuzca salladım. "Benim bir geri zekâlı olduğumu sanıyor olmalısın."

"Ne?"

"NYPD beni sorguladı. Bana bir güvenlik kamerasından alınan fotoğrafı gösterip onunla konuşmaları gerektiğini söylediler. Bunu zaten biliyordum. Dahası, sen de zaten bildiğimi biliyordun. İyi niyet göstergesiymiş. Boş versene sen. Zaten bildiğim bir şeyi bana anlatarak güven kazanmaya çalışıyorsun."

"Bu doğru değil."

"Cinayetin kurbanı kim?"

"Bunu söyleme..."

"Archer Minor, Maxwell Minor'ın oğlu. Polis Maxwell Minor'ın öz oğlunu öldürdüğünden şüpheleniyor."

Shanta afallamış görünüyordu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Anlamak zor değil ki. Bana tek bir şey söyle."

Başını salladı. "Yapamam."

"Bana hâlâ bir iyi niyet gösterme borcun var, değil mi? NYPD, Natalie'nin şu an nerede olduğunu biliyor mu? Bana yalnızca bunu söyle."

Shanta'nın gözleri yeniden salıncağa kaydı. Mackenzie sallanan attan inmiş, kaydırağa gidiyordu. "Bilmiyorlar."

"Hiçbir fikirleri yok mu?"

"NYPD, Lock-Horne Binası'nın güvenlik kayıtlarını inceledi. Tam bir teknoloji harikası. Buldukları ilk videoda kız arkadaşın yirmi ikinci katın koridorunda koşuyor. Bir de, asansörde görüntüsü var ama en net olan –ve sana gösterdikleri– görüntü, zemin kattaki lobiden çıkarkenki görüntüsü."

"Katile ait görüntü yok mu?"

"Sana daha fazlasını anlatamam."

"Ben de 'yapamam, edemem,' derdim ama bu çok eski bir klişe."

Shanta kaşlarını çattı. Söylediklerime karşılık bunu yaptığını sandım ama öyle olmadığını gördüm. Mackenzie kaydırağın tepesinde ayakta duruyordu.

"Mackenzie, bu tehlikeli."

Kız, "Her zaman yapıyorum," diye itiraz etti.

"Her zaman yaptıkların umurumda değil. Lütfen otur ve kay."

Kız oturdu ama kaymadı.

"Peki ya, banka soygunu?" diye sordum.

Shanta başını olumsuzca salladı, yine bu hareketin söylediğim şeye karşılık olduğunu sandım ama kaydırağın tepesindeki inatçı kıza yapıyordu. "New York civarındaki banka soygunu silsilesi hakkında bir şey duydun mu?"

Okuduğum birkaç haberi hatırladım. "Kapalıyken soyulan bankalar. Medya bu hırsızlar için *Görünmezler* veya ona benzer bir şey demiş."

"Doğru."

"Natalie'nin onlarla ne alakası var?"

"İsmi bu hırsızlık olaylarından birine bağlantılı olarak geçiyor. İki hafta önce Manhattan'ın aşağı kısmında bulunan Canal Sokak'takinde özellikle. Fort Knox'tan daha güvenli olduğu düşünülüyordu. Hırsızlar on iki bin dolar nakit çaldılar ve dört yüz kiralık kasayı patlattılar."

"On iki bin dolar bir ton gelmez."

"Gelmez. Filmlerde seyrettiğimizin tam aksine, bankalardaki kasalarda milyon dolarlar tutulmaz. O kiralık kasalar bir servet değerinde olabilir. Bu adamlar da oraları temizlemişler. Anneannem öldüğünde annem bir gün bana vermek üzere banka kasasına dört karatlık elmas yüzük koymuştu. O yüzük muhtemelen tek başına kırk bin dolar ederdi. Orada ne kadar şey olduğunu kim bilebilir? Sigorta şirketi bir önceki soygunlarından birinin bedelinin 3.7 milyon dolar olduğunu söylüyor. Tabii ki, insanlar yalan söylüyorlar. Aile yadigârı pahalı eşyaları birdenbire o kasada duruyor oluyor. Beni anlıyorsun."

Anlıyordum. Çok umurumda da değildi. "Ve bu Canal Sokak'taki soygunla ilgili olarak Natalie'nin ismi çıkıyor."

"Evet."

"Nasıl?"

"Çok ama çok ufak bir şekilde." Shanta başparmağıyla işaretparmağını yarım santimetre aralık kalacak şekilde tuttu. "Neredeyse anlamsız, gerçekten. Kendi başına hiçbir anlam ifade etmeyecek bir şey."

"Ama ilgini çekiyor."

"Şimdi evet."

"Neden?"

"Gerçek aşkının etrafında dönen bu kadar çok şeyin olması artık mantıklı değil."

Buna karşı çıkamazdım.

"Peki, bundan ne anlam çıkarıyorsun?" diye sordu Shanta.

"Ne anlam çıkarayım? Burada ne diyeceğimi bilemiyorum. Natalie'nin nerede olduğunu bile bilemezken bu soygunla olan o ufak ama çok ufak bağlantısını nereden bileyim?"

"İşte konu da bu zaten. Ben de bunun önemsiz olduğunu düşünüyordum. Ta ki, senin verdiğin diğer ismi, Todd Sanderson'ı, araştırana dek."

"Senden onu araştırmanı istemedim ki."

"Evet ama ben yine de araştırdım. Onunla ilgili de iki şey buldum. Doğal olarak, önemli olanı, adamın bir hafta önce öldürülmüş olması etrafında toplanıyor."

"Bekle, Todd da mı aynı banka soygunuyla bağlantılı?"

"Evet. Hiç Oscar Wilde okudun mu?"

Yüzümü buruşturdum. "Evet."

"Muhteşem bir sözü vardır: 'Bir ebeveyni kaybetmek şanssızlık olarak nitelendirilebilir ama ikisini birden kaybetmek dikkatsizlik gibi görünür.'"

"*Ciddi Olmanın Önemi*'nden," dedim, zira ben bir akademisyenim ve bu elimde değil.

"Doğru. Sorduğun kişilerden birinin adının bir banka soygununda geçmesi? Bu heyecan verici bir şey değil. Ya ikisinin birden? Bu bir tesadüf olamaz."

Ve o soygundan yaklaşık bir hafta sonra Todd Sanderson öldürüldü, diye düşündüm.

"Peki, Todd'un o soygunla bağlantısı da çok, çok ufak mıydı?" diye sordum.

"Hayır, sadece ufaktı diyebilirim."

"Neydi?"

"Mackenzie!"

Çığlığa doğru başımı çevirdiğimde bana göre Shanta Newlin'e fazlaca benzeyen bir kadın gördüm. Aynı boy, nispeten aynı kilo, aynı saç tarzı. Kadının gözleri fal taşı gibi açıktı, sanki avluya aniden bir uçak girivermişti. Kadının bakışını takip ettim. Mackenzie kaydırağın tepesinde ayaktaydı.

Shanta mahcup oldu. "Üzgünüm, Candace. Ona oturmasını söyledim."

"*Söyledin*, ha?" diye şaşkınlıkla tekrarladı Candace.

"Üzgünüm. Onu seyrediyordum. Yalnızca bir arkadaşımla konuşuyordum."

"Ve bu bir bahane mi?"

Mackenzie, '*Burada işim bitti artık*,' dercesine gülümseyerek oturup kaydıraktan kaydı ve annesine koştu. "Merhaba, anne."

Anne, ha? Hiç şaşırmadım nedense.

Shanta, "Sizi geçireyim," diyerek şansını denedi.

Candace, "Zaten dışarıdayız," dedi. "Dolaşıp ön tarafa geçebiliriz."

"Bekle, Mackenzie şahane bir resim çizdi. İçeride. Eve götürmek isteyeceğine eminim."

Candace ve Mackenzie çoktan evin ön kısmına doğru yürüyorlardı bile. Candace, "Kızının bende yüzlerce resmi var zaten," diye seslendi. "Sende kalsın."

Shanta her ikisinin birden ön bahçede gözden kaybolmalarını seyretti. Askerlere özgü her zamanki dik duruşundan eser kalmamıştı. "Ben ne halt ediyorum böyle, Jake?"

"Deniyorsun," dedim. "Yaşıyorsun."

Başını olumsuzca salladı. "Bu iş asla yürümeyecek."

"Onu seviyor musun?"

"Evet."

"Yürüyecek. Biraz karman çorman olacak sadece."

"Nasıl bu kadar akıllı olabildin?"

"Lanford'da eğitim aldım," dedim. "Ve gündüzleri bol bol sohbet programı seyrederim."

Shanta dönüp salıncak setine baktı. "Todd Sanderson'ın Canal Sokak'taki bankada bir kiralık kasası vardı," dedi. "Banka soygunun kurbanlarından biriydi. Bu kadar. Görünürde o da gayet anlamsız biri."

"Ama bir hafta sonra da öldürüldü," dedim.

"Evet."

"Bekle, FBI onun soygunla ilgisi olduğunu mu düşünüyor?"

"Soruşturmanın tamamı bana açık değil."

"Ama?"

"Manhattan'daki banka soygunuyla Palmetto Bluff'taki cinayetin nasıl bağlantılı olabileceğini anlamadım."

"Peki şimdi?"

"Pekâlâ, senin Natalie'nin ismi de çıktı."

"Çok ama çok ufak bir şekilde."

"Aynen."

"Ne kadar ufak?"

"Böyle bir soygunun ardından, FBI her şeyin envanterini çıkarır. Yani, her şeyin. Kiralık kasalar patlatıldığında insanların çoğunun bunların içinde her türden önemli belgeleri olur. Hisse senetleri, bonolar, vekâletnameler, ev tapuları, hepsi. Bunların büyük kısmı yerlere saçılır. Bir hırsız bu tarz kâğıtları neden ister ki? Dolayısıyla, FBI hepsini inceleyip sınıflara ayırır. Mesela, ağabeyinin araba ruhsatını saklayan bir delikanlı diyelim. Ağabeyin ismi listeye girer."

Dediklerine yetişmeye çalışıyordum. "Seni takip edebiliyor muyum, görelim. Natalie'nin ismi kiralık kasada saklanan o belgelerden birinde mi geçiyormuş?"

"Evet."

"Ama kendi adına bir kiralık kasası yoktu, değil mi?"

"Hayır. Todd Sanderson'a ait kutuda bulunmuş."

"Neymiş peki? O belge neymiş?"

Shanta dönüp gözlerime baktı. "Son arzusu ve vasiyetnamesi."

Otuz İkinci Bölüm

Shanta'nın söylediğine göre, FBI benim tüm bunları bilip bilmediğimi merak ediyordu.

Ona doğruyu söyledim: Hiçbir şey bilmiyordum. Son arzusunun ve vasiyetinin ne olduğunu sordum. Çok basitti: Sahip olduğu her şey annesine ve kız kardeşine eşit olarak paylaştırılacaktı. Ayrıca, yakılmayı ve gayet enteresan bir şekilde, küllerinin Lanford Üniversitesi'nin bahçesine serpiştirilmesini istemişti.

Bu isteği ve vasiyeti düşündüm. Bunun nerede bulunduğunu düşündüm. Yanıtın ne olduğunu henüz bulamamıştım ama yaklaştığımı hissediyordum.

Ben tam kalkmaya hazırlanırken Shanta, "Bu konuyla ilgili aklına hiçbir şey gelmediğine emin misin?" diye sordu.

"Eminim," dedim.

Ama belki de gelmişti. Sadece bunları Shanta veya FBI ile paylaşmak istemiyordum. Önceliğinin hukuki yaptırımlara bağlılığı olduğunu açıkça söyleyen birine ne kadar güvenirsem ona da işte o kadar güveniyordum. Örneğin, ona Fresh Start'tan bahsetmek felaket olurdu. Dahası –ve daha da önemlisi– Natalie hukuki yaptırımlara güvenmemişti.

Neden?

Bu daha önce gerçek anlamda hiç düşünmediğim bir şeydi. Natalie polislere güvenebilir, ifade verebilir ve tanık koruma programına girebilir veya böyle bir şey yapabilirdi. Yapmadı ama. Onu bunu yapmaktan alıkoyacak neyi biliyordu? Ve eğer o polislere güvenmediyse ben neden güvenecektim ki?

Bir kez daha ceptelefonumu çıkarıp Malcolm Hume'un Florida'daki numarasını çevirdim. Yine cevap alamadım. Artık yeterdi. Hızla Clark Binası'na gittim. Bayan Dinsmore masasına yerleşiyordu. Yarım ay şeklindeki okuma gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Burada olmaman gerekiyor."

Kendimi savunmaya veya açıklamaya tenezzül etmedim. Malcolm Hume'a ulaşmaya çalıştığımı söyledim.

"Vero Beach'te değil."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Biliyorum."

"Bana söyleyebilir misin?"

Bayan Dinsmore kâğıtları çevirip bir ataç takarak oyalandı. "Canet Gölü'ndeki kulübesinde kalıyor."

Yıllar önce bir defasında oraya balık tutmaya davet edilmiş ama gitmemiştim. Balık tutmaktan nefret ederim. Anlamıyordum ama zaten yavaşça geri çekilen, Zenvari faaliyetler benlik değildi. Kendimi soyutlamakta zorluk çekiyorum. Rahatlamak yerine bir şeyler okumayı tercih ederim. Kafamı dolu tutmayı tercih ederim. Ancak o mülkün nesillerdir Bayan Hume'un ailesine ait olduğunu hatırladım. Malcolm kendini saldırgan biri gibi hissetmekten hoşlandığını ve

böylece burayı tam bir tatil yeri olarak gördüğünü söyleyerek espri yapmıştı.

Veya tam bir saklanma yeri.

"Orada hâlâ bir yeri olduğunu bilmiyordum," dedim.

"Yılda birkaç defa gidiyor. İnzivada olmayı sever."

"Bilmiyordum."

"Kimseye söylemez."

"Sana söylüyor ama."

Bayan Dinsmore dünyanın en net şeyini söylüyormuşçasına, "Evet," dedi. "Orada kimseyi istemez. Sakin ve huzurlu bir biçimde yazı yazıp balık tutabilmek için yalnız kalmaya ihtiyaç duyuyor."

"Evet," dedim. "Vero Beach'teki o kapalı toplumdan, hareketli ve kalabalık yaşamdan kaçmak için."

"Çok komik."

"Teşekkürler."

"Ücretli izindesin," dedi. "Yani belki de, eh, gitmelisin."

"Bayan Dinsmore?"

Kadın bana baktı.

"Son zamanlarda sorduğum onca şeyi biliyorsun, değil mi?"

"Katledilen öğrencilerden ve kayıp öğretmenlerden mi bahsediyorsun?"

"Evet."

"Ne olmuş onlara?"

"Bana o göl evinin adresini vermen lazım. Profesör Hume'la özel olarak görüşmeliyim."

Otuz Üçüncü Bölüm

Özellikle küçük bir kampüste yaşayan bir öğretim görevlisinin hayatı oldukça kısıtlıdır. Sözde yükseköğrenimin gerçeküstü dünyasında yaşarsınız. Orada rahatsınızdır. Oradan ayrılmak için sahiden ufacık nedenleriniz olur. Bir arabam vardı ama onu muhtemelen hafta bir kereden fazla kullanmıyordum. Tüm derslerime yürüyerek gidip geliyordum. Sevdiğim dükkânlara, mekânlara, sinemaya, restoranlara, aklınıza gelebilecek diğer yerlere gidebilmek için Lanford'un kasabasına yürüyordum. Okulun modern spor salonunda egzersiz yapıyordum. Sadece öğrenciler için değil, bizim gibi burayı yuvası haline getirenler için de apayrı bir dünyaydı. Sosyal bilimler akademisinin kar küresinde yaşamaya meyillisinizdir.

Bu elbette insanın ruhsal durumunu değiştirir ancak tamamen fiziksel açıdan, Todd Sanderson'ın vefat ilanın gördüğüm bir haftalık süreç içerisinde, son altı yıldır yaptığımdan daha fazla seyahat etmiştim. Bu bir abartı olabilirdi ama değildi. Şiddetli münakaşalar, o uçak ve araba seyahatlerinde oturularak geçirilen saatlerin gerginliğiyle birleşince enerjimi

emip tüketiyordu. Yüksek adrenalinle uçuyordum ama elbette bu kaynağın sınırlı olduğunu zor yoldan öğrenmiştim.

202 numaralı yoldan sapıp Massachusetts, New Hampshire sınırındaki kırsal alan boyunca tırmanmaya koyulurken sırtım kasılmaya başladı. Biraz esnemek için Lee'nin Sosisli Sandviç Standı'nda durdum. Standın önündeki tabelada kızarmış mezgitli sandviçlerinin reklamını yapıyorlardı. Onun yerine sosisli sandviç, patates kızartması ve bir kola aldım. Hepsi de çok lezzetliydi ve o gözden uzak kulübeye çıkarken bir an için son akşam yemeği kavramı üzerine düşündüm. Bu sağlıklı bir ruh hali değildi. Aç bir kurt misali yedikten sonra, bir sosisli sandviç daha alıp mideme indirdim ve yeniden arabama bindim. Kendimi tuhaf bir biçimde yenilenmiş hissediyordum. Otter River Eyalet Ormanı'nın yanından geçtim. Malcolm Hume'un evine on dakikalık mesafedeydim. Telefon numarası bende yoktu –aslında adamın bir ceptelefonu var mıydı, onu da bilmiyorum– ama olsa da aramazdım. Sadece gidip neyin ne olduğunu görmek istiyordum. Profesör Hume'a hazırlanması için zaman tanımak istemiyordum. Cevaplar istiyordum ve eski danışmanımın bu cevaplara sahip olduğundan şüpheleniyordum. Her şeyi bilmeyi gerçekten istemiyordum. Zaten yeterince şey biliyordum. Yalnızca Natalie'nin güvende olduğundan, çok kötü bazı adamların peşinde olduğunu anladığından emin olmak ve eğer mümkünse onunla beraber olup kaçmak istiyordum. Evet, Fresh Start'ın kurallarından, yeminlerinden ve her şeyinden haberdardım ama kalp kural ve yemin tanımaz. Bir yolu olmalıydı.

Üzerinde Attal Yolu yazan minik levhayı neredeyse gözden kaçırıyordum. Toprak yolda sola dönüp dağa tırmanmaya başladım. Tepeye vardığımda Canet Gölü altımda bir ayna misali uzanıyordu. İnsanlar *bakir* sözcüğünü tartışıyorlar ama bu sözcük, suyu gördüğüm an yeni bir saflık derecesine yükseldi. Arabayı durdurup indim. Yalnızca bir nefesle bile ciğerlerinizi besleyebileceğinizden emin olacağınız kadar temiz bir hava vardı. Sessizlik ve durgunluk neredeyse kahrediciydi. Eğer haykırsam sesimin yankı yapacağını ve yankının devam edip asla tamamen yok olmayacağını biliyordum. Haykırışım bu ağaçların arasında gitgide sessizleşecek ama asla yok olmadan, dışarıda hâlâ yankılanmakta olan o diğer eski seslere karışacaktı.

Gölün üzerinde bir ev aradım. Yoktu. İki rıhtım görebiliyordum. İkisine de bağlanmış kanolar vardı. Başka bir şey yoktu. Yeniden arabama atlayıp sola sürdüm. Toprak yol burada pek iyi asfaltlanmamıştı. Araba sert zeminde sarsılıyor, sarsılmayı test edip yetersiz buluyordu. Kiradan sigortayı çıkardığıma sevindim, böyle bir zamanda bunu düşünmem ilginçti ama işte, insanın aklına her şey geliveriyor. Profesör Hume'un kesinlikle standart bir sosyal bilimler aracı olmayan bir 4x4 pikap kamyoneti olduğunu hatırladım. Nedenini şimdi anlıyordum.

Yukarıda yan yana park edilmiş iki pikap gördüm. Arabamı onların arkasına çekip indim. Toprak zeminde birçok lastik izinin olduğu gözümden kaçmadı. Ya Malcolm üst üste bir yerlere gidip gelmişti ya da misafiri vardı.

Bununla nereye varacağımı bilemedim.

Tepeye baktığımda karanlık pencereli küçük kulübeyi gördüm; gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissedebiliyordum.

Bu defa o yumuşacık sabah ışıltısı yoktu. Günün başlangıcını belli eden pembelik yoktu. Kulübenin arkasında batan güneş uzun gölgeler oluşturuyor, eskiden boş ve terk edilmiş görünen bu yeri daha karanlık ve tehditkâr gösteriyordu.

Bu, Natalie'nin tablosundaki kulübeydi.

Ön kapıdan tepeye çıkmaya başladım. Bu yürüyüşüm adeta rüya gibi, Alice Harikalar Diyarı'ndaki gibiydi, sanki gerçek dünyayı terk edip Natalie'nin tablosunun içine giriyordum. Kapıya vardım. Çalacak zil yoktu. Kapıyı çaldığımda çıkan ses, sessizliği tıpkı bir tabancanın patlaması gibi deldi.

Bekledim ama karşılık olarak hiçbir ses duyamadım.

Kapıyı bir kez daha çaldım. Hiçbir şey. Sonraki adımımı düşündüm. Göle yürüyüp Malcolm'un orada olup olmadığına bakabilirdim ama az önce gördüğüm durgunluk kimsenin orada olmadığını gösteriyordu. Bir de şu lastik izleri meselesi vardı.

Elimi tokmağa koydum. Çevrildi. Kapı yalnızca kilitlenmemiş değildi, görebildiğim kadarıyla, –ne kapıda ne de tokmakta– anahtar sokulabilecek bir kilit vardı. Kapıyı iterek açtım ve içeri girdim. Oda karanlıktı. Işıkları açtım.

Kimse yoktu.

"Profesör Hume?"

Ben üniversiteden mezun olur olmaz, ona Malcolm diye seslenmem konusunda ısrar etmişti. Bunu asla yapamadım. Mutfağa baktım. Boştu. Yalnızca bir tane yatak odası vardı. Parmak uçlarımda yürüyerek oraya yöneldim.

Ah, olamaz...

Malcolm Hume yatakta sırtüstü yatıyordu, yüzünde kurumuş köpük vardı. Ağzı yarım açıktı, yüzü ızdırabın neden olduğu son bir donmuş çığlıkla burulmuştu.

Dizlerimin bağı çözüldü. Duvardan destek aldım. Anılar aklıma üşüşüverdi: İlk senemde ondan aldığım ders (Hobbes, Locke, Rousseau), artık bana ait olduğunu söylediğim ofiste onu ilk ziyaretim (hukukun tanımını ve edebiyattaki şiddeti tartışmamız), tezim (Hukukun Üstünlüğü konulu) üzerinde çalışmalarımız, mezun olduğum gün gözünde yaşlarla beni sımsıkı kucaklayışı.

Arkamdan bir ses, "Bir boş veremedin," dedi.

Döndüğümde Jed'i bana silah doğrulturken buldum.

"Bunu ben yapmadım," dedim.

"Biliyorum. Kendi yaptı." Jed bana ters ters bakıyordu. "Siyanür."

Benedict'in ilaç kutusunu hatırladım. Bütün Fresh Start üyelerinde bu kutudan bir tane olduğunu söylemişti.

"Sana bu konunun peşini bırakmanı söylemiştik."

Başımı iki yana salladım, toparlanmaya, yere yığılıp yas tutmak isteyen tarafıma bunu daha sonra da yapabileceğimi anlatmaya çalışıyordum. "Tüm bunlar ben işe dahil olmadan önce başlamıştı. Todd Sanderson'ın ölüm ilanını görene dek hiçbir halttan haberim yoktu."

Jed aniden bitkin göründü. "Bunun önemi yok. Sana bir milyon farklı yoldan durmanı söyledik. Durmadın. Suçlu veya masum olman bir şey değiştirmez. Bizi biliyorsun. Bir yeminimiz var."

"Beni öldürmek için."

"Bu durumda, evet." Jed yeniden yatağa doğru baktı. "Malcolm kendine bunu yapacak kadar adanmışsa ben de seni öldürecek kadar adanmış olmamalı mıyım?"

Ama silahını ateşlemedi. Jed beni vurmaya artık hevesli değildi. Bunu anlayabiliyordum. Todd'u öldürenin ben olduğumu zannettiği zaman, beni öldürmek ve sesimi kesmek fikri onda ağır basıyordu. Yataktaki cesede baktı.

"Malcolm seni severdi," dedi Jed. "Seni oğlu gibi severdi. Şeyi istemedi..." Sesi kısıldı. Silah yanına düştü.

Ona doğru kararsızca bir adım attım. "Jed?"

Bana döndü.

"Maxwell Minor'ın adamlarının Todd'u ilk nasıl bulduklarını sanırım biliyorum."

"Nasıl?"

"Önce sana bir şey sormam lazım," dedim. "Fresh Start, Todd Sanderson'la mı, Malcolm Hume'la mı veya pekâlâ, seninle mi başladı?"

"Bununla ne alakası var?"

"Sadece... bana bir an için güven, olur mu?"

Jed, "Fresh Start, Todd'la başladı," dedi. "Babası çirkin bir suçlamayla karşı karşıyaydı."

"Pedofili," dedim.

"Evet."

"Babası bundan dolayı kendi canına kıydı," dedim.

"Bunun Todd'u nasıl etkilediğini tahmin edemezsin. Ben onun üniversitede oda arkadaşı ve en iyi dostuydum. Onun paramparça oluşunu seyrettim. Haksızlıktan yakınıyordu.

Keşke babası uzaklara gidebilseydi, diye düşünüyorduk. Elbette gitse bile, bu tür suçlamalar insanın peşini bırakmaz. Bundan asla kaçamazsın."

"Yeni bir başlangıç haricinde," dedim.

"Aynen. Kurtarılması gereken insanlar olduğunu kavradık. Bunun tek yoluysa onlara yepyeni bir hayat sunmaktı. Profesör Hume da bunu anlıyordu. Yeni bir başlangıca ihtiyaç duymuş birisi vardı hayatında."

Bunu düşündüm. Bu birisi büyük ihtimalle, Aaron Kleiner'dı.

Jed, "Böylece birleştik," diyerek anlatmayı sürdürdü. "Yasal dernek adı altında bu grubu kurduk. Babam federal polis şefiydi. Tanık korumayla insanları saklıyordu. Tüm kuralları biliyordum. O aile çiftliği dedemden bana miras kalmıştı. Orayı kampa çevirdik. İnsanları kimliklerini değiştirdiklerinde nasıl davranmaları gerektiği konusunda eğitiyorduk. Örneğin, eğer kumar oynamayı seviyorsan Vegas'a gitmezsin veya yaklaşmazsın bile. Ortadan kaybolmanın bir tür intihar olduğunu anlamaları için onlarla psikolojik açıdan çalışıyorduk çünkü sonuçta olduğun kişiyi öldürüp yeni birini yaratıyorsun. Kusursuz yeni kimlikler yarattık. Onların peşindekileri ters yola yönlendirmek için yanlış bilgiler kullandık. Dikkat dağıtıcı dövmeler ve sahte kılıklar ekledik. Bazı özel durumlarda, Todd plastik cerrahiye başvurup öznenin görünüşünü değiştirdi."

"Ne oldu peki?" diye sordum. "Kurtardığınız insanları nereye yerleştirdiniz?"

Jed gülümsedi. "İşin güzelliği de burada. Biz yerleştirmedik."

"Anlamadım."

"Natalie'yi arayıp duruyorsun ama dinlemiyorsun. Onun nerede olduğunu hiçbirimiz bilmiyoruz. Bu iş böyle yürüyor. Zaten istesek de sana söyleyemeyiz. Onlara her türlü aracı sunup bir noktada tren istasyonunda bırakıyoruz ve nereye gittikleri konusunda hiçbir fikrimiz olmuyor. Güvende olunmasının nedeni bu."

Söylediklerini kabullenmeye çalışıyordum; ana fikir, onu bulmamın kesinlikle imkânsız olduğu, beraber olmamızın bir çaresi olmadığı yönündeydi. Tüm bunların en başından beri boşuna olduğunu düşünmek insanı mahvediyordu.

"Bir noktada, Natalie yardım için size geldi," dedim.

Jed bir kez daha yatağa baktı. "Malcolm'a geldi."

"Natalie onu nasıl tanıdı?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

Ama ben biliyordum. Natalie'nin annesi, kızına Archer Minor'ın kopya skandalını ve babasının bundan dolayı ortadan kaybolmaya zorlandığını anlatmıştı. O da babasının izini bulmak istemiş ve başvuracağı ilk kişilerden biri de doğal olarak Malcolm Hume olmuştu. Malcolm ortadan kaybolmaya zorlanan sevgili meslektaşının kızının elinden tutardı. Malcolm Hume onun Archer Minor'ın ailesinden kaçmasına yardım etmiş miydi? Bilmiyordum. Muhtemelen ettiğini düşünüyordum. Nasıl olsa, Malcolm'un Fresh Start'a katılmasındaki itici güç Aaron Kleiner'dı. Onun kızı da derhal ilgileneceği ve kanatlarının altına alacağı biriydi.

"Natalie size geldi, zira bir cinayete tanık olmuştu," dedim.

"Öylesine bir cinayete değil. Archer Minor'ın cinayetine."

Başımı salladım. "Cinayete tanık oldu. Malcolm'a gitti. Malcolm da onu senin tesisine getirdi."

"Onu ilk önce buraya getirdi."

Elbette, diye düşündüm. O tablo. Buradan esinlenmişti.

Jed gülümsüyordu.

"Ne var?"

"Anlamıyorsun, değil mi?"

"Neyi anlamıyorum?"

"Malcolm'a çok yakındın," dedi. "Dediğim gibi. Seni oğlu gibi severdi."

"Takip edemiyorum."

"Altı yıl önce, tezini yazarken yardıma ihtiyacın olduğunda Vermont'taki kampa gitmeni öneren Malcolm Hume'du, değil mi?"

Kemiklerime kadar uzanan bir serinlik hissettim. "Evet, yani?"

"Fresh Start tabii ki sadece üçümüzden oluşmuyor. Kendini adamış çalışanlarımız var. Cookie ve diğer birkaçıyla tanıştın. Belirli nedenlerden dolayı sayıları çok değil. Birbirimize tamamen güvenmek zorundayız. Malcolm bir noktada, senin de bu örgüt için bir kazanç olabileceğini düşündü."

"Benim mi?"

"Tesise gelmeni o yüzden önermişti. Sana Fresh Start'ın neler yaptığını göstermeyi ve aramıza katılmanı umuyordu."

Ne diyeceğimi bilemediğimden açık konuştum. "Bunu neden yapmadı peki?"

"Tam uyum sağlayamayacağını düşündü."

"Anlamıyorum."

"Karanlık bir dünyada çalışıyoruz Jake. Yaptığımız bazı

şeyler yasal değil. Kendi kurallarımızı oluşturuyoruz. Kimin hak ettiğine, kimin etmediğine karar veriyoruz. Masumiyet ve suçluluk arasındaki çizgi bizim için çok net sayılmaz."

Başımı salladım, şimdi anlıyordum. Siyah-beyaz ve griler. "Eban Trainor."

"O bir kuralı çiğnedi. Sen onun cezalandırılmasını istedin. Hafifletici nedenleri göremedin."

İki öğrenci alkol zehirlenmesinden hastaneye kaldırıldığında Malcolm'un Eban Trainor'ı nasıl savunduğunu düşündüm. Gerçeği şimdi görebiliyordum. Profesör Hume'un Trainor'ı savunması, bir nevi benim onun kafasında geçemediğim bir testti. Oysaki haklıydı. Ben hukukun üstünlüğüne inanırım. Kaygan yokuştan inmeye başlarsanız bizi medeni kılan her şeyi de beraberinizde götürmüş olursunuz.

En azından, bu haftadan önce böyle düşünüyordum.

"Jake?"

"Efendim?"

"Minor'ların Todd Sanderson'ı nasıl bulduklarını gerçekten biliyor musun?"

"Sanırım evet," dedim. "Fresh Start hakkında bazı belgeler saklıyorsunuz, değil mi?"

"Yalnızca bir internet bulutu üzerinden. Ve erişim için üçümüzden –Todd, Malcolm veya benden– ikimiz gerekli." Jed gözlerini kırpıştırdı, uzağa baktı, biraz daha gözlerini kırpıştırdı. "Şimdi fark ettim de. Tek kalan benim. Belge sonsuza dek kayboldu."

"Ama fiziksel olarak sakladığınız bir şeyler olmalı, yok mu?"

"Ne gibi?" diye sordu.

"Son arzuları ve vasiyetleri gibi."

"Şey, evet ama onlar hiç kimsenin bulamayacağı bir yerde saklanıyor."

"Canal Sokak'taki kiralık kasaları mı kastediyorsun?"

Jed'in ağzı bir karış açık kaldı. "Bunu nereden bilebilirsin?"

"Oraya girdiler. Birisi o kiralık kasaları patlattı. Tam olarak ne olduğunu söyleyemem ama Natalie, Minor ailesi için hâlâ çok önemliydi. Onu bulmak çok para demekti. Bu durumda tahminim, birisinin –hırsızlardan, görevde olan polislerden, artık her kimse– onu adından tanıdığı yönünde. Bunu Minor'lara bildirdiler. Minor'lar da o kasanın Palmetto Bluff, Güney Carolina'da yaşayan Todd Sanderson adlı biri tarafından tutulduğunu öğrendi."

Jed, "Aman Tanrım," dedi. "Ve onu ziyarete gittiler."

"Evet."

Jed, "Todd'a işkence yapılmıştı."

"Biliyorum."

"Onu konuşturdular. Bir insan o kadar acıya ancak dayanır. Todd, Natalie'nin veya diğerlerinin nerede olduğunu bilmiyordu. Anladın mı? Onlara sadece ne biliyorsa onu anlatabilirdi."

"Seni ve Vermont'taki kampı mesela," dedim.

Jed başını salladı. "Orayı bu yüzden kapattık. O yüzden kaçıp oranın sadece bir çiftlikmiş gibi görünmesine çabaladık. Anladın mı?"

"Evet," dedim.

Jed yeniden Malcolm'un cesedine baktı. "Onu gömmeliyiz Jake. Sen ve ben. Sevdiği bu yere."

İşte o an tepeden tırnağa ürperdim. Jed bunu yüzümden anlayabilirdi.

"Ne?"

"Todd'un o siyanür hapını alma şansı hiç olmadı."

"Muhtemelen onu şaşırttılar."

"Doğru ve eğer ona işkence edip senin ismini öğrendilerse Malcolm'un ismini de öğrenmişlerdir. Büyük ihtimalle, Vero Beach'e birilerini gönderdiler. Malcolm çoktan oradan ayrılmıştı. Buraya, kulübesine geldi. Ev boş olacaktı. Bu adamlar kolayca vazgeçmezler. Altı yıl sonra ellerine ilk defa bir ipucu geçmişken vazgeçecek değillerdi. Sorular sorup kişisel kayıtları incelediler. Bu arazi hâlâ merhum karısının üzerinde gözükse bile burayı bulabilirlerdi."

Dışarıdaki o lastik izlerini düşündüm.

Yatağa bakarak, "O öldü," dedim. "Kendini öldürmeyi seçti ve çürümediğini göz önüne alırsak bunu daha yeni yapmış. Neden?"

"Aman Tanrım." Şimdi Jed de anlamıştı. "Minor'ın adamları onu buldu çünkü."

O bunları söylerken arabaların yanaştığını duydum. Artık çok açıktı. Minor'ın adamları oraya daha önce gelmişti. Malcolm Hume onların geldiğini görmüş ve kendi biletini kendi kesmişti.

O halde, ne yapabilirlerdi?

Tuzak kurabilirlerdi. Birisi gelecek mi diye, bir adamlarını geride bırakmış olabilirlerdi.

Jed ve ben pencereye koştuğumuzda iki siyah araba park ediyordu.

Kapılar açıldı. Silahlı beş adam dışarı çıktı.

İçlerinden biri Danny Zuker'dı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Adamlar başlarını aşağıda tutarak yayıldılar.

Jed cebine uzanıp ilaç kutusunu çıkardı. Kutuyu açıp içindeki hapı bana uzattı.

"Bunu istemiyorum," dedim.

"Silahım var. Onları durdurmaya çalışacağım. Sen kaçmanın bir yolunu bulmaya bak. Eğer başaramazsan..."

Danny'nin dışarıdan seslendiğini duyduk. "Buradan tek çıkış yolu var!" diye bağırdı. "Ellerinizi kaldırıp dışarı çıkın."

İkimiz de yere eğildik.

Jed, "Ona inanıyor musun?" diye sordu bana.

"Hayır."

"Ben de. Yaşamamıza izin vermelerine imkân yok. Dolayısıyla, şu an yalnızca onların tuzaklarını kurmalarına zaman veriyoruz." Ayağa kalkmaya başladı. "Arka taraftan bir çıkış yolu bul Jake. Ben onları oyalarım."

"Ne?"

"Git!"

Jed hiç uyarmadan pencerenin camına bir yumruk atıp tetiği çekmeye başladı. Saniyeler içinde karşılık olarak gelen

ateşle evin yan tarafı tarandı ve pencerenin kalan kısmı da gitti. Üzerime cam kırıkları yağıyordu.

Jed bana, "Gitsene!" diye bağırdı.

Üçüncü defa söylemesine gerek yoktu. Arka kapıya doğru komando misali sürüklenerek ilerledim. Bunun tek şansım olduğunu biliyordum. Jed sırtını duvara vererek rastgele ateş etmeye başladı. Başımı eğik tutarak mutfağa gittim. Arka kapıya ulaştım.

Jed'in şenlikli haykırışını duydum. "Birini hakladım!"

Harika. Geriye dört tane kalmıştı. Daha fazla silah sesi. Şimdi daha fazlaydı. Duvarlar boyun eğmeye, mermiler zayıflattığı duvarların içinden geçmeye başlıyordu. Olduğum yerden, Jed'in bir kez, ardından bir kez daha vurulduğunu gördüm. Ona yöneldim.

"Sakın!" diye bağırdı bana.

"Jed..."

"Sakın gelme! Hemen dışarı çık!"

Ona yardım etmek istiyor ama aynı zamanda bunun ne kadar çılgınca olduğunu görüyorum. Bunun ona faydası olmayacaktı. Bu yalnızca intihar olurdu. Jed ayağa kalkmayı başardı. Ön kapıya yürüyordu.

"Tamam!" diye bağırdı. "Teslim oluyorum."

Silah Jed'in elindeydi. Bana baktı, göz kırpıp gitmem için işaret etti.

Arka pencereye bakıp kaçmaya hazırlandım. Ev ağaçlık alana yakındı. Ağaçların arasına koşup en iyisinin olmasını dileyebilirdim. Başka bir planım yoktu. En azından hemen faydası dokunacak bir şey yoktu. iPhone'umu çıkarıp tuş ki-

lidini açtım. Çekiyordu. Pencereden dışarı bakarken 911'i aradım.

Adamlardan birisi arka tarafta, soldaydı. Kapıyı tutuyordu. Kahretsin.

"Burası 911, acil durumunuz nedir?"

Ateş açıldığını ve en az iki kişinin vurulduğunu kadına hızlıca anlattım. Adresi verip telefonu kapatmadan aşağı indirdim. Arkamdan, Danny Zuker'ın seslendiğini duydum. "Tamam, silahı bize doğru at."

O an Jed'in yüzündeki gülümsemeyi görebildiğimi düşündüm. Kanıyordu. Ne kadar kötü vurulduğunu veya yaralarının ölümcül olup olmadığını bilmiyordum ama Jed biliyordu. Jed ne yaparsa yapsın, hayatının sona erdiğini biliyordu ve görünüşe göre, bundan dolayı içine tuhaf bir huzur dolmuştu.

Jed kapıyı açıp ateş etmeye başladı. Başka bir adamın acıyla haykırdığın duydum. Jed'in mermilerinden biri daha yerini bulmuştu belki de. Ardından, insan etini delip geçen otomatik ateşlemenin uğultusunu duydum. Baktığım yerden, Jed'in bedeninin geriye doğru uçtuğunu gördüm. Tıpkı ölüm dansı yapar gibi kolları başının üstünde sallanıyordu. Evin içine düştü. Gelmeye devam eden mermiler, cansız bedeninin sarsılmasına neden oluyordu.

Bitmişti. Onun için ve büyük ihtimalle benim için de.

Jed ikisini öldürmeyi başarmış olsa da diğer üçü hâlâ canlı ve silahlıydı. Şansım neydi? Saliseler içinde olasılıkları hesapladım. Neredeyse sıfır. Tek bir şansım vardı, sahiden. Zaman kazanmak. Polis gelene dek zaman kazanmak.

Ne kadar uzakta olduğumuzu, tali yoldan tırmanmanın, bu yere gelene dek hiçbir bina görmeden ilerlemenin ne kadar süreceğini düşündüm.

Polis vaktinde gelemeyecekti.

Yine de, Minor'lar beni canlı isteyebilirlerdi.

Natalie hakkında bilgi edinmek için son şansları bendim. Bu açıdan bir şansım olabilirdi.

Eve yaklaşıyorlardı. Saklanacak bir yer aradım.

Zaman kazan. Sadece zaman kazan.

Ama kaçacak yer yoktu. Ayağa kalkıp arka pencereden baktım. Adam oradaydı, beni bekliyordu. Mutfaktan hızla çıkıp yeniden yatak odasına gittim. Malcolm hiç kıpırdamamıştı ama zaten ondan bunu beklemiyordum ki.

Birinin kulübeye girdiğini duydum.

Yatak odasının camını açtım. Güvendiğim şey –ki bu sahiden benim tek şansımdı– arkadaki adamın kapıyı kollamasıydı. Yatak odasının penceresiyse sağa bakan taraftaydı. Mutfaktayken gördüğüm adam bu pencereyi göremezdi.

Danny Zuker'ın girişten, "Fisher? Orada olduğunu biliyoruz. Bizi bekletirsen daha fena olur," dediğini duydum.

Pencere açılırken gıcırdadı. Zuker ve bir yardakçısı hemen sese koştular. Pencereden hızla atlayıp ağaçlara doğru fırlarken onları gördüm.

Arkamdan ateş edildi.

Bu hayata tutunmak için yetti. Hayal gücüm müydü, bilmiyorum ama kurşunların yanımdan geçtiğini hissettiğime yemin ederim. Koşmaya devam ettim. Arkama dönmedim. Sadece devam ettim...

Birisi beni yan tarafımdan yakaladı.

Dışarıda bekleyen adam olmalıydı bu. Bana soldan vurunca ikimiz birden yere kapaklandık. Yumruğumu hazırlayıp suratına sertçe indirdim. Geriye yuvarlandı. Bir tane daha hazırladım. Onu da indirdim. Adam hareketsiz kaldı.

Ama artık çok geçti.

Danny Zuker ve diğer yardakçısı tepemizdeydi. İkisi de silahlarını bana doğrultuyorlardı.

Zuker lafı dolandırmadan, "Yaşayabilirsin," dedi. "Sadece kızın yerini söyle."

"Bilmiyorum."

"O zaman benim için hiç değerin yok."

Bitmişti. Anlayabiliyordum. Bana yandan çarpan adam başını iki yana salladı. Ayağa kalkıp silahını aldı. Orada, tepemde bana silah doğrultan üç adam dururken yerde yatıyordum. Yapabileceğim bir hamle yoktu. Beni kurtarmaya gelen siren sesleri duymuyordum. Solumda bir adam ayakta duruyordu, sağımdaysa beni yere düşüren adam ayaktaydı.

Başımı kaldırıp bir adım geride duran Danny Zuker'a baktım. Çaresizce bir çabayla son kez şansımı denedim. "Archer Minor'ı sen öldürdün, değil mi?"

Hazırlıksız yakalanmıştı. Yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum.

"Ne?"

"Birinin onu susturması gerekiyordu," dedim, "ve Maxwell Minor öz oğlunu asla öldürmezdi."

"Sen delisin."

Diğer iki adam birbirlerine baktı.

"Aksi halde neden onu bulmaya bu kadar çaba gösteresin ki?" diye sordum. "Altı yıl oldu. Onun asla ifade vermeyeceğini biliyorsun."

Danny Zuker başını olumsuzca salladı. Yüzünde kedere benzer bir ifade belirdi. "Hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Silahını kaldırdı, artık neredeyse isteksizdi. Son kartımı oynamıştım. Bu şekilde, onların altında, yerde yatarken ölmek istemiyordum. Son hareketimin, uygun olanın ne olacağını merak ederek ayağa kalktım.

Sadece bir el ateş edildi. Solumdaki adamın kafası ağır bir botun altında ezilen domates misali patladı.

Hep birlikte silah sesine kafamızı çevirdik. En hızlı şekilde kendine gelen ben oldum. Sürüngen beynimin hâkimiyeti ele almasına izin verip direkt az önce yumrukladığım adama daldım. Bana en yakın olan ve az önceki darbeden dolayı en zayıf olan oydu.

Silahını alabilirdim.

Ama adam beklediğimden daha hızlı tepki verdi. *Onun kertenkele beyni de işbaşında,* diye düşündüm. Geri adım atıp hedef aldı. Ona zamanında yetişemeyecek kadar uzaktaydım.

Ardından, onun kafası da patlayıp kanlar içinde kaldı.

Yüzüme kan sıçradı. Danny Zuker tereddüt etmedi. Arkama fırlayıp beni siper olarak kullandı. Kolunu boğazıma dolayıp silahını kafama tuttu.

"Hareket etme," diye fısıldadı.

Etmedim. Sessizlik oldu. Danny Zuker bana yakın duruyor, kendini koruyabilmek için bizi geri adımlarla eve doğru ötürüyordu.

Zuker, "Kendini göster," diye bağırdı. "Ya kendini gösterirsin ya da onun beynini uçururum!"

Bir hışırtı duyuldu. Zuker kafamı sağa ittirip bedenimin onunkini tamamen kapattığından emin oldu. Beni daha fazla sağa –sesin geldiği yere– çevirdi. Açık alana baktım.

Kalbim durdu.

Tepeden inerken elindeki silahı hâlâ bize doğrultan kişi Natalie'ydi.

Otuz Beşinci Bölüm

İlk konuşan Danny Zuker oldu. "Vay, vay, bakın burada kim varmış."

Onu gördüğüm an bedenim uyuştu. Gözlerimiz –Natalie'ninkiler ve benimkiler– buluştu ve dünya bin farklı şekilde patladı. Bu basit hareket –sevdiğim kadının o masmavi gözlerine bakmak– hayatımda tattığım en güçlü deneyimdi ve şimdi bile, kafama bir silah dayanmış olsa bile, tuhaf bir biçimde minnettardım. Zuker tetiği çekecekse de artık çekebilirdi. Yalnızca bu dakikada bile, kendimi son altı yıldır hissettiğimden daha canlı hissediyordum. Eğer şimdi öleceksem bile –hayır, bunu kesinlikle istemiyordum; aksine, sevdiğim bu kadınla yaşamayı her şeyden çok istiyordum ama– birkaç dakika öncesine nispeten daha bütün bir insan olarak, daha tamamlanmış bir hayat yaşamış olarak ölürdüm.

Natalie silahını hâlâ bize doğrulturken, "Onu bırak," dedi.

Gözlerini benden asla çekmiyordu.

Zuker, "Hiç sanmıyorum, güzelim," dedi.

"Onu bırak, o zaman beni alabilirsin."

"Hayır!" diye bağırdım.

Zuker namlunun ucunu boynumun yan tarafına koydu. "Kes sesini."

Sonra Natalie'ye, "Neden sana güveneyim ki?" dedi.

"Eğer kendimi ondan daha fazla düşünseydim," dedi Natalie, "ortaya çıkmazdım."

Natalie'nin gözleri üzerimdeydi. İtiraz etmek istiyordum. Bu alışverişe asla izin vermezdim ama bakışındaki bir şey bana sakin durmamı söylüyordu, en azından şimdilik. Bunu düşündüm. İtaat etmemi, oyunun onun istediği gibi oynanmasını istiyordu.

Belki de burada yalnız değildir, diye düşündüm. Belki başkaları vardır. Belki bir planı vardır.

Hâlâ arkamda saklanan Zuker, "Tamam, pekâlâ," dedi. "Silahını indir, ben de onu göndereyim."

Natalie, "Ben öyle düşünmüyorum," dedi.

"Öyle mi?"

"Onu arabasına götüreceğiz. Sen onu sürücü koltuğuna oturtacaksın. O uzaklaştığı an, silahımı indireceğim."

Zuker bunu düşünüyor gibi göründü. "Onu arabaya oturtacağım. Silahını indireceksin ve o gidecek."

Natalie gözlerini benden çekmeden başını salladı, itaat etmemi istiyordu. "Anlaştık," dedi.

Evin ön tarafına yöneldik. Natalie mesafesini koruyor, otuz metre geriden geliyordu. Cookie ya da Benedict veya başka bir Fresh Start üyesinin yakınlarda olup olmadığını merak ettim. Belki silahlı bir halde arabada bekliyorlardı ve Danny Zuker'ı tek kurşunla indirmeye hazırlardı.

Arabaya ulaştığımızda Zuker bedenimin ve arabanın ona kalkan olacağı bir açıda durdu. Bana, "Kapıyı aç," dedi.

Tereddüt ettim.

Tabancayı boynuma bastırdı. "Kapıyı aç."

Natalie'ye baktım. Güven telkin eden gülümsemesi göğsümü yumurta kabuğu misali ezip geçti. Sürücü koltuğuna geçerken onun ne yaptığını kavrayınca dehşetim arttı.

İkimizi birden kurtaracak bir plan yoktu.

Duruma müdahale edecek başka bir Fresh Start üyesi yoktu. Aniden saldırmak için bekleyen kimse yoktu. Natalie direnmememem, onun benim için yapacağı fedakârlığı benim yapmamam için dikkatimi çekmiş, gözlerindeki umudu göstermişti.

Kahretsin!

Motor çalıştı. Natalie tabancasını indirmeye başladı. Hamlemi yapmak için yalnızca bir saniyem vardı. Bu bir intihardı. Bunu biliyordu. İkimizin birden bundan sağ çıkması imkânsızdı. O böyle düşünüyordu. Birimizin ölmesi gerekiyordu. Jed, Benedict ve Cookie sonunda haklı çıkmışlardı. İşi berbat etmiştim. *Aşk her şeye kadirdir,* mantrasını inatla takip etmiştim ve işte şimdi buradaydık, uyarıldığım şeyi yaşıyordum, Natalie ölümle burun burunaydı.

Buna izin vermeyecektim.

Ben arabaya biner binmez, Natalie yürümeyi kesip dikkatini Danny Zuker'a çevirdi. Zuker sıranın onda olduğunu anlayıp tabancasını boynumdan çekti. Artık oturduğum için saçma sapan bir hareket yapamayacağımdan tabancasını diğer eline alıp benden uzaklaştırdı.

Zuker, "Sıra sende," dedi.

Natalie silahını yere koydu.

Zaman doldu. Saniyelerimi kesin hareketimi, kesin hesaplamayı, sürpriz unsuru, hepsini düşünerek geçirmiştim. Artık tereddüt etmiyordum. Zuker'ın bana bir atış yapmak için vakti olacağından emindim. Bu önemli değildi. Kendini savunmak zorunda kalacaktı. Eğer bunu beni vurarak yaparsa bu Natalie'ye kaçması veya silahını yeniden eline alıp ateş etmesi için zaman kazandırırdı.

Artık başka şansım yoktu. Arabayı sürmeyecektim, orası kesindi.

Hiç uyarmadan, sol elim hızla yükseldi. Bunu beklediğini sanmıyorum. Zuker eğer bir şey yapacaksam bunun silaha uzanmak olacağını sanmıştı. Onu saçından sıkıca tutup kendime doğru çektim. Danny tahmin ettiğim gibi, tabancayı bana doğrulttu.

Sol elimle yüzünü kendiminkine yaklaştırdım. Sağ elimin tabancaya uzanmasını bekliyordu.

Uzanmadı.

Onun yerine, sağ elimi kullanarak Jed'in bana verdiği siyanür hapını Zuker'ın ağzına tıkıştırdım. Ne yaptığımı anladığında gözleri dehşetle fal taşı gibi açıldı. Bu onun tereddüt etmesine neden oldu, ağzındakinin siyanür olduğunu ve onu ağzından atamazsa öleceğini anlamıştı. Tükürmeye çalıştı ama elimle ağzını kapatıyordum. Elimi bana çığlık attıracak kadar sertçe ısırdı ama yine de çekmedim. Aynı zamanda tabancasını başıma doğru ateşledi.

Başımı eğdim.

Kurşun omzuma isabet etti. Daha fazla acı.

Danny kıvranmaya başladı, bir diğer atış için hedef alıyordu. O atışı asla yapamadı. Natalie'nin ilk kurşunu onun başının arkasına geldi. Natalie iki el daha ateş etti ama aslında buna gerek yoktu.

Geriye düştüm, elim zonklayan omzumdaydı, kanamayı durdurmaya çalışıyordum. Bana gelmesini bekledim.

Ama gelmedi. Olduğu yerde kaldı.

Daha önce hiç onun yüzündeki ifadeden daha güzel ve çarpıcı bir şey görmemiştim. Yanağından bir damla yaş süzüldü. Başını yavaşça iki yana salladı.

"Natalie?"

"Gitmek zorundayım," dedi.

Gözlerimi kocaman açtım. "Hayır." Artık nihayet sirenleri duyabiliyordum. Kan kaybediyordum ve bayılacak gibiydim. Hiçbirinin önemi yoktu. "Seninle gelmeme izin ver. Lütfen."

Natalie yüzünü acıyla buruşturdu. Gözyaşları artık daha çoktu. "Sana bir şey olursa yaşayamam. Anlıyor musun? İlk seferde de bu yüzden kaçtım. Kalbin kırıkken yaşayabilirim. Ölürsen yaşayamam."

"Ben sensiz yaşamıyorum ki zaten."

Sirenler yaklaşıyordu.

Gözyaşlarının arasından, "Gitmek zorundayım," dedi.

"Olmaz..."

"Seni daima seveceğim Jake. Daima."

"O zaman benimle ol." Sesimdeki yalvarışı duyabiliyordum.

"Olamam. Bunu biliyorsun. Peşimden gelme. Beni arama. Bu defa sözünü tut."

Başımı olumsuzca salladım. "Mümkün değil," dedim.

Natalie dönüp tepeye koşmaya başladı.

"Natalie!" diye bağırdım.

Fakat sevdiğim kadın koşarak hayatımdan çıkmaya devam etti. Yine.

Otuz Altıncı Bölüm

BİR YIL SONRA

Sınıfın arka tarafından bir öğrenci elini kaldırdı. "Profesör Weiss?"

"Evet Kennedy?" dedim.

Artık ismim bu. Paul Weiss. New Mexico'da büyük bir üniversitede ders veriyorum. Güvenlik nedeniyle üniversitenin adını veremem. Göldeki onca cesedi gören yetkililer en iyisinin beni tanık koruma programına almak olduğuna karar verdiler. İşte, burada, batıdayım. Yükseklik hâlâ bazen rahatsız ediyor ama genel olarak buradan memnunum. Buna şaşırıyorum. Zira daima bir Doğu Yakası çocuğu olduğumu düşünürdüm ama sanırım hayat bazı düzenlemeler yapmaktan ibaret.

Lanford'u elbette özlüyorum. Eski hayatımı özlüyorum. Benedict'le hâlâ temas halindeyiz, oysa olmamamız gerekir. Bir e-posta açılır kutusu kullanıyor ve asla *gönder* tuşuna basmıyoruz. AOL ile (eski moda) bir e-posta hesabı açtık.

Birbirimize mesajlar yazıp taslak kısmında bırakıyoruz. Düzenli olarak girip kontrol ediyoruz.

Benedict'in hayatıyla ilgili büyük haber, peşindeki uyuşturucu kartelinin işinin bitmiş olması. Bir tür çete savaşında temizlendiler. Kısacası, Benedict nihayet Marie-Anne'e dönmekte özgür ama kadının Facebook'taki durumuna son baktığında durumunun artık *ilişkisi var* olarak değil, *evli* olarak yazıldığını gördü. Kevin'la yaptıkları düğünün fotoğrafları ikisinin de sayfalarındaydı.

Ben yine de, ona gerçeği anlatması konusunda ısrar ediyorum. O bunu yapmayacağını söylüyor. Kadıncağızın hayatını darmadağın etmek istemediğini söylüyor.

Ben de ona hayatın kendisinin zaten darmadağın olduğunu söylüyorum.

Derin bir düşünce, öyle değil mi?

Bulmacanın son parçaları da benim açımdan yerini nihayet buldu. Uzun sürdü. Jed'in vurduğu Minor'ın yardakçılarından biri hayatta kaldı. Adamın ifadesi şüphelerimi doğruladı: *Görünmezler* olarak tanınan banka soyguncuları Canal Sokak'taki bankaya girdiler. Todd Sanderson'ın kiralık kasasında hem pasaportlar hem de son arzular ve vasiyetnameler bulunuyordu. *Görünmezler* kara borsada yeniden satabileceklerini düşünerek pasaportları aldılar. İçlerinden bir tanesi Natalie'yi adından tanıdı –Minor'lar altı yıl sonra bile, hâlâ Natalie'yi arıyorlardı– ve bunu onlara söyledi. Kiralık kasa Todd Sanderson'ın adınaydı, dolayısıyla Danny Zuker ve Otto Devereaux onu ziyaret etti.

Sonrasını biliyorsunuz. Veya çoğunu.

Ama akla yatmayan çok şey var. Bunlardan birini ölümünden hemen önce Danny Zuker'a sormuştum: Minor'lar Natalie'yi bulmayı neden bu kadar çok istiyorlardı? Kız ifade vermeyeceğini zaten açıkça belli etmişti. İşin sonunda kızın polise koşacağı kuvvetle muhtemelse neden ortalığı karıştırıp kızı saklandığı yerden çıkardılar? Bu işin arkasındakinin gerçekten Danny Zuker olduğunu tahmin ediyordum. Bana göre Archer Minor'ı öldüren oydu ve bunu Maxwell Minor'a söyleyebilecek tek kişinin de öldüğünden emin olmak istiyordu. Özellikle onu cinayetle suçladığımda yüzünün aldığı şaşkın ifadeyi gördüğüm için bu da aklıma tamamen yatmıyordu.

"Hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Danny Zuker işte böyle demişti. Haklıydı. Parçaları yavaş yavaş birleştirirken özellikle esas sorunun cevabını, her şeyi başlatan olayı merak etmeye başladım.

Natalie'nin babası neredeydi?

Bunun cevabını yaklaşık bir yıl önce çözdüm. Beni New Mexico'ya göndermelerinden iki gün önce, Hyde Park Destekli Yaşam Tesisi'nde Natalie'nin annesini bir kez daha ziyaret ettim. Basitçe kılık değiştirdim. (Artık numaram daha basit: Kafamı kazıdım. Gençliğimin serkeş öğretmenlik günlerinden kalma bir tutam saçım da gitti. Tepem ışıl ışıl. Altın bir küpem olsa, beni Mr. Clean ile karıştırabilirsiniz.)

Sylvia Avery'e, "Bu defa doğruyu istiyorum," dedim.

"Sana anlattım."

İnsanların pedofiliden suçlandıkları, uyuşturucu kartelinin üyelerini kızdırdıkları, merhametsiz kocaları tarafından darp

edildikleri veya bir gangsterin ölümüne tanık oldukları için yeni kimliklere ve ortadan kaybolmaya ihtiyaç duymalarını anlayabiliyordum. Üniversitede bir kopya skandalına karışan bir adamın hayatını kurtarmak için ortadan kaybolmasını anlayamıyordum. Şimdi bile, Archer Minor öldükten sonra bile.

"Natalie'nin babası hiç kaçmadı, değil mi?"

Kadın yanıt vermedi.

"Cinayete kurban gitti," dedim.

Sylvia Avery artık itiraz edemeyecek kadar zayıf göründü gözüme. Orada öylece, taş gibi hareketsiz oturuyordu.

"Natalie'ye babasının onu asla ve asla terk etmeyeceğini söylediniz."

"Etmezdi," dedi. "Onu öyle seviyordu ki. Julie'yi de severdi. Beni de. Aaron öyle iyi bir adamdı ki."

"Fazla iyi," dedim. "Her zaman sadece siyah-beyaz gören."

"Evet."

"Size Archer Minor'ın öldüğünü söylediğimde 'Şükürler olsun,' dediniz. Kocanızı öldüren o muydu?"

Kadın başını eğdi.

"Artık kimse sizi incitemez," dedim, bu kısmen doğruydu. "Kocanızı Archer Minor mu öldürdü yoksa babasının gönderdiği başka biri mi?"

Ve ardından söyleyiverdi: "Archer'ın kendisiydi."

Başımı salladım. Bunu tahmin etmiştim.

Sylvia, "Elinde tabancayla evimize çıkageldi," dedi. "Kopya çektiğini kanıtlayan kâğıtları Aaron'dan istedi. Anlıyor musun, gerçekten babasının gölgesinden kurtulmak istiyordu ve eğer kopya çektiği duyulursa..."

"Tamamen babası gibi olacaktı."

"Evet. Aaron'a onu dinlemesi için yalvardım. Dinlemedi. Archer'ın blöf yaptığını sanıyordu. Bunun üzerine Archer silahı Aaron'ın kafasına dayadı ve..." Gözlerini yumdu. "Bunu yaparken gülümsüyordu. En çok hatırladığım şey bu. Archer Minor gülümsüyordu. Bana kâğıtları vermemi yoksa sıradakinin ben olduğumu söyledi. Elbette verdim. Sonra iki adam geldi. Babası için çalışan adamlar. Aaron'ın cesedini alıp götürdüler. Sonra adamlardan biri beni oturttu. Eğer bu olanlardan birine bahsedersem kızlarıma feci şeyler yapacaklarını söyledi. Sadece öldürüp geçmeyeceklerini söyledi. Önce feci şeyler yaparlarmış. Bunu özellikle vurguladı. Aaron'ın kaçtığını söylememi istedi. Ben de öyle söyledim. Kızlarımı korumak için yıllar boyu bu yalanı sürdürdüm. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Kederle, "Anlıyorum," dedim.

"Zavallı Aaron'ımı kötü adam yapmak zorunda kaldım. Kızları onu sormaktan vazgeçsinler diye."

"Ama Natalie bunu yutmadı."

"Zorlamaya devam etti."

"Ve söylediğiniz gibi, bu yalan onu anlaşılması zor bir hale getirdi. Babasının onu terk ettiği düşüncesi."

"Küçük bir kız için düşünmesi korkunç bir şey. Başka bir şey uydurmalıydım. Ne ama?"

"O da zorladıkça zorladı."

"Vazgeçmiyordu. Lanford'a gidip Profesör Hume'la konuştu."

"Ama Hume da bilmiyordu."

"Hayır. Natalie sormaya devam etti ama."

"Ve bu başını belaya sokabilirdi."

"Evet."

"Ve siz de ona gerçeği anlatmaya karar verdiniz. Babası öğrencisiyle kaçmamıştı. Kaçmamıştı çünkü Minor'lardan korkuyordu. Nihayet ona hikâyenin tamamını –Archer Minor'ın babasını soğukkanlılıkla gülümseyerek katlettiğini– anlattınız."

Sylvia Avery başını sallamadı. Buna mecbur değildi. Ona veda edip çıktım.

Dolayısıyla, Natalie'nin o gece o yüksek binada olmasının nedenini artık biliyordum. Natalie'nin neden etrafta kimsecikler yokken Archer Minor'ı ziyarete gittiğini artık biliyordum. Maxwell Minor'ın neden Natalie'yi aramaktan hiç vazgeçmediğini artık biliyordum. Onun ifade vermesinden çekinmiyordu.

Oğlunun cinayetinin intikamını almak isteyen bir babaydı o.

Bundan emin değilim. Natalie, Archer Minor'ı gülümseyerek mi vurdu, silah kazara mı patladı, Archer Minor karşısında onu görünce tehditler mi savurdu ya da bu bir meşru müdafaa mıydı, hiç bilmiyorum. Sormuyorum bile.

Eski ben olsa bunu umursardı. Yenisi hiç ilgilenmiyor.

Ders bitiyor. Ortak alanda yürümeye başlıyorum. Santa Fe'nin masmavi gökyüzü başka hiçbir yerde yok. Ellerimi gözlerime siper edip yürümeye devam ediyorum.

Tam bir yıl önce bugün, omzumda kurşunla, Natalie'nin yürüyüp gidişini seyrettim. Peşinden gitmeyeceğime dair benden söz istediğinde, "Mümkün değil," diye bağırdım. Beni dinlemedi de durmadı da. Ben de arabadan indim. Beni bir kez daha terk etmesinin verdiği acının yanında omzumdaki acı hiçti. Ona doğru koştum. Kollarımla –kurşun ya-

rasıyla acıyan kolumla da– onu sardım ve kendime çektim. Gözlerimizi sımsıkı kapattık. İçimin daha önce hiç bu kadar rahat olup olmadığını merak ederek ona sıkıca sarıldım. Ağlamaya başladı. Daha sıkı sarıldım. Başını göğsüme gömdü. Bir an için kendini çekmeye çalıştı. Sadece bir anlığına. Bu defa gitmesine izin vermeyeceğimi biliyordu.

Ne yaptıysa veya yapmadıysa, umurumda değil.

Gitmesine hâlâ izin vermiyorum.

Az ileride duran, Diana Weiss isimli güzel kadının elindeki alyans benimkiyle uyumlu. Sanat dersini bu şahane günde dışarıda yapmaya karar vermiş. Öğrencilerin arasında gezinip resimlerine yorum yapıyor, onları yönlendiriyor.

Bu konuda hiç konuşmamış olsak da bildiğimi biliyor. Bunun beni ilk terk edişinin nedenlerinden biri olup olmadığını, yaptığı şeyi bilseydim bu gerçekle asla yaşayamayacağımı hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Belki o zamanlar bunu yapamazdım.

Artık yapabiliyorum.

Ben yaklaşırken Diana Weiss başını kaldırıp bana bakıyor. Gülüşü güneşi mahcup ediyor. Güzel karım bugün normalden daha ışıl ışıl. Peşin hükümlü olduğumdan böyle düşünüyor olabilirim. Belki de çocuğumuza yedi aylık hamile olduğu için böyle düşünüyorumdur.

Dersi bitiyor. Öğrenciler ayrılmadan önce biraz oyalanıyorlar. Nihayet yalnız kaldığımızda elimi tutuyor ve gözlerime bakıp, "Seni seviyorum," diyor.

"Ben de seni seviyorum," diyorum.

Bana gülümsüyor. Bu gülüş karşısında grinin hiç şansı yok. Parlak rengin harika belirsizliğinin içinde kaybolup gidiyor.